CRIPTOCOMUNISMUL

- UN VIRUS MUTAGEN ŞI PROGRAMAT ÎMPOTRIVA NAŢIUNII ROMÂNE -

Florea OLTEANU

Naţiunea română trăieşte în paradox: preşedintele ţării zâmbeşte mereu, iar naţiunea română trăieşte drama înstrăinării şi a colapsului economic, a izolării, a frigului existenţial, a genocidului fizic şi moral.

În timpul de linişte socială, când totuşi pericolul *"barbariei unite"* vibra ameninţător, se năşteau slogane, care mai de care otrăvitoare, mustind fetid o nouă ideologie, altoită pe reacţionarismul comunist. Forţele oculte infectau eterul (ca şi azi, în mereu azi) cu vibraţii malefice, despre un pericol evident. Şi astfel se năşteau poveşti despre capitaliştii rapaci care vor să invadeze ţara, să instaureze exploatare şi sălbăticie socială.

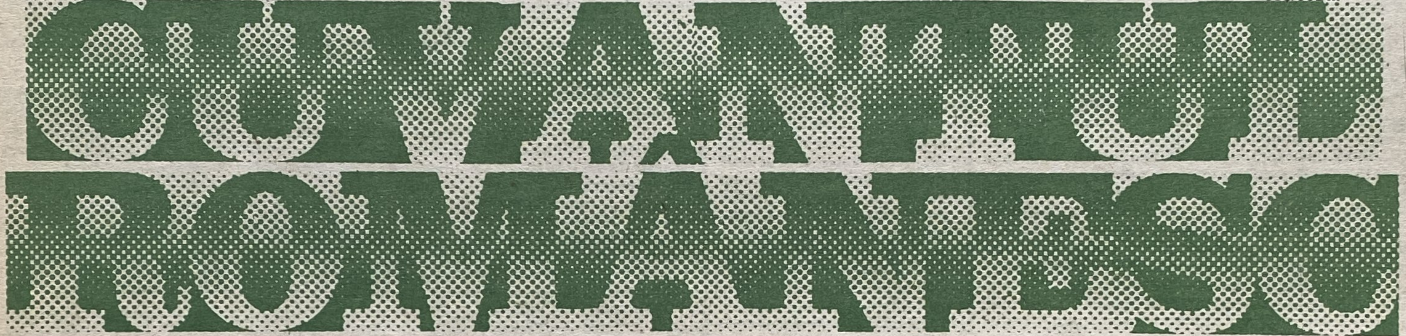
Aşa s'a născut unul dintre cele mai nocive slogane: NU NE VINDEM ŢARA! Şi pentru a se dovedi celor care doreau conştient integrarea naţiunii române la valorile Occidentului că vor fi LINŞAŢI, preşedintele de pe atunci şi de acum, care râde-râde mereu, a pus în mişcare maşina diabolică a comunismului: hoarde de mineri travestiţi au invadat capitala naţiunii şi au dezlănţuit cel mai sălbatic *"război al educaţiei criptocomuniste"*. Sute de victime, sute de răniţi au fost bătuţi în *"stil SS"* şi aruncaţi în lagărele de ocazie, unde au trăit groaza *"umanismului reformist"* al tovarăşului Iliescu, care a fost foarte *"uman"* cu hoardele de securisto-mineri, mulţumindu-le la orele de vârf, pentrucă au avut *"curajul patriotic"* în PIAŢA UNIVERSITĂŢII să *"sădească flori"*, pentru curajul de a pune în drepturi *"noua barbarie"* a criptocomunismului. Sute de mii de năpăstuiţi şi de mutilaţi ai comunismului au *"bravat"* şi au APROBAT barbaria securisto-minerilor, strigând în inconştienţa lor, arhivehiculatul slogan: *"NU NE VINDEM ŢARA!!!"*, şi aşa au rămas, năuciţi de *"binefacerile criptocomunismului"* - inventat de *"marele tovarăş educat la Moscova"*. Sloganul s'a aşezat ca o peliculă grea, neagră şi urât mirositoare pe conştiinţa a sute de mii de oameni, iar tineretul trăieşte din plin coşmarul unei existenţe care nu aduce nici o boare de lumină şi speranţă viitorului lor, dar şi al naţiunii.

Criptocomunismul a ieşit foarte virulent, marele *"savant"* al acestui experiment are de ce să fie *"FERICIT"* - i-a reuşit. El râde-râde mereu, râde pe meridianele planetei, râde în parlamentele Europei, la tribuna ONU, în parlamentele Americii, râde obsedant. Evoluţia experimentului său dă naştere în continuare la *"monştrii sacri"*, care crează legi lipsite de Logos şi Morală, spoliază naţiunea de rostul ei existenţial şi universal. Criptocomunismul face miere de viespi şi naţiunea română continuă să mănânce atinsă de foamea nestăpânită, bolnavă de celălalt experiment care a durat 45 de ani.

Criptocomunismul se lăfăie în luxul iliescist, purtând matricea tatălui pretutindeni, spoind faţa adevărului cu minciuna. Naţiunea română continuă să suporte experimentul, trăieşte cu frica sloganului iliescist NU NE VINDEM ŢARA, iar CRIPTOCOMUNISMUL - un virus mutagen şi programat - loveşte din plin destinul actualelor generaţii şi continuă să fie tot mai activ pentru a-şi menţine eficacitatea şi peste generaţiile care vin.

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
30$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 22 Nr. 235 - FEBRUARIE 1996 PUBLICAŢIE LUNARA EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

PROBLEMA TRANSFIGURĂRII

Eugen BĂRSAN

Este vorba de transfigurarea Românului. De scoaterea lui din tarele comuniste care îi dau o arătare de om ne-om şi de schimbarea lui într'un alt om care se ridică la valori de demnitate personală, fondate pe morală şi pe spirit creştin. De remarcat că, în chip natural şi istoric, aceasta este fuziunea lui organică.

O atare fuziune este singurul mod spiritual de a fi în opoziţie cu dictatul comunist care a creat blestemul despărţirii fiinţei de chipul ei românesc şi creştin, pentru a satisface poftele nebuneşti ale lui Stalin, Ceauşescu şi ale cadriştilor torţionari cu înfăţişări de diavoli cu deosebire în şedinţele de transformări. În şedinţele de pocnit la mir pe oricine s'ar fi încumetat să nu dea ascultare. Şedinţe în care s'a căutat transformarea Românului în monstru comunist.

După 45 de ani de asemenea operă necurată şi de punere sub lacăt şi interzicere a izvoarelor spiritualităţii româneşti, evocarea acestor izvoare nu este încă deloc un lucru dorit de fosta-actuala putere guvernantă. Iar atâta timp cât acest lucru mai subzistă, demascarea torţiunii *"spălarea sufletului românesc"* este o operaţie aproape imposibilă. Drept consecinţă, până când nu se întâmplă stârpirea acestei stări, Românul rămâne doar la libertatea de a vorbi de tot ce în jurul lui este insuportabil: indiferenţă şi dispreţ faţă de adevăr, laşitate, necinste, vulgaritate, torţionism şi cinism. Toate făcute organizat şi la dimensiunile întregii populaţii. Efectul: o viaţă hibridă şi anacronică dăunătoare poporului român, creată de ticăloşi.

Deformările, falsificările şi tăcerile comuniste trebuesc neapărat înlăturate, duse la adevăr. Fiindcă altfel naţiunea română nu poate pulsa. Fără tradiţia spiritului ei, ea este lipsită de identitatea genuină. Iar fără identitate genuină un neam nu poate dura, nu poate pătrunde în lume, în istoria omenirii. Intuiţia acestui lucru a fost pusă în strigătul Revoluţiei de tabula rasa cu comunismul, de tot ce ţine de el, şi de transformare, de transfigurare a societăţii româneşti în altceva, în cu totul altceva, în *"fericirea de a fi Român"*.

O fericire care înseamnă gena adevărului şi moralităţii, redobândite prin alungarea din scenă a *"autoputernicului"* marxist. La baza acestei fericiri e libertatea Românului de reîntâlnire cu Dumnezeul Cerului şi Pământului românesc, pus şi El în desfiinţare şi

Continuare în pag.3

DESPRE RINOCERII ROŞII AI "EPOCII DE TRANZIŢIE ILIESCISTE"

Florin OPREA-SĂLCEANU

Tranziţia iliescistă a născut o nouă *"specie umană"*: RINOCERII ROŞII. Despre aceştia se pot scrie tomuri întregi. Ei sunt pretutindeni, ca muştele. Ei sunt marii *"afacerişti"* şi nu au scrupule, nici valorile conştiinţei de sine. Pentru ei nu există spaţiu şi timp, nici cultură, nici morală, nici respect faţă de valorile naţiunii.

Festinul este *"bucuria"* existenţei lor. Ei cenzurează orice idee, orice îndrăzneală a spiritului. Ei se complac şi găsesc valoroasă mizeria umană, care pe zi ce trece devine tot mai dictatorială, să împroşte cu noroi pe cei întregi moral şi spiritual. Rinocerii visează să aibă puterea în folosul lor ca pe vremea comunismului.

Rinocerii roşii au un miros *"universal"* de hiene. Răul pe care îl expiră ucide pe termen lung sau scurt. Rinocerii roşii visează PUTEREA, să îşi impună dreptul de veto, dictatura închisorilor şi a cavernelor. Au marea neobrăzare să declare fără restricţii, că sunt egali cu Dumnezeu şi dispun de vieţile oamenilor după propriul lor plac.

Ei dictează dela tribuna parlamentului ruşinii ceea ce vor şi nu cum trebue să fie conform legilor de conştiinţă. Pentru ei nu există aşa ceva. Persiflează în fiecare clipă libertăţile şi drepturile tuturor oamenilor. Brutalitatea lor roşie se perpetuă şi înveninează tot ceea ce este frumuseţe a unei naţiuni. În prostia lor fără margini se împăunează cu purpură, apoi dictează legi, care nu sunt legi, decrete oricare ar fi ele, nu pentru a echilibra nenorocirea naţiunii române, ci pentru a disipa complet cu cancerul *"umanismului reacţionar comunist"*. Se mişcă prin lume pentru a insinua pospaiul de democraţie, pentru a murdări privirea şi raţiunea curată a lumii, pentru a arbora la loc de cinste minciuna comunistă.

Cu aceasta s'au hrănit decenii, clipă de clipă, ceas de ceas. Au prăbuşit în scârbă şi sărăcie naţiunea română. Nu au iertat nimic. Au nimicit spiritele cele mai elevate ale naţiunii. Au creat libertatea carcerelor şi au *"înnobilat"* milioane de oameni cu spiritul de turmă.

Rodul acestei *"fericiri comuniste"* este şi azi în expansiune. Sărăcia, debusolarea existenţială, cronicizarea bolilor de conştiinţă prin uciderea lui Dumnezeu, încă macină naţiunea română. Ei sunt de vină! Rinocerii roşii! Ei! Naţiunea română este servită la masa festinului roşu, festinul lor care este interminabil, care a devenit un obicei.

Sunt rare spiritele, poate cele care sunt evoluate şi au o voinţă divină, care continuă să limiteze extinderea leprei roşii, să nu cadă pradă, ei ţin lumina ADEVĂRULUI, CREDINŢEI şi LIBERTĂŢII neîntinată în altarul vieţii lor ca izvor al datoriei şi de câte ori există prilejul o revelează naţiunii.

Dar Rinocerii roşii, nouă specie a tranziţiei iliesciste, spurcă totul cu o fervoare diabolică dela tribuna naţiunii. Şi pentru ca *"umanismul"* lor infectat de hoţie, corupţie, minciună să fie remarcat de fraţii lor de pretutindeni, dăruiţi întru totul răului, Rinocerii roşii nu renunţă la fastul fascist. Au reactivat sistemul de represiune condus în neruşinarea lui din umbră de către un *"mare politician de mucava"*, pentru a murdări în continuare, fără teama că vor fi traşi la răspundere cândva, valorile universale ale naţiunii.

Ei se *"remarcă"* prin ruşinea în care a fost aruncată naţiunea română. Cu ifosele lor de *"mari politicieni"* declamă fraze găunoase, se

Continuare în pag.3

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

EDITORIAL

REVENIRI

Se cuvine din când în când să revenim asupra punctelor esenţiale ale orientării noastre, căci în desfăşurarea acţiunilor noastre, de multe ori, prin însăşi natura polemicii, se pot pierde din vedere punctele de sprijin ale ziarului nostru.

Ziarul nostru a pornit la treabă în exil, sub imperativul naţional şi moral de a apăra interesele româneşti. De a prezenta cultura şi spiritualitatea românească în formele şi conţinutul cel adevărat, nu în formele falsificate, pe care le-a prezentat după 1945, ideologia marxistă care s'a instaurat în România, cu şi sub protecţia armatelor bolşevice ale Moscovei, având ca instrument de operaţii în societatea românească, nefastul partid comunist, o creaţie hibridă, care nu avea nici un fel de legătură cu sufletul şi cu idealurile de viaţă ale poporului român. La această poziţie pur românească, s'au raliat o serie întreagă de personalităţi româneşti, care veneau din toate cercurile de afiliere politică, pe baza unui principiu democratic. Şi, obiectivul final, era să se înlăture calamitatea bolşevică din România, prin eliberarea de jugul iobăgiei, în care trăia întregul popor sub dictatura comunistă.

Era normal ca dictatura comunistă din România să reacţioneze după logica ei şi să încerce contracararea scrisului din exil, prin toate mijloacele de care dispunea, utilizând metodele cele mai abjecte şi imorale, ca să-şi apere genocidul în care era angajat. Căci acesta a fost scopul principal al comunismului din România: lichidarea totală a existenţei naţionale şi scoaterea din istorie a valorilor specifice care erau expresia veacurilor de creaţie românească. Toate eforturile comunismului au fost îndreptate înspre negarea totală a afirmării româneşti, ca naţiune, ca spiritualitate, ca tradiţie şi împlinire culturală. Exilul era conştient de pericolul acestei lichidări, şi era îngrijorat de viitorul şi destinul neamului românesc, căci cei din exil erau crescuţi în climatul de cultură şi spiritualitate pur românească şi creştină. Şi, nu puteau fi indiferenţi, căci indiferenţa lor ar fi echivalat o crimă faţă de adevăr şi faţă de ideea de dreptate. Cum era posibil să accepte alterările şi desfigurările, schilodirile şi batjocorirea, plăsmuirile la adresa armoniei culturii naţionale şi să accepte incredibila denigrare a valorilor spirituale ale cugetului românesc? Mai ales că toate acestea veneau odată cu barbaria ideologiei marxiste, adusă de ologii intelectuali ai bolşevismului sovietic? Ce mai rămânea din personaliatea şi sufletul de creaţie al celor care nu au luat calea pribegiei dintr'un singur dor de aventură sau îmbogăţire?

Şi exilul, exilul cel autentic românesc a dat măsura puterilor lui de creaţie, căci a creeat opere, care la nevoie, puteau reface cultura românească şi a fost dârz în critica pe care a făcut-o marxismul ucigător de suflete şi de idealuri naţionale. Şi a atras atenţia lumii libere, care uneori stătea nepăsătoare în faţa crimelor şi genocidului cultural şi spiritual care se desfăşura în cuprinsul societăţii româneşti.

Aşa se face că prin ziarul nostru, exilul a ridicat steagul dreptului de a exista al unui neam şi a apărat, promovat şi proeictat valorile naţionale, ale culturii şi ale spiritualităţii româneşti, în esenţa ei creştină. Un efort deosebit a fost acordat în paginile acestui ziar, pentru înlăturarea confuziilor, pe care unii dintre zeloşii apărători ai marxismului, în special co-existenţialiştii şi propagandiştii mercenari ai partidului comunist, împreună cu infiltraţii tembeli, le-au creat în lumea liberă, pentru a înşela credinţa altora.

În lupta românească, exilul nu s'a lăsat înşelat de momeli şi nu a făcut compromisuri, pentru simplul motiv, că nimeni nu are dreptul să facă compromisuri în contul neamului său de origine, indiferent de preţul care s'ar putea oferi şi de beneficiile pe care le-ar putea obţine.

După răsturnarea dictaturii comuniste a lui Ceauşescu, nomenclatura existentă la ora aceea a reuşit să înşele ţara, poporul român, toate guvernele străine şi aproape pe toţi ziariştii din lumea liberă, cu metodele specifice bolşeviste, verificate în multitudinea de acţiuni propagandiste din 1917 până în 1989. În felul acesta, s'au menţinut la putere şi continuă să ruineze viaţa naţională a poporului român. Parcă nu le-ar fi fost deajuns cei peste patruzeci de ani. Acest regim al nomenclaturii comuniste, care guvernează azi ţara nu are altă explicaţie decât prin existenţa unor elemente necunoscute şi oculte, care încă nu au apărut la suprafaţă. Luăm aceste două exemple, care sunt destul edificatoare. De ce la ora actuală guvernele lumii libere nu trec la acţiunea de înlăturare a tratatelor nazisto-sovietice privind cedarea de teritorii răpite ca de pildă Basarabia, Bucovina şi Ţinutul Herţa? Ce fel de înţelegere secretă există între nomenclatura lui Ilici Iliescu şi Moscova? Şi apoi: de ce nu s'a făcut încă nici un proces al comuniştilor vinovaţi de milioane de crime în toate ţările de după cortina de fier? Cine are interes să se treacă sub tăcere aceste crime?

Totuşi, credem în viitoarea evoluţie politică şi socială din zona fostei dominaţii sovietice, inclusiv România; vor apărea clarificări care vor duce la limpezirea apelor şi popoarele din acest spaţiu îşi vor recâştiga libertatea. Credem cu tărie şi de aceea continuăm lupta noastră, care stă sub imperativul naţional şi moral.

George BĂLAŞU

Intelectualul roşu

Banu SERDARU

În urmă cu 50 de ani asupra României s'a abătut bolşevismul ca un blestem. şi s'a declanşat procesul de rusificare forţată a ţării. Cum era de aşteptat, învăţământul, ca toate celelalte domenii de activitate, a fost în prima linie a propagandei comuniste. Cobaii atâtor generaţii au fost sacrificaţi pe altarul educaţiei comuniste, după modelul învăţământului sovietic *"cel mai înaintat din lume!"* Efectele lui au însemnat nu doar limbajul politic de lemn, tipic propagandiştilor de partid (Iliescu, Verdeţ, Marţian ş.a.) ci întreg procesul de îndobitocire şi otrăvire a conştiinţelor, rezumat în inepţii de genul strigărilor postdecembriste:

"Nu ne vindem ţara!"

"Noi muncim, nu gândim!"

"Moarte intelectualilor!"

Generaţiile de sacrificiu ale anilor '50 au învăţat că, odată cu *"farul călăuzitor dela Răsărit"*, toate descoperirile epocale aparţin în exclusivitate oamenilor de ştiinţă din marea ţară a socialismului biruitor, începând cu cel mai vechi stat din lume - statul în fund! şi continuând cu mersul pe jos sau gaura dela covrig! Propaganda roşie a pervertit şi corupt mare parte din inteligenţa românească, a lăsat urme greu de înlăturat în psihologia, mentalitatea şi judecata oamenilor. Bolşevizarea a mutilat spiritul românesc, decimând ţărănimea şi desfiinţând boierimea luminată şi burghezia naţională care-au avut un rol esenţial în definirea României moderne. Fără *"talpa"* ţării am rămas foarte săraci, ne-am pierdut tradiţiile şi obiceiurile strămoşeşti, bunul simţ şi omenia, proverbiale şi definitorii altădată pentru neamul românesc.

În urmă cu 50 de ani, tancurile armatei roşii de ocupaţie au pus la conducerea României o mână de neisprăviţi semidocţi, trădători vânduţi, agenţi ai poliţiei politice sovietice (indivizi de care n'am scăpat nici în ziua de azi!)

"Ana, Luca şi cu Dej au băgat spaima'n burgheji!"

"Stalin şi poporul rus libertate ne-au adus!"

"Bastionul păcii e - URSS!"

De-atunci şi până'n zilele noastre tragedia românească nu mai conteneşte, căpătând accente dramatice (după învălmăşeala din Decembrie '89!) Şapca lui Ghiţă Dej - element muncitoresc, sănătos, fără bube'n cap, dar şi fără carte a fost preluată de piticul paranoic, care la vârsta ghiozdanului vindea cipici în târg la Drăgăşani, iar în timpul liber lupta în ilegalitate cu... neştiinţa de carte! (viitoarea *"savantă cu renume mondial"* cu două clase, ca trenul, vindea seminţe!). *"Studiile"* făcute de Ceauşeşti în... cosmos nu i-au împiedicat să ajungă primii doi academicieni semianalfabeţi ai României, cârmacii planetari adulaţi de osaniştii curţii - Păunescu de Bârca şi V.C. Tudor de Butimanu. Berbecul din Carpaţi a pendulat între şapca proletară a lui Dej din vizitele de lucru la Amărăştenii de Vale şi pălăria de fetru sau căciula tovărăşească de astrahan din *"înaltele solii de pace"* în lumea a patra! Dar nici unul dintre ei n'a avut nimic sub şapcă, nimic comun cu instrucţia şi educaţia, ci doar cu secătuirea şi aservirea ţării faţă de Moscova, în cazul lui Dej şi domolarea satelor, bisericilor, înfometarea, terorizarea şi umilirea oamenilor, în cazul lui Ceauşescu. Nimicul de sub şapca celor doi a generat dezinteresul criminal pentru actul de cultură, care le-a fost străin şi'n care nu au investit fonduri, fiindcă regimului comunist impus de bolşevici nu i-au trebuit oameni care să gândească sau să aibă opinii personale contrare *"liniei partidului părinte!"* De-aici apariţia omenilor noi, a semianalfabeţilor cu *"bacaloriatul"*, dar certaţi cu tabla împărţirii, şcoliţi la comandă, posesori de diplome universitare, dar cu examene fictive şi fără să fi avut colegi de promoţie - activişti de partid, securişti şi elemente muncitoreşti cu academia politică Fane Babanu, gălăgieri *"a la Iliescu"*, specialişti în vorbărie goală, minciună, denigrare, dezinformare, zvonistică etc.

Continuând pilda mentorilor săi, Iliescu amplifică astăzi plaga analfabetismului şi dezastrul din învăţământul românesc, pe care în batjocură şi cu cinism îl numeşte *"sector prioritar!"* Şcolile sunt lăsate de izbelişte, stau să cadă, au baza materială zero, se învaţă de mântuială în trei sau patru schimburi, toată suflarea dăscălimii române e la limita răbdării şi a supravieţuirii, primind ca şi personalul auxiliar, cu mare întârziere ajutoarele sociale ca pentru milogi, numite pompos... salarii!! (în medie echivalentul a 50 USD lunar). Părinţii, în majoritate şomeri, sunt pe cale să renunţe la luxul numit şcoală pentru copiii lor. Cu cei 9.000 lei văcăroidieni lunar, un părinte nu-i poate cumpăra nimic copilului său dacă o uniformă şcolară costă cât un salariu minim pe economie, iar un ghiozdan modest cât jumătate din acesta! Învăţământul a fost şi este cenuşăreasa comunismului, duşmanul de moarte al regimului Iliescu, fiind taxat ca bugetar, adică neproductiv şi păgubos, dar mai ales periculos prin capacitatea de a trezi şi lumina conştiinţele, destupa minţile şi chema la raţiune. Apostolatul românesc a fost şi este muritor de foame, fără bani pentru o ţinută demnă, o bibliotecă personală în specialitate şi o instrucţie pe măsură. Bugetul învăţământului pe acest an este penibil, neţinând seama de năpârlirea leului, dar alocând cu nonşalanţă 400 miliarde lei institutelor militare de instruit viitoarele gorile ale SRI şi Ministerului de Interne! Ţara e administrată prost de un "om de bine ales democratic" care în tinereţea lui revoluţionară a avut *"fericirea de a studia în Uniunea Sovietică"* (după cum singur găvăreşte în Scînteia anilor '50) rămânându-i tributar trup şi suflet pentru tot restul vieţii. Dacă învăţământului i se alocă doar a zecea parte din banii cuveniţi conform legii, aceasta e datorită intelectualului roşu dela Cotroceni, al cărui dezinteres pentru instrucţie şi educaţie naşte analfabeţi delicvenţi, pericole sociale pentru viitoarea societate civilă. Nu va fi o surpriză pentru nimeni, dacă într'un viitor foarte apropiat, instituţiile de lumină se vor închide, ca rezultat al faptului că oamenii dela catedră au rămas tot muritori de foame. Ei au ajuns să cerşească, printre altele:

... alocarea a 6% din produsul intern brut educaţiei;

... recunoaşterea de către executiv a Recomandării UNESCO-OIM cu privire la statutul dascălului;

...menţinerea ajutorului social numit leafă la un standard decent;

...repunerea omului dela catedră pe locul meritat în ierarhia socială.

Adevărul trist este că *"intelectualul"* Ion Ilici Iliescu duce de şase ani aceeaşi politică dejisto-ceauşistă de desconsiderare şi umilire a slujitorilor şcolii, culturii şi artei româneşti. După 50 de ani de şcoală comunistă, roadele dezinteresului guvernanţilor se văd în neputinţa oamenilor de a discerne binele de rău, grâul de neghină. Schimbarea la faţă a României va însemna alungarea Ilieştilor dela putere şi revenirea la învăţământul nostru tradiţional, nepolitizat, bazat pe adevărul istoric şi morala creştină.

AVIZ IMPORTANT PENTRU ABONAŢII DIN EUROPA:

Rugăm pe abonaţii noştri să ţină cont de următoarele recomandări privind plata abonamentului la ziarul "CUVÂNTUL ROMÂNESC":

1. Nu trimiteţi cecuri obişnuite (de virament) numai cu semnătura Dvs. dacă nu aveţi cont la o bancă americană sau canadiană, care să vă onoreze cecul. Cecurile personale obişnuite se pot folosi numai în interiorul ţării în care locuiţi. Redacţia ziarului nu le poate folosi şi sunt trimise D-lui Paul Morcov, care le onorează la o bancă germană, dar cu un comision foarte mare.
2. Se pot trimite bani direct în Canada, prin intermediul unei bănci europene, care face formalităţile necesare (ca şi în cazul unui Oficiu Poştal) dar comisionul este de asemenea apreciabil.
3. Nu trimiteţi bani în plic, deoarece pe lângă interzicerea legală, practica a arătat în ultimul timp (chiar şi în Germania) că există indivizi care atacă cutiile de scrisori sau chiar unii funcţionari poştali, violează plicurile.
4. Puteţi expedia prin poşta normală, care este instituţia de profil, însă taxele pentru străinătate sunt destul de ridicate.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.
Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
-

TREBUE SĂ ÎNCEAPĂ PROCESUL COMUNISMULUI

Mihaela MOISIN

În anul acesta, 1996, anul alegerilor din România, se împlinesc şi 50 de ani dela faimoasele alegeri din 1946, alegeri furate de către comunişti. Conducătorii partidelor istorice, dela cele mai înalte poziţii până la cele mai mici, din sate şi cătune, au fost întemniţaţi, trimişi cu domiciliu forţat în Bărăgan sau pe zonele de frontieră, exterminaţi fizic şi moral, împreună cu toată elita României. Sutele de mii de prizonieri de conştiinţă au pierit ca victime ale comunismului sau au scăpat după ani grei de temniţă, cu schilodiri fizice şi psihice. Doar autorii crimelor comise, comuniştii de ieri și de azi, care i-au terorizat, au trăit viaţă îndestulată atunci, şi trăiesc la fel şi acum. Ei au devenit burghezia roşie, ei sunt cei ce formează actuală nomenclatură din România, ca şi în celelalte ţări foste comuniste. Nici unul dintre aceşti comunişti nu a fost judecat de vreun tribunal pentru crimele săvârşite, dimpotrivă, ei sunt în libertate (cei încă în viaţă) după arestările de formă din 1990, în baza certificatelor medicale eliberate de doctori la fel de comunişti ca şi ei. În nici o ţară nu a avut loc un proces al comunismului.

Procesul comunismului constituie o obligaţie morală faţă de milioanele de crime comise sub dictatura roşie. Acest proces ar fi trebuit să înceapă în România imediat după Revoluţia din Decembrie 1989, iar în Rusia după dezmembrarea Uniunii Sovietice.

Se descoperă gropi comune în fosta Iugoslavie, se judecă vinovaţii acestor crime de tribunale internaţionale, se protestează împotriva crimelor diverselor dictaturi din ţări mici, în Africa, Asia, se intervine prin ONU, Comisiile de Drepturile Omului etc. Gropi comune sunt şi în România, dar nici gând să se deschidă un proces al comunismului, vinovat de mult mai mari crime, de genocid.

Crimele comunismului s'au extins până în zilele noastre în toate ţările est europene, primite de URSS în dar prin pactul nazisto-sovietic, Ribbentrop-Molotov (1939), prin Yalta (1945) mai târziu întărite prin Malta (1989).

Odioasele crime în masă ori inividuale ce s'au desfăşurat pe parcursul cel puţin al acestor 50 de ani se trec sub tăcere ca printr'un mister. Comunismul nu poate dispare complet, până când nu va fi judecat şi condamnat. Doar atunci, în România, ca şi în celelalte ţări de sub influenţa Moscovei, vor dispare nomenclaturile. Doar atunci vor putea avea loc alegeri cu adevărat libere, democratice.

Va fi greu ca un asemenea proces să fie pornit la nivel internaţional, azi, când Mihail Gorbaciov, care va intra in istorie ca cel mai inteligent om al secolului, organizează, departe de Moscova, întruniri ultrasecrete, cu mari personalităţi ale lumii, pentru noua ordine mondială, al cărei conducător se întrevede.

Dacă nu există sprijinul ţărilor democratice în aducerea pe banca acuzării a comunismului, atunci acest proces va trebui început într'una din ţările est europene, aşa cum au început şi revoluţiile din 1989, după care s'au întins ca para focului şi în celelalte ţări.

Acest proces trebue însă pregătit, cu material bine documetat, cu fişe de referinţă ale fiecărei victime, cu numele călăilor şi torţionarilor acesteia, cu identificarea gropilor comune etc. Dl. Măgureanu a redus numărul de victime ale comunismului la aproximativ 8.000. Dacă printr'un proces nu se va stabili numărul real de victime, pentru viitoarele generaţii va rămâne adevărată cifra oficială a D-lui Măgureanu.

Este greu de pornit acest proces al comunismului şi în România, pentrucă acesta ar implica în primul rând pe Preşedintele Ion Iliescu şi pe alţi membri ai guvernului actual comunist, inclusiv de Dl. Virgil Măgureanu.

Desigur că marea majoritate a celor ce au suferit în închisorile, lagărele şi câmpurile de muncă forţată, domiciliile obligatorii, au trecut în lumea drepţilor, dar sunt încă destui din cei care au fost întemniţaţi la vârste fragede de 18-19 ani şi care sunt încă în viaţă şi pot depune mărturie.

Există de asemenea declaraţiile celor dispăruţi, mărturisiri în publicaţiile apărute în exil, iar nu mărturisirile din Cartea Albă a Securităţii, înflorite, stâlcite sau înlocuite, după necesităţile actuale de a arăta că Securitatea şi-a făcut doar datoria şi a spăla creierele noilor generaţii.

Până atunci, însă, cu toate eforturile depuse de Opoziţia adevărat democratică, cu toată renunţarea la ambiţii şi orgolii personale, va fi greu de câştigat în orice alegeri, atâta timp cât aceeaşi nomenclatură, aceiaşi Iliescu, C.V. Tudor, V. Măgureanu etc. deţin mijloacele de teroare pe de o parte, iar pe de alta - banii, presa şi televiziunea.

PROBLEMA TRANSFIGURĂRII

Urmare din pagina 1

prigoană.

Emoţia din '89, legată de Dumnezeu şi de ţară, a fost extraordinară. Oare când neamul românesc a mai trăit o asemenea emoţie? O emoţie pentru linişţea şi înălţarea lui din decăderea siluită de care a avut parte.

Apoi, în chip nefericit şi tragic, a urmat ce-a urmat. De atunci încoace, alţi tineri au fost măcelăriţi. Dar toate acestea parcă au fost cândva. Pentrucă ţara, din emoţia deschiderii transfigurării spre bucurie, s'a întors cam la ce ea a fost. Nomenclaturiştii au revenit. Şi cu ei, s'au întors şi Românii la resemnarea: *"noi suntembine, aşa în agonie"*. Românii care nu vor nici în ruptul capului să-şi dea seama că nomenclaturiştii care au exploatat Revoluţia pentru ascensiunea şi consolidarea lor nu sunt doctorii problemelor naţiei ci groparii ei. Când s'au autobotezat *"salvatori"*, ei au minţit. Şi minciuna e de folos, căci ea duce ţara cu zăhărelul.

Resemnarea întoarsă şi-a făcut rădăcini în iluzii. Poate că pe curând se va schimba guvernul. Poate că... poate că... Asemenea iluzii fără scadenţe şi fără împliniri, opresc pe Români să măsoare prăpastia morală în care îşi duc pacea resemnatoare în pulsul lui vai şi vai. Poate că... înseamnă un pas înapoi dela spiritul lui '89; iar în suspensia lui, poporul se reobişnuieşte cu ţara ţinută într'o singură mână.

E adevărat că mulţi resemnatori zic că sunt în dezacord. A fi în dezacord cu ce se întâmplă în ţară, e o atitudine. Dar să nu faci nimic într'o asemenea privinţă, e un dezastru. Gândurile omului despre lumea în care trăieşte, trebue să urmeze unor reguli de conştiinţă care separă binele de rău şi raţionalul de iraţional. Astfel, când gândeşti critic împotriva puterii abuzive nomenclaturiste, trebue să-ţi asumi şi o responsabilitate de răspundere.

Insuficienta lipsă de voinţă de a se face ceva în privinţa schimbării înseamnă o oficiere a transfigurării. Românul e încă un rătăcit între reperele fiinţei şi cele ale acţiunii politice. Fiindcă nu-şi regăseşte identitatea paralizată de comunism. Iată deci de ce proiectul de o altă viaţă a României, rămâne în aşteptarea regăsirii identităţii. Şi nu mai puţin şi a entuziasmului celor care nu se prea încumetă să şi-l facă. Toate acestea sunt conexate la *"năravul din fire, are grea lecuire"*.

Cum să se demonteze aşa ceva? Cum să demontezi o lume transformată în abnormalitate, când omul simplu de pe stradă încă nu vrea să-şi smulgă de pe ochii înceţoşaţi de comunism vălul ignoranţei ori cel al lipsei de implicare în procesul de schimbare. Şi aşa în locul urcatului pe scara transfigurării, omul rămâne la rădăcina obişnuinţei cu răul care merge până la punctul: prea mulţi sunt acei care în loc să-şi votze libertatea îşi votează mizeria. În chip de netăgăduit, conştiinţă înseamnă responsabilitate. Şi, poate că tocmai de aceea fuge lumea de ea, ca să evite responsabilităţile.

Dar, în ciuda a totul ce pare negativ, cel mai bun lucru e să rămânem la via speranţă a întăririi transfigurării prin procesul de regăsire a identităţii. Iar până atunci vrem nu vrem ori ne place ori nu, ţara va trăi în ultima consolare care poate exista, cuprinsă în vorbele unui învăţat oarecare: *"mai bine să experimentezi iadul în cursul vietii, decât după moarte."*

Eugen BÂRSAN

UN ADAOS LA O INVITAŢIE

La cele scrise în ziarul *"Spectator"* din Hamilton, Canada: *"Asociaţia Culturală din Hamilton a transformat câmpul românesc"... "într'un ascunziş pentru adunările şi recrutările Gărzii de Fier"*, răspunsul a fost clar, scurt şi simplu:

"Veniţi domnilor, veniţi şi luaţi parte la activităţile şi petrecerile noastre. Nici măcar nu trebue să vă anunţaţi. Dar veniţi..."

Şi cum informaţiile despre Câmpul românesc cu Centrul său Cultural *"Nae Ionescu"* sunt furnizate de Securitatea română pusă în slujba neocomuniştilor, noi oferim celor veniţi pe neaşteptate o plimbare ca să nu se oprească nedumeriţi la poarta nouă:

Dar mai întâi o explicaţie: de ce s'a numit Centrul Cultural, Nae Ionescu?

Luăm ca martor *"Enciclopedia Cugetarea"* p.432, de unde spicuim: *"NAE IONESCU: prof. univ. şi ziarist, n. 4 Iunie 1890, în Brăila... licenţiat dela Bucureşti şi doctor în filosofie dela München (1919)... Deputat independent (1931-1932)... A scos revista "Loghios revue internationale de synthese chretienne orthodoxe" şi ziarul "Cuvântul". Opere: "Die Logistik als Versuch einer neuer Begrundug der Mathematik (1919), Filosofia religiei (1925), Istoria logicei (1925)... Logica matematicei (1927), Roza Vânturilor (1927) etc."* Printre elevii lui N.I. a fost şi Mircea Eliade, alt munte al culturii româneşti. N.I. a crezut în Dumnezeu şi asta este un păcat de moarte pentru un comunist.

Şi acum iniţiem pe cei invitaţi în *"secretele"* Câmpului:

Vă întâmpină la intrare două momumente: unul închinat *"Eroilor Neamului"* iar altul generalului Ion Chirnoagă, comandantul armatei române care a luptat contra Rusiei pentru a ne recuceri pământul răpit de pactul nazisto-sovietic Ribbentrop-Molotov. Este adevărat că ne-am aliat cu Hitler pentru a relua ce ni s'a furat, aşa cum Statele Unite s'au aliat cu Stalin pentru a-l doborî pe Hitler.

Veţi vedea, de asemenea două frumoase troiţe, ridicate de întreprinzătorul şi talentatul Dl. Valeriu Cercel, una în memoria unuia dintre cei mai mari poeţi români - Aron Cotruş - iar cea de-a doua în memoria propriului său tată.

De asemenea, veţi admira statuia lui Mihai Eminescu executată de maestrul sculptor Nicăpetre, care e încovoiat de premii, printre care şi premiul dela Expoziţia internaţională de sculptură ce a avut loc la Tokio.

Dacă credeţi în Dumnezeu, vă oferim o capelă unde vă puteţi spune în taină rugăciunea. Puteţi veni şi cu undiţa: vă oferim un pârâu, şi umbra copacilor. Vă garantăm linişte, aer curat, ciripitul păsărilor, dar nu vă garantăm peşti mai lungi de 20 centimetri.

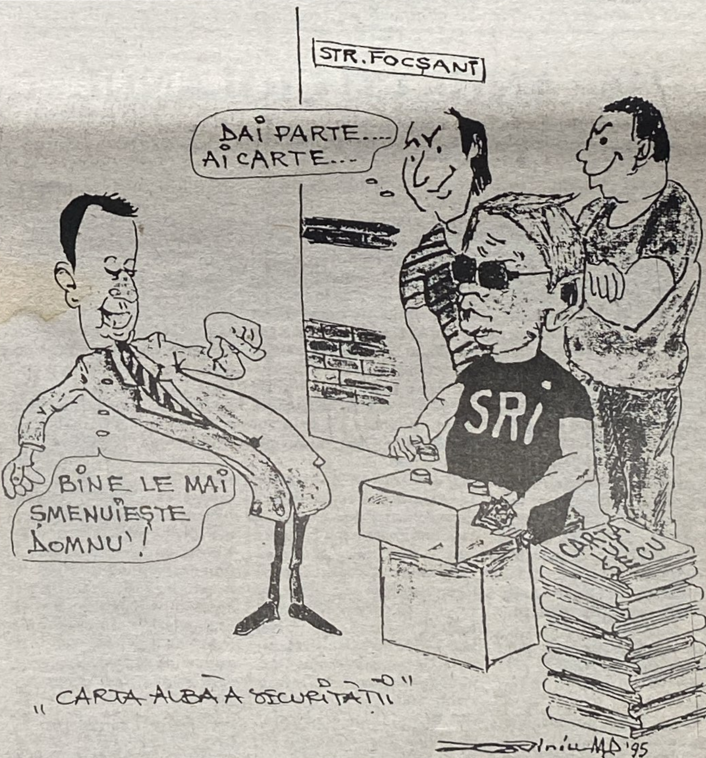
Dacă, din întâmplare, sosiţi când avem vreo petrecere, atunci sunteţi oaspeţii noştri; veţi vedea costumul naţional românesc şi suntem siguri c'o să admiraţi cum florile şi frunzele iau forme simbolice, suntem siguri că ne veţi admira şi dansurile: Banul Mărăcine, Căluşarii, horele etc. Iar ca muzică, vă delectăm cu melodii pe care suntem siguri că le-aţi auzit: *Rapsodia* lui George Enescu, *Hora staccato, Skylark (Ciocârlia), Blue Danube Walts (Dunărea albastră)* ori puteţi auzi la nai pe Gheorghe Zamfir şi la pian pe Dinu Lipatti.

Activitatea dela Câmpul Românesc contribue la multi-cultura canadiană şi suntem mândri!

Faceţi-ne o surpriză: veniţi pe neanunţate ca să petrecem împreună.

Avem totuşi o mică rugăminte: veniţi cu buzunarele întoarse pe dos, ca să nu ne acuzaţi că v'am fi furat ceva.

Stroe MOLDOVANU

DESPRE RINOCERII ROŞII

Urmare din pag.1

scobesc în nas la tribună, dorm în timp ce se discută o lege, înveninează aerul cu trivialităţi pe care le ridică la *"rang"* de *"idei geniale"*, se laudă cu *"parlamentarismul"* lor de doi bani, plâng că nu mai există *"patriotismul comunist"*, dar în schimb pe baza acestor vorbe, bagă mâna până peste cot în seifurile băncilor, în averea naţiunii, dirijaţi cu bună ştiinţă de către comuniştii de frunte, de către serviciile secrete autoînfiinţate sau înfiinţate *"legal"*, (tocmai de către Rinocerii roşii!) pentru a le apăra interesele.

Rinocerii roşii se prefac în *"marii umanişti"*, dar se bucură de mizeria în care trăieşte întreaga naţiune. Le repugnă valorile adevăratei Democraţii, Geniul, Adevărul...

Pornesc la atac direct împotriva celor care caută să distrugă frontierele conservatorismului roşu. Le este teamă de NOU, pentrucă nu au puterea înnoirii conştiinţei lor.

Rinocerii roşii nu doresc înpământenirea Libertăţii. Crezul lor este purpura. Ce nu ştiu Rinocerii? Acest ADEVĂR: ISTORIA nu poate fi pervertită, iar o naţiune nu poate fi ţinută la zidul infamiei!

Florin O.SĂLCEANU

CONȘTIINȚA RESPONSABILITĂȚII

—Av.Dr.Nicolae RODEAN—

La timpul potrivit, toate ziarele din țară (și chiar și unele din străinătate) s'au întrecut în aprecieri elogioase odată cu încetarea din viață a lui Corneliu Coposu, considerându-l-a fi fost un politician de excepție, un martir pe altarul credinței și al adevărului și care și-a desfășurat activitatea politică cu o verticalitate și moralitate ieșite din comun.

De asemenea, în paginile acestora, s'au putut citi declarații - ale mai multor oameni, aparținând diferitelor categorii sociale, toți aceștia mărturisind - ***la unison și cu deplină sinceritate*** - marea pierdere pentru poporul român, pentru țară, prilejuită de trecerea în neființă a președintelui PNȚCD - Corneliu Coposu.

De aceea, în rândurile care urmează, vom reproduce parte din aceste declarații, astfel cum au apărut în ziarul *"România liberă"* din 15 Noembrie 1995.

"A fost idealul țării după revoluție, de o verticalitate cum rar întâlnești în zilele noastre" (Elena Neagu, economist); *"...trecerea lui în eternitate va trezi pe foarte multă lume la realitate, lume care a fost indusă în eroare de minciuni"* (Marin Nicolae, pensionar); *"A murit unul dintre puținii oameni de valoare pe care îi are țara"* (Octavian Caragea Mihai, student); *"...nu i-au plăcut măgăriile și porcăriile. N'a plecat din țară ca alții. A fost chinuit 18 ani în pușcăriile comuniste, ce se poate spune mai mult?"* (Ionel Anghel, electrician); *"Sunt aici dintr'un imbold intern și trebue să-mi aduc măcar acest mărunt omagiu unui mare bărbat pe care l-a dat România. Trebue să încercăm să ne ridicăm la înălțimea modelului propus de Corneliu Coposu, chiar dacă el nu mai are nici un echivalent în viața politică românească"* (Natalia Călugăru, profesor de limba franceză); *"Pentru mine, când apărea Domnul Coposu, parcă apărea un monument"* (Aurelia Simion, vânzătoare); *"Șansa noastră, după dispariția lui Corneliu Coposu, rămân doar rugăciunea și credința în bunul Dumnezeu"* (Maria Popa, pensionară); *"Corneliu Coposu a fost cel mai autentic exponent al Opoziției. A fost un politician care avea credibilitate, datorită seriozității și verticalității de care a dat dovadă"* (Petre Gheorghe, profesor); *"Corneliu Coposu a fost principalul stâlp al Opoziției, principalul rival ideologic al Președintelui Ion Iliescu"* (Sergiu Zahanov, conducător auto); *"Eu sunt printre priveligiații care l-au cunoscut pe acest om care acum este în istorie. El rămâne un model. Unic. De asta sunt aici pentrucă îl apreciez"* (Crin Halaicu, primarul general al Capitalei, amestecat în mulțime).

Pe de altă parte, unii vechi detractori ai lui Corneliu Coposu *"...prea s'au repezit să-l omagieze acum"* dar eu *"...n'am crezut o iotă din declarațiile destuilor politicieni"* mărturisește Octavian Paler în articolul său, intitulat *"Dar politicienii"*, apărut la data de 15 Noembrie 1995 în ziarul *"România liberă"*.

Și dintre aceștia, m'am oprit asupra Președintelui Ion Iliescu, deoarece acesta, format la școlile comuniste, însetat de putere și în același timp acaparator al tuturor pârghiilor politice aferente guvernării ***și*** de data aceasta a ținut să fie ***"original"***.

Pentru D-sa, decesul lui Corneliu Coposu a constituit un nou prilej de ***mărturisiri despre sine***, despre optica și modul său propriu de gândire, în sensul că, în vorbirea sa, nu a găsit nici un cuvânt despre marele dispărut, ci, ***s'a autoapreciat***, declarând că *"...am respectat opiniile sale politice, crezul său politic"*.

Nu vom intra în detalii, întru cât se cunoaște prea bine *"respectul"* acestuia, după cum, este, tot așa de cunoscut *"refuzul"* repetat al Președintelui Iliescu, la solicitările, tot repetate, ale lui Corneliu Coposu, de a-și motiva cu probe, învinuirile care i s'au adus, privind unele declarații și acțiuni jignitoare la adresa țării și care ar fi avut loc în străinătate.

Dar, ceea ce trebue reținut este această *"originală comportare"* a președintelui țării (am spune specifică crezului său politic în care a crescut și pe care îl cultivă, în continuare), care, nesocotind, **VOIT,** o anumită atitudine, mai mult decât obligatorie, impusă de tragicul eveniment, se mulțumește să declare (fariseic) doar atât: *"...am respectat opiniile sale politice, crezul său politic"*.

Pornind dela aceste *"mărturisiri"*(?) îmi vine în minte caracterizarea pe care i-a făcut-o Ion Cristoiu, directorul ziarului *"Evenimentul zilei"*, la emisiunea dela Televiziune din data de 8 Ianuarie 1996, afirmând, în esență, că Ion Iliescu este întotdeauna înclinat în ***"a se ascunde"*** și că folosindu-se de ocolișuri unduitoare, la o întrebare ce i se adresează, răspunde cu totul altceva, ori de câte ori, consideră și apreciază că un răspuns corespunzător i-ar fi defavorabil.

"Școală mare, Domnule. Nu este la îndemâna oricui o astfel de performanță. Trebue să fii școlit și exersat în astfel de șmecherii dacă vrei să-ți iasă", scrie Anton Uncu (a se vedea *"România liberă"* din 13 Decembrie 1995, articolul *"Școală mare"*).

Sau, cum ar spune consătenii mei din comuna Poiana Sibiului: *"Iaca om sucit, nu știe nime ce-i voia și nevoia"*.

Dar, la drept vorbind, nu-l putem învinui, pentrucă a crescut, a trăit și s'a îndoctrinat într'un anumit fel, imprimându-i-se, organic o personaliate specifică, ***un anume mod de a fi, de a crede și de a acționa***, de care, chiar dacă ar vrea, ***nu se poate debarasa***. Este al lui și îi aparține. Personal, l-aș felicita, deoarece, măcar din acest punct de vedere, Președintele Iliescu este ***consecvent***.

Pe de altă parte, observând aceste lucruri și oprindu-mă asupra desfășurării lor, dintr'un sentiment lăuntric pentru adevăr, mă simt călăuzit spre unul dintre interviurile lui Corneliu Coposu, la radio B.B.C. și când seniorul a spus, stăruitor, că activitatea omului politic trebue desprinsă și fundamentată ***din*** și ***pe conștiința responsabilității***. Ori, aceasta presupune și impune sinceritate; cunoașterea nealterată a realităților sociale; stăruința permanentă de a găsi formele cele mai adecvate pentru soluționarea benefică a tuturor problemelor reclamate de viața și traiul oamenilor; respectul netăgăduit pentru opinia adversarului, pe care să-l inviți la o confruntare demnă și civilizată, combătându-l cu argumente convingătoare și prin înlăturarea minciunii, asigurându-se astfel realizarea cadrului democratic și de desfășurare a vieții politice.

Conștiința responsabilității însemnează, conduce și caracterizează însuși ***crezul politic***.

Numai că, astăzi, constatăm, cu multă părere de rău, că acest principiu călăuzitor altă dată, nu se prea întâlnește în activitatea partidelor politice, deoarece căpătuirea de foloase datorită *"poziției"* autorilor în cadrul acestora, pare a fi (destul de îngrijorător) o singură preocupare iar acțiunile ce se întreprind, ***văduvite de moralitate***, au ca scop doar menținerea puterii iar argumentele întrebuințate urmăresc, pe de o parte, discreditarea adversarului politic iar pe de alta și mai cu seamă, amăgirea maselor cu promisiuni care nu se vor realiza niciodată dar care, prezentate și susținute demagogic, pot constitui, pentru cei de bună credință, îndemnuri și speranțe.

Conștiința responsabilității însemnează a te supune, permanent, unui auto-control, a fi aservit unei necesități lăuntrice și de examen, privitor la acțiunile în care te vei angaja, responsabil, cu referire ***și*** la consecințele acestora, aspecte și împrejurări care să pornească ***numai*** din dorința sinceră de a fi folositor comunității, refuzând cu tărie orice influențe străine și care ți-ar putea altera, cât de cât, și gândul și dorința curată ce te-au sfătuit, călăuzindu-te, în desfășurarea activităților.

Numai că aceste principii, din păcate nesocotite, au fost și infirmate de propagandele politice.

Intr'adevăr, când, la alegerile anterioare, s'a popularizat sloganul *"Nu ne vindem țara"*; când, folosind minciuna, s'a susținut (tot demagogic și fariseic) că unele partide, ajunse la putere *"vor să vă ia pământurile"*; când s'a promis *"un milion de locuri de muncă"* și câte altele, profitând de naivitatea oamenilor sau de slaba lor pregătire politică, este limpede că, toate aceste manifestări deșănțate și susțineri ipocrite, nu ar fi fost cu putință în cazul în care autorii lor ar fi cunoscut și ar fi dat ascultare conștiinței responsabilității.

Ori, toți aceștia acționează pentrucă nu au, cu adevărat, un crez politic.

Sau, dacă îl au, ***le lipsește conștiința responsabilității.***

'96 - ANUL CU CIOLANUL

—Radu ȘTEFĂNESCU—

Din 22 Decembrie trecut și până în 5 Februarie curent legiuitorii se desfată nemeritat în *"scurta"* lor ședere de iarnă. Ultimele isprăvi s'au numit Legea Administrației Publice Locale (în vederea apropiatului tur de scrutin din Aprilie a.c.) și Legea Finanțelor publice. La solicitarea executivului a fost adoptată Legea prin care acesta guvernează prin decrete (rebotezate ordonanțe) care fac și mai apăsător traiul contribuabilului strâns cu ușa de taxe, impozite și fiscalitate aberantă. Guvernoiu are așadar mână liberă să emită hotărîri abuzive, contractând împrumuturi externe înrobitoare, mărind taxa de timbru, scutind anumite produse de TVA sau finanțând unitățile de cultură și cele sportive după bunul său plac etc.

Legea alegerilor locale și Legea administrației publice locale au fost retușate, completate și adoptate în Senat, dar n'au mai apucat să ajungă și la Camera Deputaților, în timp ce Legea finanțelor publice, extinsă și la bugetele locale și Legea partidelor au trecut la Cameră, dar n'au ajuns la Senat, c'așa-i la noi!! Majoritatea roșie din Legislativ și-a impus punctele de vedere în ceea ce privește dirijarea bugetelor locale de către Executiv, menținând păguboasa centralizare și dirijare comunistă dela centru. De asemenea și-a păstrat controlul politic riguros al timpilor de antenă pe TVR (Iliescu) sau posturile particulare, interzicând cumpărarea de spațiu publicitar suplimentar în apropiata campanie electorală.

Ordonanța privind organizarea și finanțarea activității de cercetare și dezvoltare a fost întoarsă pe toate fețele de majoritatea trandafirie care promisese în '94 un 2% din PIB pentru cercetare, iar acum a pendulat între procente penibile de 0,35 și 0,56%, ca în final să se ajungă la 1% prin vot nominal la Cameră dar nu și la Senat!

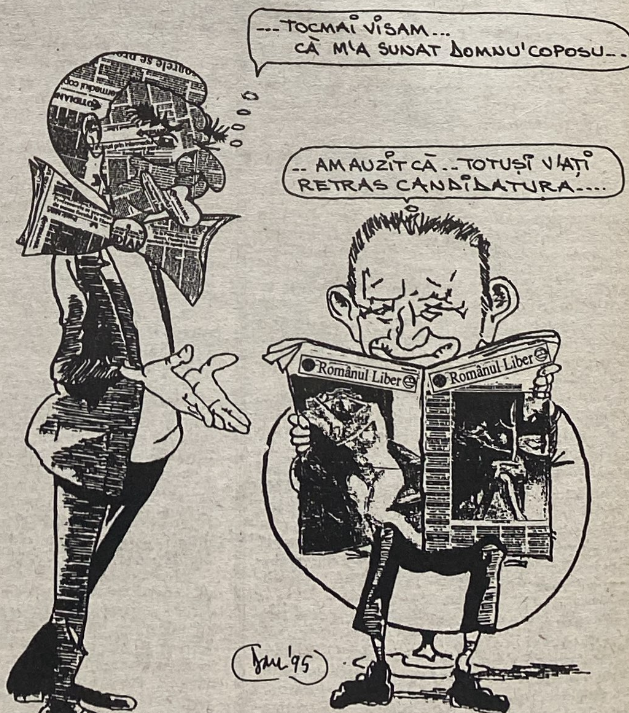
Termenul de subscriere la cacialmaua comunistă a *"cuponiadei lui Coșea"* a fost prelungit până la finele lunii Aprilie a.c. După Caritasul devastator al țiganului care și-a bătut joc de-o țară'ntreagă, lăsând lefteri milioane de naivi, sub oblăduirea confratelui dela Cotroceni (rămas încă nepedepsit) oamenii refuză acum *"îmbogățirea"* (pe hârtie) promisă de Văcăroiu, pe seama unei economii falimentare.

Sesiunea parlamentară de toamnă s'a încheiat cu finalizarea în Senat a amendamentelor la Legea pentru cinstirea eroilor revoluției, într'o debandadă generală și sub presiunea corului de fluierături și huiduieli al luptătorilor din Dec. '89.

Bugetul sărăciei și-al dezastrului pe '96 este al treilea din seria neagră a Văcăroiului, de data aceasta austeritatea depășind orice închipuire. Dar nerușinarea și nemernicia guvernanților apare în prefața proiectului sărăciei pe '96, când li se sugerează naivilor și credulilor că inflația a scăzut, traiul a crescut, iar economia nu s'a prăbușit complet, dimpotrivă, înregistrează *"creșterea"*... zero!! Eventualele *"mărunte și nesemnificative"* neîmpliniri ori neajunsuri recunoscute de Văcăroi sunt trecute tot pe seama guvernărilor anterioare Roman-Stolojan. Cert e că Bugetul pe '96, botezat de austeritate severă, care trebuia finalizat în sesiunea de toamnă, a fost amânat la o dată greu de anticipat. Fiind însă '96 - anul cu ciolanul - securiștii neamului vor umbla vârtos la teșcherea, să scoată parai, pentru momirea și aburirea electorilor iliesciști, care săi mențină la putere până'n mileniul al treilea!

Analiza Bugetului pe acest an va lua în calcul și recentele inundații, la capitolul deficit, astfel încât guvernul are găselnița cu care va justifica dezastrul general. Proiectul pe '96 prevede venituri de aproape 17.000 miliarde lei și cheltuieli de peste 20.000 miliarde lei, cel mai cumplit deficit de până acum al catostrofalei neputințe văcăroidiene.

Ca măsuri imediate, Guvernoiu intenționează reducerea cu 29% a cheltuielilor administrative și de protocol în toate instituțiile publice, măsură energică și eficientă precum frecția la un picior de lemn, câtă vreme nu vizează sferele înalte ale căpătuiților puterii neocomuniste postdecembriste. Miliardele cheltuite în van pe meridianele globului pentru poleirea imaginii României, prin vizite protocolare și înalte solii de pace, adâncesc sărăcia și suferințele oamenilor.

Eu cu cine votez ?

Gh. Ionescu OLBOJAN

Suntem în anul 1996! Anul altor alegeri prezidenţiale. Pe stradă, în birouri, în autobuze, la înmormântări şi parastasuri, din 10 subiecte de discuţie, 20 privesc tema alegerilor. Cine poate să fie ales preşedinte al României? Cine va fi prim-ministru? Cine la Externe? Cine la Interne? Cine va conduce procesiunea funebră a actualului...? Ce va ajunge Văcăroiu? Dar Petre Roman? O să avem război cu Ungurii? Dar ei cu noi?

IRSOP Gallup International publică sondaje peste sondaje de opinie în legătură cu apropiatele alegeri. Bineînţeles că din ele iese iar învingător Ion Iliescu. Şi partidul care îl susţine: PDSR. De ce cad bobii pe turta lui Iliescu? Pentru simplul motiv că nu are contracandidaţi bine înşurubaţi în masa electoratului român.

Emil Constantinescu, propus de CDR, ar trebui să fie cel mai redutabil contracandidat al chiriaşului actual al din Palatul Cotroceni. Poate ajunge la această demnitate electorală numai în momentul în care Opoziţia îşi strânge rândurile în jurul său, fără compartimentarea actuală, pe bază de orgolii personale sau de grup şi care minează unitatea Opoziţiei.

Petre Roman, vine din partea recent înfiinţatei Uniuni Social-Democrate din România. Se bucură de simpatia Româncelor, tinerilor, micilor şi marilor comercianţi şi industriaşi, o parte din intelectuali şi a celor care nu au până în prezent o opţiune politică delimitată clar.

Victor Surdu, din partea Blocului Unităţii Naţionale şi a PDAR, crede în opţiunea ţărănimii române către el. Este liber să creadă omul ce vrea. Necazul, în cazul lui Surdu, este faptul că România nu prea mai are ţărani. Agricultura se face azi cu moşi şi babe ajutaţi de copiii stabiliţi la oraş, copii care nu mai cred în promisiunile deşarte ale lui Surdu, care a devastat agricultura românească odată.

Ion Raţiu, candidat independent, are toate şansele să fie un decor simpatic în cursa electorală, aşa cum ne-a obişnuit din '90 încoace, fără şanse de a ajunge în palatul Cotroceni, oricâţi bani ar arunca în reclama electorală.

Corneliu Vadim Tudor, din partea PRM are şanse egale cu cele ale lui Petre Roman. Este adulat de o parte din poliţie, armată, SRI şi foştii securişti, intelectuali cu vederi antimaghiare şi antievreieşti, populaţia românească din judeţele Harghita, Covasna şi localităţile cu concentrare mare de Maghiari etc. Campania furibundă pe care o întreţine împotriva lui Iliescu şi Virgil Măgureanu îi aduce un capital electoral important din zone sociale stăpânite mai înainte de Iliescu.

Nicolae Manolescu, preşedintele PAC, şi-a dat seama că nu are şanse şi a cedat în favoarea lui Emil Constantinescu, semnând o alianţă cu CDR, în acest sens.

Paul Goma şi-a început campania electorală încă din vara anului trecut, publicând un serial cu caracter politic în ziarul ZIUA, promiţând Românilor lapte şi miere. În prezent nu se mai face auzit în presă, semn poate că şi-a dat seama că nici un procent din alegători vor vota pentru el.

Ceilalţi candidaţi sunt numai de umplutură, vor să se facă remarcaţi numai pentru a şti poporul de ei şi a-i avea în vedere pentru alegerile din 2000 (Victor Eduard Gugui din partea ecologiştilor, Tudor Mohora din partea Partidului Socialist - ca să dăm numai două exemple).

La nivel de zvon circulă vestea că Virgil Măgureanu, după ce şi-a publicat dosarul de securist la propunerea lui Iliescu, va fi destituit şi se va înscrie ca independent în cursa dela Cotroceni. În privinţa şanselor de câştig nu ne pronunţăm. Bănuim numai că va fi folosit de Iliescu pentru diversiune, pentru incomodarea potenţialilor săi rivali, Emil Constantinescu şi Petre Roman.

Deci, eu cu cine votez?

CONSIDERAŢII CU PRIVIRE LA JUSTIŢIA DIN ROMÂNIA ÎN ANUL 1995

Av. George VASU

Conform Constituţiei, autoritatea judecătorească, că aşa se numeşte acum, este cea de a treia putere în statul român, după Preşedinte şi Guvern, care formează cea de-a doua putere în stat şi Puterea legiuitoare, formată din Parlamentul ţării. Aşadar cea de-a treia putere se află într'o *"criză de moment"*. Despre ce este vorba?

Ei bine, se pare că magistratura din România a intrat într'o criză prin efectul *"excepţiei Dride"*. Ce este această excepţie?

Nicolae Dride, un revoluţionar cunoscut din 22 Decembrie 1989, având un litigiu cu un membru al Partidului *"România Mare"*, a ridicat în faţa Tribunalului Capitalei excepţia că *"judecătorii care urmau să judece procesul lui nu sunt* ***inamovibili****"* conform art. 124 din Constituţia României şi a art.129 din Legea 92/1992 publicată în M.Of. nr.197 din 13 August 1992 şi în consecinţă îi *"recuză"* pentrucă nu are încredere în obiectivitatea lor, în lipsa *"imunităţii"* numită ***inamovibilitate,*** prevăzută de lege.

Astfel că această excepţie procedurală a fost numită în lumea avocaţilor şi ziariştilor *"excepţia Dride"* sau *"efectul Nicolae Dride"*.

În România există trei categorii de magistraţi:

1. Magistraţi ***inamovibili*** care au fost numiţi prin Decretul Prezidenţial de Preşedintele Iliescu şi au depus jurtământul pe Constituţia României din 1991;

2. Magistraţi ***amovibili*** care au depus jurământul pe Constituţia R.S.R. înainte de 1991;

3. Magistraţi amovibili care nu au depus nici un fel de jurământ şi ale căror hotărîri ***sunt nule***, conform art.54 din Legea 92/1992.

Potrivit art.129 din Legea pentru organizarea judecătorească 92/1992, *"Judecătorii sunt inamovibili pe data numirii lor de Preşedintele României"*, precizându-se în aliniatul 2 al aceluiaşi aticol că, *"Numirea judecătorilor la tribunale şi judecătorii* ***se va face în termen de 2 ani*** *dela publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial"*, adică până la 13 August 1994.

În opinia mea, această dispoziţie legală are caracter ***imperativ dintr'o lege organică***, aşa cum este Legea de organizare judecătorească. Este cunoscut de toată lumea că o lege intră în vigoare în momentul publicării ei în M.Of. sau dela data când se precizează în mod expres în lege. Dar, Legea de organizare judecătorească a intrat în vigoare la 13 August 1992 şi până la data de 13 August 1994 (doi ani) deci judecătorii trebuiau să aibă statut de *"inamovibilitate"* conform art.129 din Legea 92/1992, fapt care le garanta *"imunitatea"* lor în exercitarea funcţiei de judecător, de *"om care împarte dreptatea"* pentru membrii societăţii.

Conform art.123 al.2 din Constituţie *"judecătorii sunt independenţi şi se* ***supun numai legii****"*, iar ca să fie independent şi să se supună numai legii, judecătorul trebue să fie inamovibil, adică să nu fie la discreţia puterii politice sau a *"oricărei indicaţii sau influenţă"* care s'ar putea exercita asupra sa, ca de exemplu mutarea dintr'un post pe altul, sancţiuni etc. Cu alte cuvinte, magistratul trebue să aibă o *"imunitate"* împotriva tuturor factorilor care ar putea influenţa judecata lui.

Instanţele din Braşov au fost pur şi simplu *"închise"*, deoarece avocaţii au invocat *"lipsa inamovibilităţii magistraţilor"*, fapt care putea duce la nulitatea soluţiilor pronunţate, pentrucă ei nu erau *"imuni"* prin inamovibilitatea pe care trebuiau să o primească ***până la data de 13 August 1994***.

Acum se pune întrebarea, de ce atâta necaz dintr'un fapt care pare minor la prima vedere? Răspunsul este, fie neglijenţa celor obligaţi de lege să acorde *"inamovibilitatea magistraţilor"* ca să-şi poată exercita profesia sau poate *"continuarea practicii comuniste"*, când judecătorii erau în multe cazuri simpli executanţi ai P.C.R., de unde uneori se primea şi *"soluţia judecăţii lor"*...

Concluzia este că mai trebue să treacă mult timp până se va învăţa că *"JUSTIŢIA SE ÎNFĂPTUIEŞTE ÎN NUMELE LEGII şi că* ***judecătorii sunt independenţi şi se supun numai legii****"*. (art.123 din Constituţie).

DE CE REGIMUL COMUNISTULUI ILIESCU L-A PLÂNS PE CORNELIU COPOSU ?

Andrei-Iustin HOSSU

În anii '50, toată presa comunistă din lume îi înjura mai ales pe Papa PIUS al XII-lea, Konrad Adenauer, Charles De Gaulle, Alcide De Gasperi şi Secretarul de Stat al SUA John Foster Dulles. De ce? Fiindcă aceşti uriaşi oameni de stat au salvat Occidentul de comunism.

Morala: E bine când comunştii te înjură, înseamnă că eşti tare şi se tem de tine!

În toamna 1976, a venit în vizită oficială Brejnev la Ceauşescu. Se prognostica: *"Dacă îşi dau mâinile, înseamnă că Ceauşescu nu e omul Moscovei; dacă se pupă, înseamnă că Ceauşescu e sluga Cremlinului"*. Brejnev şi Ceauşescu s'au pupat tovărăşeşte. Morala: ***Timeo Danaos et dona ferentes*** - îi averitza Laokoon pe troieni şi, spre nefericirea Troiei, vocea sa a răsunat în pustiu. Teme-te de Ruşi mai ales când sunt dulci cu tine şi te pupă!

Din 22 Decembrie 1989 şi până acum, omul cel mai înjurat, calomniat, terfelit din România, de către regimul comunistului Iliescu, a fost Corneliu Coposu. De ce? Fiindcă era ultimul mare supravieţuitor al României interbelice monarhice, libere, occidentale, anticomuniste, în consecinţă cel mai redutabil opozant al vechi-noului regim comunist Iliescu. Campania deşănţată anti-Coposu a încetat brusc în primăvara 1994 când venerabilul (şi veneratul de Românii nobili sufleteşte) Preşedintele PNŢCD s'a îmbolnăvit şi s'a internat într'un spital din Germania. Ba, comuniştii şi securiştii vorbeau chiar cu respect de el. Le luminase Dumnezeu sufletul lor satanizat si mintea lor perversă. Da' de unde! Comuniştii nu au scrupule morale, pe ei îi interesează exclusiv monopolul puterii lor integrale. Ei presimţeau animalic că marele lor adversar e pe moarte şi, de aceea, îi pândeau pe tăcute moartea.

De ce regimul comunistului Iliescu l-a plâns pe creştinul Corneliu Coposu? Există două explicaţii - singurele reale şi adevărate:

1. În vicleanul lui *"discurs omagial"* postum, Iliescu l-a tratat pe Corneliu Coposu ***nu*** ca pe un ***om politic, ci*** ca pe o ***personalitate istorică***. Nu întâmplător: fiindcă, omul politic aparţinea prezentului trăit, iar personalitatea istorică aparţinea trecutului evocat (depăşit, pentru Iliescu) şi viitorului imprevizibil (care nu-l interesează pe Iliescu, deviza lui comunistă fiind: ***après moi, le déluge!*** - după mine, potopul!). Odată mort, Coposu nu îl mai deranjează, nu îl mai incomodează, nu îi mai este *"sula'n coaste"*, de aceea Iliescu a admis (sau poate chiar i-a poruncit telefonic) ca Halaicu să dea numele Corneliu Coposu unei străzi din Bucureşti. Morala: Teme-te de comunişti când îţi plâng moartea, îţi fac străzi şi statui, fiindcă astfel te înmormântează definitiv!

2. Marţi 14 Noembrie era înmormântat Corneliu Coposu. Miercuri 15 Noembrie Iliescu era primit în audienţă la Champs Elysée de către Chirac. Pentru a fi primit de către Preşedintele Franţei - care îi conferise marelui om politic român Corneliu Coposu, cea mai înaltă medalie a Franţei -, ***numai de aceea*** bolşevicul Iliescu şi blocul lui bolşevic din România au vărsat lacrimi de crocodil la moartea Domnului Coposu.

C'est affreux ! - pe franţuzeşte. Îngrozitor ! - pe româneşte.

NOI MINCIUNI ŞI VICLENII

Mihai STERE DERDENA

În numărul de pe Noembrie 1995 al foartei tinere reviste *"Familia modernă"* a apărut, sub genericul *"Mari familii româneşti"*, un amplu interviu acordat de Doamna Sanda Tătărăscu-Negroponte publicistei Liana Buligan.

Era normal ca o bună parte a dialogului acestuia să se refere la părinţii intervievatei, îndeosebi la tatăl dânsei. Că Gheorghe Tătărăscu este prezentat exclusiv elogios - eludându-se intenţionat colaboraţionismul său cu dictatura regală şi comunistă - acest lucru nu cred că ar trebui să ne supere întrucât aşa îi stă bine unei fiice loiale, care, după propria-i mărturisire, îşi adora părinţii. Cu alte vorbe, nu se poate pretinde unei odrasle devotate să exprime despre tatăl său adevăruri ce nu i-ar veni la socoteală.

Însă, în rest - adică de câte ori, dezvăluirile sale nu-i privesc pe părinţii săi - era de dorit, ba chiar obligatoriu, ca adevărul să precumpănească şi, implicit, să fie respectat în întregime. Or, Doamna Sanda Tătărescu-Negroponte a preferat, şi în această situaţie, de cel puţin două ori, să sfideze adevărul în chip viclean, spre perpetua-i dezonoare.

Iată, mai întâi, ce răspunde domnia sa la întrebarea *"Cum era Bucureştiul tinereţii Dvs?"*:

"Splendid. Se organizau nesfârşite baluri, după rigorile marilor capitale europene. Mai târziu, mergând la Paris şi Londra, vă pot spune că nu era nici o deosebire. Nivelul de trai al bucureşteanului era prosper. Fiecare îşi permitea distracţii fără a-şi pune problema traiului zilnic..."

Se înţelege, din acest citat, că toţi bucureştenii, inclusiv muncitorii şi cerşetorii, trăiau în opulenţă şi în distracţii costisitoare. Să fim, totuşi, îngăduitori şi să considerăm acest tablou mirific nu atât ca minciună cât ca o figură de stil, o hiperbolă, altfel spus o exagerare conştientă, pentrucă adevărul zice că doar protipendada (nu şi proletarii, spre a da doar un exemplu dintr'o pluralitate de categorii sociale defavorizate şi în epoca interbelică) putea tot timpul să mănânce, să bea, să râdă, să cânte şi să danseze, organizând chiolhanuri şi baluri ce rivalizau cu cele dela Paris ori dela Londra.

Însă minciuna cea mai supărătoare abia acum apare: *"Aşa că, în 1940, m'am căsătorit cu prietenul meu din copilărie, Ulysse Negroponte, în casa părintească şi nu la biserică, de teama legionarilor, care ne ameninţau"*.

Citind acestea, aproape că nu-mi vine să cred că o doamnă din înalta societate românească de odinioară poate fi, la 76 de ani (împliniţi în 1995), deci în toiul vârstei decenţei, atât de vicleană şi de mincinoasă. Căci nimeni, până acum, după ştiinţa noastră, n'a contestat caracterul eminamente creştin al Mişcării Legionare. De asemenea, încă nimeni n'a îndrăznit să rostească neadevărul că legionarii şi-ar fi urmărit adversarii până şi la biserică, în timpul cununiei. Aceasta deoarece unii dintre ei, chiar cei mai buni dintre dânşii, s'au dus tocmai la marginea de Vest a Europei, în Spania, ca să se bată cu cei ce pângăriseră altare, uciseseră preoţi şi necinstiseră măicuţe. Iar botezurile şi nunţile erau atât de îndrăgite şi de onorate încât n'a existat legionar matur care să nu fi devenit naş de botez şi nun mare.

Prin urmare, respingem cu toată indignarea această nouă jignire neruşinată, adusă Mişcării Legionare.

Şi, pentrucă în acelaşi interviu Doamna Sanda Tătărăscu-Negroponte recunoaşte că protipendada, din care făcea parte, era superficială *("Vedeţi, nu trebue văzut totul în roz. Fac parte dintr'o lume care a avut multe părţi întunecate, căci trebue să recunoaştem că lumea interbelică era şi superficială")* şi că dumneaei însăşi, ca fată, se arătase superficială *("Eram tânără, zburdalnică şi poate cam superficială")*, înseamnă că, din această cauză, intervievata nu obişnuia să meargă la biserică. Însă mărturisirea acestui păcat ar fi coborît-o la nivelul vameşului pocăit, ceea ce ar fi venit în contradicţie flagrantă cu mândria-i fariseică.

Ar fi fost indicat ca, măcar acum, când se apropie de sfârşitul acestei vieţi, să fi recunoscut această doamnă că nu legionarii, nici alţi oameni au împiedicat-o să meargă la biserică spre a se cununa, ci dumneaei însăşi, a dorit, în chip deliberat, să-l cheme pe preot acasă, la dânsa, fie din comoditate, fie din prea slabă credinţă în cele sfinte şi în tradiţia poporului român referitoare la nuntă.

Tot de vicleşug ne izbim şi în declaraţia poetului Mihai Ursachi, făcută la Iaşi, în cursul aşa-zisului Congres al A.F.D.P.R. din 14-15 Decembrie 1995:

"Ca fost deţinut politic, aştept să ne reafirmăm crezul unitar de luptători anticomunişti şi victime ale totalitarismului. Nu fac deosebire între cei arestaţi şi deţinuţi sub comunişti: ţărănişti, liberali, copii, ţărani, chiar foşti comunişti, sionişti - toţi au fost arestaţi şi torturaţi de Securitate" (*România liberă*, nr.1743, Sâmbătă 16 Decembrie 1995, pagina 3).

Cititorii au observat, de bună seamă, că viclenia, în această enumeraţie, se manifestă printr'o extrem de gravă omisiune. Vasăzică, puţinii deţinuţi anticomunişti proveniţi din rândul sioniştilor şi, chiar, din rândul comuniştilor au putut fi pomeniţi, iar legionarii, deşi au constituit cel puţin două treimi din numărul total al prizonierilor de conştiinţă între anii 1944 şi 1989, nu's amintiţi deloc în această trecere în revistă a categoriilor de deţinuţi anticomunişti.

Chiar aşa, Domnule Ursachi? Nu v'aţi gândit că există şi cititori ce nu pot fi induşi în eroare? V'aţi gândit, oare, că prin această omisiune, care pricinuieşte o reală jubilaţie guvernamentală, alogenilor şi celorlalţi antiromâni, aţi pătruns cu totul în tabăra mincinoşilor şi a falsificatorilor, a duşmanilor adevărului şi că, astfel, vă descalificaţi din atributele de fost deţinut politic, de poet şi de Român?

Căci fără adevăr şi fără oameni integri nimic bun nu se poate întreprinde în România de astăzi, care-i tot mai năpăstuită prin împuţinarea neîncetată a intelectualilor cinstiţi.

Să facem ochii mari

ANUL CRUCIAL 1996

T.B. ŞUŢEANU

Când ai de toate - mai ales cunoaşterea şi clarviziunea - te simţi vinovat faţă de cei care nu au nici strictul necesar, dar mai ales faţă de cei care nu ştiu cine sunt, nu cunosc ce se întâmplă în jurul lor şi din care cauză nu ştiu ce au de făcut pentru binele lor, al celor din jur şi al urmaşilor.

Odată cu mine ar trebui să se simtă vinovaţi toţi învăţătorii şi profesorii din România, care au permis ca două generaţii să se nască şi să crească în eroare şi ***minciună***.

În lumea liberă omul are două posibilităţi pentru a ajunge la împlinire: o activitate în propria lui avere şi o muncă fizică sau intelectuală la un întreprinzător privat, la o societate sau la stat. Pentru aceasta, omul trebue îndrumat de mic să înveţe şi apoi să *lucreze*. Cine o face, va cunoaşte fericirea.

Pomana - numită în limbaj socialist *"protecţie socială"* - este un gest material efemer. Deşi se zice, în mod peiorativ, că *"pomana îngraşă"* (ea i'ngraşă doar pe cei care iau de pomană dela popor), cel mai mare ajutor pe care poţi să-l dai unui om este acela de ***a-l face să-şi găsească singur sensul*** şi rostul în viaţa pe care i-a dat'o Dumnezeu.

Noi, Românii, pentru a cunoaşte împlinirea, trebue să scăpăm de lipsa de personalitate venită din obişnuinţa din socialism când trudeam anapoda aşteptând să ni se dea dela stăpânire. Atunci totul se reducea la gluma aceea amară: *"ne făcurăm că muncirăm dar şi ei se făcură că ne plătiră"*, definind astfel esenţa socialismului - ***superficialitatea***.

Minciuna şi ***superficialitatea*** operează încă uşor la cei care nu ştiu cine sunt şi nu cunosc încă cele ce se întâmplă în lumea de azi din care fac parte.

Socialismul a creat o puzderie de profitori. Ei nu au fost clintiţi de revoluţie din locurile calde unde au rămas. Stau acolo, bazându-se pe ***superficialitate*** şi ***minciună***, puse amândouă în slujba noii puteri. Sunt în radio şi la televiziune, într'o parte slabă a presei, în administraţia de stat, în ministere, formează majoritatea în parlament şi în senat, s'au regrupat în jurul actualului preşedinte, deveniţi din *"aparat de partid"* - staff. Aparţin celor cinci partide *"de bază"* de sorginte comunistă - PRM, PSM, PUNR, PDAR şi PDSR, precum şi puzderiei de partide socialiste şi muncitoreşti, sau le sunt doar clienţi, *"susţinători"* ori pur şi simplu profitori de conjunctură.

Au rămas în locurile de decizie şi de profit, folosindu-se de mijloacele democratice, pentrucă foarte mulţi oameni din România încă nu ştiu cine sunt, ce se întâmplă în ţară, din punct de vedere politic, şi ce putere de decizie au ei în a se schimba situaţia.

La o confruntare cu unii dintre profitorii fostului şi actualului regim - ce şi-au zis *"scriitorii din televiziunea română"* - criticul literar Laurenţiu Ulici a fost şocat de insolenţa unuia, care, hoţ fiind a strigaţ hoţii, (zicând că el e *"liber"* să facă ce vrea, nu se mai teme de *"tovarăşul dela raion"*, - cu care până mai ieri *"colabora"* - având în vedere aci opinia dezaprobatoare a preşedintelui Uniunii Scriitorilor faţă de inoportunitatea citirii în respectiva emisiune a unui fragment din romanul celui afectat). Laurenţiu Ulici l-a privit pe acesta lung şi-a văzut în pântecele lui, proeminent şi în obrajii lui bucălaţi, de om suprahrănit - ***faţa ăluia căruia i-a mers şi-i merge bine***. Ascuţimea privirii piezişe şi muţenia în care a intrat după acea, l-a dus pe actualul preşedinte al Uniunii Scriitorilor la o decizie capitală: ***intrarea în politică!*** Sugerând apoi ideea tuturor celor *"bogaţi"* - care au ***averea*** cunoaşterii şi clarviziunii, - să-i urmeze gestul pentru a veşteji minciuna şi a demasca impostura şi mai ales pentru a stopa criza morală.

Urmare acestei chemări colosale, ies din tăcere şi anonimat şi vin cu această rubrică, prin care - la puterea vârstei mele - vreau să-mi ajut neamul ***să facă ochii mari*** asupra celor care se înghesuie, prin politică, la putere.

Deşi foarte mulţi ştim - şi simţim - că anul 1996 este crucial pentru soarta ţării, acest adevăr trebue să ajungă peste tot, dar mai ales la cei cărora le-a lipsit - şi încă le lipsesc - informaţiile drepte despre foştii comunişti care se menţin la putere prin minciună şi opunere disperată în a permite adevăraţilor gospodari, oamenii de iniţiativă şi de cultură - necompromişi în comunism şi acum - în administraţia locală, în parlament, în senat, la preşedinţie şi mai ales în guvern.

Vom arăta - pe rând - ce reprezintă fiecare partid, cine sunt cei care-l conduc şi - mai ales - de cine are ţara nevoie astăzi să-i ia în mâini destinul. Anul 1996 este crucial în a se limpezi apele: ori vom admite să ne mai târîm încă patru ani sub conducerea foştilor comunişti, ori îi vom scoate definitiv din politică, pentru a reveni la neam şi matcă pentru aliniere rapidă la Europa, adică lumii civilizate de azi, bazată pe prosperitate şi economie liberă.

Instantanee

SE ÎNTORC ROMÂNII ?

Radu BADIU

Vineri 22 Decembrie 1995.. În sala de aşteptare a aeroportului internaţional Otopeni... Atmosferă de culoare şi lumină occidentală... Lume peste lume, om lângă om... Atmosferă balcanică... Dar ordine de bun simţ românesc... Şi tăcere... De parcă se aud ticăirile inimilor pline de emoţie. Iată vine cursa de Roma... Vin oameni dela Atena... Dela Ancara... Dela Frankfurt... Dela Viena... Cei care aşteaptă - Români tineri şi bătrâni, copii şi bunici - stau aproape cu nasurile lipite de sticla geamurilor ce despart sala de culoarul de venire dela avioane. Cei care aşteaptă au umplut literalmente sala de aşteptare (văzându-se acum cât este de mică faţă de cele din Apus şi mai ales faţă de noile nevoi de trafic). Mulţi sunt pe scările care urcă la etaj. Ambele scări şi ele pline de inimi care ticăie. Şi iată apar cu cărucioare burduşite de bagaje fete tinere, tineri cu alură de sportivi, cu obraz roşcat.

- Sunt *"Englezii"*, vin *"Englezii"*, zic aşteaptătorii cunoscători ai *"culorilor"* specifice locului de unde vin, a doua lor patrie. Oameni mai în puterea vârstei cu copii. O familie tânără cu o cuşcă din sârmă sudată în ea cu... câinele casei. Iată, apărând cei din cursa de Paris. O ţigancă baldâră, îmbrăcată în fuste largi, cântărind cam 150 de kilograme primeşte la *"stanoagă"* o familie de ţigani cu cinci puradei, unul fiind de ţâţă. Au ţiganii atâta bagaj, că-i fac pe toţi să ridice sprâncenele. Vin cu trei cărucioare de peron arhipline. Într'un sac imens au jucării (luate dela aruncări, cumpărate, furate?)

Iată într'un târziu şi fata mea. Cu omul ei. Au şi ei căruciorul plin cu geamantane mari.

Nu ne-am văzut de trei ani.

Bărbia soţiei tremură şi ochii sunt o apă totală, nu se mai văd. Totu-i o ceaţă şi noduri în gât, care se înghit greu. Prima ea - ca mamă - se află la îmbrăţişare. Mama şi fiica merg şold de şold şi ies din mulţime, unde ajungem şi noi la sărutul revederii. Se face un culoar de oameni pe unde trec îmbrăţişaţii înlăcrimaţi.

Cuvintele sunt frânte, bâiguituri. Inimile o iau razna ca şi a mea, pe care mi-o stăpânesc cu greu, spunându-i virtualului meu ginere:

- *Se'ntorc Românii, se'ntorc... La Crăciunul neamului.*

El îmi strânge mâna uşor, se recomandă şi mă priveşte cu o undă de neîncredere.

- *Nu definitiv...* Deşi suntem la peste douăsprezece mii de kilometri, ştiu prea bine ce-i în ţară.

Veneau din Canada şi aduceau cu ei cunoaşterea, incertitudinii în care trăim.

MĂREŢIA ÎNGUSTĂ A BUCUREŞTIULUI

E 5 Ianuarie din anul de răscruce 1996... Mă opresc în grădina Cişmigiu pe un scaun de odihnă fugitivă şi admir clădirea primăriei capitalei, o lucrare arhitecturală măreaţă prin soliditatea şi originalitatea desenului exterior de sorginte românească. Ninge ca în Bacovia şi în aer pluteşte un duh poetic în care se împleteşte nostalgia cu fiorul lui carpe diem, care-mi dau semnele încurajatoare ale viitorului. În primărie, pe scaunul primului gospodar al urbei, oficiază un liberal. Nu mă interesează păcatele lui personale, îi caut *"opera"*, venindu-i din dorinţa liberală de schimbare. Şi iată, a fost posibilă apariţia firmelor particulare care au răzuit vechiul asfalt de pe bulevardul Carol I cu maşini germane, maşini care au aşezat un nou asfalt, neted ca'n palmă. Trotoarele s'au reparat pe întreaga arteră principală care porneşte din statuia lui Mihail Kogălniceanu şi trece dincolo de cea a lui C.A. Rosetti, până întâlneşte Calea Moşilor.

Urc încet dela primărie şi mă simt copleşit de măreţia îngustă a clădirilor mari şi impunătoare ale Bucureştiului ridicat astfel în anii regilor modernizatori. Atunci, la cumpăna dintre secole, s'au construit toate aceste edificii de o supleţe tinerească, venind din clasic, neoclasic, modern şi pe alocuri baroc, în sincronism cu arhitectura Parisului, a Vienei şi a Budapestei. Ninge cu fulgi mari şi în zona cinematografelor *"Capitol"*, *"Luceafărul"*, *"Timpuri noi"* şi *"Victoria"*, a celebrelor restaurante *"Cişmigiu"*, *"Gambrinus"* şi *"Tic Tac"* lumea se mişcă occidental, îmbrăcată occidental. (Rar apar cei cu geacă şi pufoaică, ascunşi sub căciuloaie ruseşti de pisică neagră şi cu urechi).

Bulevardul Republicii (fost Regina Maria) e îngust, dar clădirile au în ele aerul *"micului Paris"*, cum a fost numit Bucureştiul în epoca lui de glorie, cea dintre cele două războaie mondiale. Iată Cercul Militar! Construcţie unică ocupând colţul celor două mari artere - Calea Victoriei şi Bulevardul Republicii. Imensul trotuar din faţă, de pe Calea Victoriei, continuă cu trepte măreţe care duc la esplanada din faţă, altădată loc de adunătură la mese sub umbrele, apoi piloni şi ornamente, ferestre înalte şi toată arta de pe fronton păstrează pentru veşnicie epoca de mare glorie a României Mari. (Ce sacrilegiu de neiertat că de aci, la câţiva paşi, se află redacţia revistei care a furat acest nume sfânt de către un impostor gălăgios şi cinic, creaţie diabolică a regimului comunist!)

Vizavi - ca o replică pe măsură, în celălalt colţ, luminează impunătorul palat bijuterie numită *"Grand Hotel du Boulevard"*. În colţul trei încarcă de satisfacţie blocul magazinului *"Compescaria"* care are vizavi *"Romarta copiilor"*, o plombă oablă de ipsos, ridicată în anii socialismului într'un ansamblu de piatră şi artă. Ansamblul continuă cu imensele blocuri care au la parter librăria Eminescu şi cofetăria *"Central"* ce încă are în coastă restaurantul *"Havana"*. Şi dintr'odată deschiderea din faţa Universităţii, scuarul cu celebrele statui ale deschizătorilor de orizont, unitate şi cultură Ion Eliade Rădulescu, Spiru Haret, Gheorghe Lazăr şi veşnicul călare Mihai Viteazu - unificatorul. În spatele lor baroca alcătuire albă a clădirii Ministerului de Externe (în care s'a organizat prima bancă liberă de după 1990) şi blochausul impunător Şuţu. În spatele lui, cu faţa la bulevardul Bălcescu, casa Şuţu, clădire de ev mediu, doar cu un etaj, în faţă cu gard înalt din fier forjat, un minipalat regal, azi muzeul Bucureştiului. (Palatul regal a rămas în urmă, pe Calea Victoriei, încă nerefăcut, lăsat de izbelişte, după ce generalii comunişti au ordonat bieţilor soldaţi de pe cele douăzeci de tancuri aduse aici la revoluţie să tragă cu mitraliere grele, să-i apere pe aceştia - şi pe toţi activiştii - de istorie, temându-se că după acea zdruncinare de moarte, acest simbol al regatului României îşi va relua rolul de centru al revenirii poporului la ceea ce a fost el dintotdeauna). După ce lăsăm în urmă clădirea Universităţii (şi ea ţinută cam după uşă de actualul regim) coborîm în pasajul de trecere pe sub cele două mari bulevarde ce se încrucişează în centru, locul de intrare la metrou. Aici, unde era o groapă de gunoaie şi de haos comercial de tip oriental, din suflu liberal, spaţiul a devenit bijuterie, cu spaţii comerciale de tip farmacie, exact ca în marile aeroporturi ale Europei. Şi iată - după ce urcăm şi trecem de hotelul Intercontinental Bucureşti şi Teatrul Naţional, apoi de clădirea puternic românească a Ministerului Agriculturii, statuia lui Rosetti şi sediul Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat - dăm de-al doilea semn mare al înnoirii - clădirea *"The Democrat Company Xerox"*, din marmoră grena şi neagră până la etajul doi, iar de aici tâmplărie de aluminiu şi sticlă. Până mai ieri, era aici hotelul Modern. Continuăm mersul spre acasă şi traversăm cu troleibuzul calea Călăraşi, complet refăcută dela hala Traian şi până în Piaţa Vergului (zisă a *"Muncii"*) cu blocuri de locuinţe terminate, drumul asfaltat iar trotuarele placate cu *"mosorele"* de beton, ca în Apus. (O asemenea *"realizare"* liberală se află în cealaltă parte a Bucureştiului unde s'a creat o nouă stradă cu case sistem vilă, ca în periferia Frankfurtului german).

Toate acestea sunt începuturi ale revenirii capitalei la măreţia ei de oraş bijuterie, cu artere nu prea largi, dar cu edificii care au personalitatea lor şi ne fac

Continuare în pag.8

OLTENISME

Ionel RĂDULESCU

• **GÂNDIREA ECONOMICĂ...** Craiova a fost gazda Simpozionului Naţional *"Management şi gestiune în economia de piaţă"*, organizat de şapte secţiuni, prezentându-se 250 de lucrări. Cadre didactice de prestigiu din ţară şi străinătate au onorat cu prezenţa lor această manifestare de înaltă ţinută. Au fost vizitate Centrul de Consultanţă Româno-American, Institutul de Administrare a Întreprinderilor şi Centrul de resurse pentru învăţare.

• **UNDA DE ŞOC...** La aproape trei ani de când ţiganul Stoica a prostit şi sărăcit milioane de naivi, căpătuindu-i pe cei dela putere, Caritasul său încă mai face valuri. De curând, în Dolj, alt bulibaşă a fost priponit, fiind acuzat de trafic de influenţă. Lider al ţiganilor românizaţi, tuciuriul Petre Burtea a promis mai multor creduli din Craiova şi jud. Dolj, contra unor sume cuprinse între 400 şi 1000 DM - însuşite - obţinerea vizelor pentru Germania, Italia, Spania, prin intervenţii directe la ambasadele ţărilor respective.

• **UN GEST DE SUFLET...** De curând, la Craiova, a avut loc un eveniment cu largi ecouri spirituale, prin crearea Filialei craiovene a Fundaţiei Culturale Internaţionale *"Jean Negulescu"* - regizor de film, scenograf şi artist plastic foarte apreciat la Paris şi'n cetatea seculară a filmului Hollywood, printre stelele nemuritoare ale cinematografului. Iniţiativa fondării unicei filiale a Fundaţiei în urbea sa natală aparţine oltenilor de suflet George Obrocea şi Gabriel Bratu, împreună cu alţi 32 de confraţi preocupaţi de conectarea Craiovei la circuitul internaţional al valorilor artei. Fundaţia aduce un omagiu postum pionierului cinematografiei mondiale, craioveanul Jean Negulescu.

• **CARITATEA OLANDEZĂ...** Clubul LIONS OSS-OLANDA a oferit fratelui său mai mic de binefacere LIONS CRAIOVA sprijin material dezinteresat la spitalele şi asociaţiile nevăzătorilor, handicapaţilor fizic şi suferinzilor cronici din Craiova şi judeţul Dolj. Echipa medicilor olandezi a donat Clinicii de Ortopedie a Spitalului Clinic Judeţean nr.1 Craiova aparatură medicală, instrumentar şi proteze de şold în valoare de 75.000 USD. Asist. univ. dr. Dan Grecu, beneficiarul unei burse *"Medicii fără frontiere"*, a fost invitatul clubului olandez două luni de zile, timp în care a lucrat efectiv în spital şi s'a specializat în chirurgia şoldului şi urmărului, precum şi în chirurgia artroscopică a genunchiului. Cu acest prilej, medicul craiovean a obţinut alte ajutoare olandeze, diverse proteze totale de şold, valorând 20.000 USD ce vor fi puse gratuit la dispoziţia pacienţilor. În curând clubul olandez va aduce în dar o linie de artroscopie pentru diagnosticul şi tratamentul afecţiunilor intraarticulare la genunchi.

• **PROFESII ŞI MESERII...** Proiectul CAREER DAYS-JOB FAIR, aflat la a treia ediţie, a reunit la Craiova numai firme privatizate, realizând legătura între absolvenţi şi lumea afacerilor. Târgul de job-uri este liantul dintre firmele care angajează şi solicitanţii de lucru, cărora li se dă posibilitatea să-şi prezinte curriculum vitae şi să participe la un interviu, pentru a primi o slujbă potrivită înclinaţiilor lor. Se urmăreşte în special sprijinirea studenţilor, viitorilor specialişti, dar şi a tinerilor în general, pentru un loc de muncă adecvat.

• **BUNUL SIMŢ...** Spre deosebire de Cluj sau Timişoara, studenţia craioveană lasă mult de dorit, din toate punctele de vedere! Balul Bobocilor dela Casa de Cultură a Studenţilor din Craiova a fost o mostră a lipsei bunului simţ, rezultat al creşterii şi educaţiei proaste din familie. Băutura, scandalurile şi teribilismul sunt - din păcate - *"distracţiile"* preferate ale majorităţii studenţilor din Bănie. Greu de descris, dar şi mai greu de explicat comportamentul suburban al acestor hoarde dezlănţuite de tineri cu înclinaţii animalice şi vocabular de tavernă, descurajaţi şi dezorientaţi. Situaţia este departe de ceea ce ar trebui să însemne mediul studenţesc elevat, dar mai ales educaţie, pentru generaţia mileniului al treilea!

• **SĂNĂTATEA - O PROBLEMĂ...** Înfiinţat în 1980, Spitalul Clinic CFR din Craiova asigură asistenţa curativă şi profilactică, examinarea medicală pentru angajare, schimbare de funcţii şi controlul periodic al personalului din domeniul siguranţei circulaţiei feroviare, auto şi aeriene. Pentru cheltuieli materiale şi servicii, hrană, medicamente şi materiale sanitare, întreţinere, obiecte de inventar şi reparaţii etc. spitalul are nevoie de cel puţin două miliarde lei anual, din care în '95 i s'au aprobat doar 316 milioane lei!! Pe Decembrie '95 a primit 17 milioane lei, din care a asigurat doar hrana bolnavilor (2.120 lei zilnic!!) şi cheltuielile curente, nu şi medicamentele atât de necesare. Aparatura spitalului e depăşită, durata de funcţionare a expirat demult. O soră medicală e nevoită să lucreze după amiaza şi noaptea pentru 50 de paturi, cu un salariu de batjocură.

• **S.C. BACHUS S.A....** Fosta întreprindere a viei şi vinului *"Vinalcool"* Craiova se confruntă cu mari dificultăţi în privinţa producţiei de vinuri. Plantaţiile de vii, cultivate înainte de Decembrie '89 cu soiuri Cabernet, Sauvignon, Riesling italian, Merlot au fost defrişate. Astfel, vinurile valoroase apreciate la export au dispărut, fiind înlocuite cu hibrizi producători direcţi de vinuri proaste, cu conţinut ridicat de alcool metilic, dăunător sănătăţii. Cu toate acestea, Bachus şi-a modernizat instalaţiile tehnice şi tehnologice de fabricaţie, a pus în funcţiune linia de îmbuteliere importată dela firma italiană Officine Ave şi o nouă fabrică de alcool etilic rafinat care va da 5.000 de litri alcool de 96 la sută volum alcool în 24 de ore şi va menţine preţuri modice la produsele pe bază de etanol rafinat.

• **TELEFONIA DOLJEANĂ...** Precum automobilul, telefonul continuă să fie un mare lux în neocomunismul postdecembrist dela noi, în ciuda faptului că centralele ALCATEL şi GOLDSTAR se extind în Craiova şi în judeţul Dolj. Astfel, la Craiova vor apare prin ALCATEL încă 10.000 posturi telefonice cu acces direct la internaţional. Tot aici funcţionează şi centrala digitală de tranzit pentru convorbirile interne şi internaţionale din judeţele Olteniei. La finele lui '95 Doljul avea aproape 8.500 de abonaţi telefonici, iar pentru '96 se prevede instalarea celui de-al 100.000-lea telefon! În reţeaua de posturi publice craiovene au fost introduse 20 de telefoane cu cartelă şi 40 multimonedă, conectate în centrala ALCATEL. Odată cu delimitarea exactă a zonelor de lucru ale fiecărei centrale telefonice, se va proceda la înlocuirea branşamentelor a căror vechime depăşeşte zece ani. În Dolj, la Poiana Mare, se dă în folosinţă centrala telefonică automată digitală tip Goldstar de 10 numere, iar în comuna Amărăştii de Jos se montează o nouă reţea de cabluri pentru o altă asemenea centrală digitală cu 1.000 de abonaţi. Toate bune şi frumoase, doar că instalarea unui post telefonic şi aparatul respectiv, plus ciubuceala dela mic la mare te conduc spre o sumă astronomică.

• **E.S.U....** English Speaking Union - organizaţie mondială patronată de Regina Angliei, cu filială la Craiova din 1992, a invitat 36 elevi craioveni şi 5 profesori la Edinburgh şi Londra. Fundaţia vorbitorilor de limbă engleză promovează prietenia şi colaborarea internaţională. Elevii craioveni din clasele speciale ale liceelor *"Fraţii Buzeşti"* şi *"Nicolae Bălcescu"* au prezentat în Scoţia şi Anglia atractive momente artistice, apreciate de gazdele ospitaliere.

• **COLACUL DE SALVARE...** Pentru majoritatea craiovenilor de vârsta a treia, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Craiova e mană cerească! Cu un fond social de 500 milioane lei, la peste 25.000 de membri cotizanţi, Casa a acordat în '95 - 6.000 de împrumuturi, în valoare de 500 milioane lei şi a plătit peste 900 ajutoare de deces, în sumă de 37 milioane lei. Pentru bătrânii cu pensii foarte mici şi aflaţi în pragul disperării, Casa a dat ajutoare gratuite de peste un milion lei! Membrii C.A.R.P. primesc asistenţă medicală gratuită prin cabinetele instituţiei, la cardiologie, reumatologie, oftalmologie şi stomatologie şi au la dispoziţie, cu 20% mai ieftin la reţeaua atelierelor de frizerie, croitorie, cizmărie şi tâmplărie.

Scrisori esenţiale

COMEMORAREA ANIVERSĂRII

Teodor BRĂILEANU

Domnule Claudiu Iordache,

De cinci ani, venirea Crăciunului a căpătat o nouă emoţie în sufletul Românilor lucizi. Zilele premergătoare devin tot mai tensionate, începând cu cea de 16 Decembrie (când ne amintim incidentul dela casa pastorului Laszlo Tökes) şi terminând cu cea de 25 Decembrie - sfânta zi a Crăciunului - (când revedem momentul de gest medieval al mazilirii Ceauşeştilor). Faţă de acest eveniment istoric de excepţie, atitudinile sunt diferite. Se disting limpede trei direcţii: prima - cea *"oficială"* - a declanşării şi finalizării ***revoluţiei antitotalitare***; a doua - cea a *"opoziţiei"* - a inceperii şi declanşării ***revoltei populare*** şi a ***acaparării puterii*** de către altă echipă formată din membrii aceluiaşi partid comunist ce au făcut parte din vârful acestui partid (Bârlădeanu, Iliescu, Marţian, Mănescu) iar cea de a treia direcţie - care cuprinde marea parte a populaţiei - este cea a indiferenţilor. Aci intră cei care s'au lepădat de sensul profund al naşterii Mântuitorului şi se pregătesc de festin pentru îmbuibarea trupului, după zicala populară: *"Crăciunul - maţ sătul"*. Tot aici - la indiferenţi - intră şi dreptcredincioşii români, fiindcă în indiferenţă se menţine Biserica Ortodoxă română de aproape cincizeci de ani, pactizând tacit cu diavolul, mulţumită că nu i s'a clintit osatura, a fost (şi este) lăsată să fiinţeze într'o găoace care o face *"imună"* la politic. (Se zice că atâta timp cât în capul ei va rămâne acelaşi partiarh uns în totalitarismul socialist, numit la propriu *"preafericit"* cu statu quo existent, nimic nu se va schimba în atitudinea bisericii faţă de materialiştii marxişti şi faţă de statul de structură socialistă). Bineînţeles că mare parte a oamenilor rămân indiferenţi faţă de acest crucial eveniment naţional şi datorită lipsei de informaţie. În sate, revoluţia este chiar dezavuată, aproape oficial, prin dictonul lansat de foştii comunişti, neclintiţi dela puterea locală care replică insolent: *"cine i-a pus să se ducă acolo, în faţa gloanţelor?"*

În această situaţie, a privi evenimentul sentimental, mi se pare o eroare personală şi un gest *"contraproductiv"*, ca să zic aşa, cum văd că se exprimă *"adepţii"* primei concepţii faţă de revoluţie.

Sigur - dacă avem în vedere jertfa de sânge, (vieţile tinerilor, curmate datorită aruncării lor disperate în vâltoarea de început, ca şi *"ciupirile"* *"întâmplătoare"* de după mazilire) - când ajungem la zilele de 17-21 Decembrie, (care au fost *"intervalul real al revoluţiei"*), trebue să admitem o ***comemorare***. Este vorba de morţi, este vorba de jertfe, este vorba de o pierdere dureroasă care pentru familiile celor dispăruţi sau mutilaţi, este o tragedie. Când însă ne referim la ziua de 22 Decembrie, da: avem de-a face cu o ***aniversare***. Pentrucă aici apare câştigul: cineva a preluat puterea.

Comemorăm pe cei care - din disperare de cauză au ieşit în stradă şi-au alcătuit vârful de lance al poporului răsculat, aniversăm pe cei care - din postura de şefi locali, rămaşi în noaptea de 21 Decembrie la posturi cu arma în mână, să apere cuceririle revoluţionare ale clasei muncitoare, şi care, în seara de 22 Decembrie s'au aruncat în locurile chèie de unde s'a preluat puterea: birourile foştilor dictatori din comitetul central, biroul ministrului apărării naţionale şi studioul principal al televiziunii.

Acest adevăr elementar aşa s'a petrecut şi aşa l-a şi consfinţit istoria vie.

De aceea evenimentul este şi aniversat (cu tamtamuri şi flori) şi comemorat (cu slujbe şi lumânări).

Căci la noi coexistă *"puternic"* materialismul de tip cică *"social democrat"* şi ortodoxismul de tip *"democrat creştin"*, concepţii foarte concurate de un nihilism gregar amestecat cu un existenţialism primitiv. Aceste trei *"concepţii"* au dat - şi dau - cele trei moduri de a privi cel mai recent mare eveniment din viaţa ţării.

După părerea mea, comemorarea celor căzuţi este singura formă pe care trebue s'o adoptăm şi pe care Biserica Ortodoxă trebue s'o înscrie în evangheliile sale şi mai ales în calendar. Zilele de 17, 18 şi 21 Decembrie trebue trecute cu roşu în calendar.

Când revoluţia se va desăvârşi, după alegerile din 1996 sau după cele din anul 2000, avem dreptul şi datoria sfântă ca ziua câştigării alegerilor de către anticomunişti să devină şi a aniversării cu adevărat a revoluţiei române anticomuniste.

Tare mă tem că prin această atitudine de fărâmiţare şi de lamentare, de joc periculos al orgoliilor, vom avea baftă numai de comemorări şi poate după ce n'om mai fi de aniversări.

Căci dacă cei care trebuiau daţi jos de revoluţie sunt uniţi şi se ţin de scaune şi ciolan cu ghearele şi cu dinţii, ceilalţi, care au făcut revoluţia, vor face ca fiecare să fie şeful unui partid şi fiecare visează marea şefie, preşedinţie, vârful, măreţia, când istoria ne cere să fim cu toţii în jurul ideii de libertate şi proprietate (pe care o reprezintă concepţia liberală) şi proprietate şi credinţă (pe care le are la bază democraţia creştină, de unde rezultă cea mai concretă formă de protecţie socială a grijii faţă de aproapele).

De ce, Domnule Claudiu Iordache, a trebuit să vă faceţi şi domnia voastră propriul partid (al câtelea peste cifra de două sute?!) când locul vă era - ca un nucleu - în mijlocul liberalilor, după sufletul pe care îl aveţi şi după năzuinţă?

O revoluţie nu-i numai momentul ei de explozie ci, mai ales, un efort concertat al inteligenţei neamului de a-i duce până la capăt ideile, programul, dând de o parte potrivnicii şi falşii reprezentanţi ai maselor.

Nu poporul român este cel care-şi merită soarta (căci, de bine de rău, el s'a învăţat cu greul şi se descurcă) ci cei care pot şi şi-au luat misiunea de a ieşi în faţă să-i apere interesele.

Ori, s'a dovedit până acum că aceştia nu au înţeles că mai important ca orice este unitatea lor în jurul unei singure concepţii: a redării proprietăţii, a încurajării proprietăţii şi a libertăţii de a face cu proprietatea ta cei vrei. Unire în jurul efortului de a face proprietar şi pe ţigan şi pe armean, cărora să li se asigure - prin şcoală obligatorie - şanse egale de înflorire în economia liberă, *"de piaţă"*, cum i se mai spune.

Fiţi sigur, Domnule Claudiu Iordache, că o asemenea numire vă va aduce puterea şi o asemenea putere ne va aduce şi sprijinul Europei, al Japoniei şi mai ales al Statelor Unite care, toţi cei din lumea economiei libere, vor sări să ne ajute economia liberă care înseamnă proprietate privată.

Mă rog la Dumnezeu să trăiţi - şi să trăiesc - să apucăm ziua când revoluţia va fi şi aniversată nu numai comemorată cu sentimentul dureros al vărsării de sânge în zadar.

Pentru aceasta, celor ce şi-au luat în serios opţiunea de a face parte din clasa politică trebue să le fie limpede ca cristalul ce au de făcut.

O CLIPĂ DE NEUITAT

Gheorghe GORUNESCU-PENCIU

În cei 14 ani de detenţie politică, dintre care 8 executaţi la Aiud, asumându-mi riscurile de a fi descoperit şi pedepsit de temniceri, am învăţat printre multe altele şi 50-60 de poezii concepute în zarcă de prinţul neîncoronat al metaforei, poetul Radu Demetrescu Gyr. El a creat, cu răbdarea şi migala unui şlefuitor de diamante, poezii de o incontestabilă frumuseţe lirică şi epică. Majoritatea le-am învăţat prin pereţii celulelor. Nemaiavând ce pierde (decât lanţurile), în ceasuri de restrişte, deţinuţii au obligat zidurilor să li se supună şi zidurile li s'au supus, devenind cu timpul prietenii şi sprijinitorii lor la anotimp cu chiciură la fereşti.

Scrise pe câte un crâmpei de geam, pe o plăcuţă de lemn, sau pe curelele pantalonilor, peste care se aplica cu studiată pricepere un strat fin de săpun, poeziile bardului craiovean au fost memorate de mii de osândiţi şi purtate ca o flacără olimpică din puşcărie în puşcărie. Din zarca cu regimul sever unde era încarcerat, până în ultimul ungher al celularului nou, nu era om să nu fi învăţat câteva stihuri de ale lui şi să le aştearnă seara, cu evlavia unui pelerin, drept căpătâi la ceas de cuvenită odihnă.

Aşa s'au învăţat poeziile lui Radu Gyr, prin carcere, frig, foamete, preţul fiind împins uneori până la limitele morţii. Activităţile intelectuale erau strict interzise şi pedepsite exemplar. Datorită sistemului de recepţie, uneori deficitar al alfabetului Morse, multe din poeziile lui au ajuns să fie cunoscute în două sau trei variante, iar unele au fost chiar înregistrate greşit.

Cu poetul meleagurilor craiovene, nu am stat în celulă, dar aveam să îl cunosc într'o împrejurare dramatică mie. Ca mulţi alţi confraţi de suferinţă în timpul detenţiei, datorită în mare măsură subnutriţiei, m'am îmbolnăvit grav de tuberculoză pulmonară. Într'o zi, am fost scos de pe secţie şi dus la spitalul penitenciarului să mi se instituie pneumotorax. Nu ştiu ce s'a întâmplat, dar în momentul când mi s'a introdus acul aparatului între cele două pleure, am leşinat. Doctorul Marola, medicul deţinut, se făcuse pământiu, după câte am aflat.

Când mi-am revenit, eram întins pe o targă şi scos pe culoarul spitalului, având drept paznic caraliul care mă adusese. Prudent, mi-am aruncat ochii grijuliu în lături. Din partea opusă venea un alt temnicer, trăgând după el o mogâldeaţă de om cu capul ascuns într'o zeghe. În Aiud, nu aveai voie să te vezi deţinut cu alt deţinut, cu atât mai mult cu cât cei din zarcă erau socotiţi cei mai periculoşi, datorită pregătirii lor intelectuale. Intelectualii erau duşmanii lor de căpetenie şi trebuiau extirpaţi până la a treia generaţie.

- Ce-i cu ăsta, de ce nu-şi ascunde faţa cum scrie la regulament? - întrebă noul venit, aruncându-mi o privire bănuitoare.

- Lasă-l, silabisi paznicul meu, *este pe trei sferturi mort. Un bandit mai puţin şi-o pâine în plus.*

Atentă la discuţie, mogâldeaţa din faţa mea a prins preţ de o clipă să desfacă laturile zeghei. Doi ochi au prins să mă cerceteze de sus şi până jos, făcându-mi cu degetul la gură un semn, care putea să fie interpretat ca invitaţie la prudenţă, sau ca o creştinească încurajare.

Afară ploua mărunt, ca într'o poezie de Bacovia. La câteva minute după această ciudată întâlnire, purtat pe targă de doi deţinuţi de drept comun, aveam să aflu dela doctorul Marola, în drumul către secţie, că mogâldeaţa ce mă sfredelise cu privirea o câtime de secundă nu era altul decât poetul Radu Demetrescu Gyr.

MĂREŢIA ÎNGUSTĂ A BUCUREŞTIULUI

Urmare din pag. 7

Bucureştiul asemănător Vienei, Budapestei şi mai ales Parisului, cu totul altceva decât lăbărţarea bulevardelor Varşoviei şi mai ales ale Moscovei, în acele *"şirocaia"*, tradus pe româneşte, în lungă, largă şi nesăbuită. Departe de noi dispreţul faţă de alte capitale. Am făcut comparaţia din dorinţa de a arăta specificul capitalei noastre căreia, când îi treci prin centru, acum, după 50 de ani de comunism, constaţi că aşazişii proletari ajunşi la conducere nu i-au putut clinti fiinţa cu nimic. Până şi plombele hotelului Intercontinental *"Bucureşti"* şi cea a Teatrului Naţional, i s'au asimilat şi au început să-i fie parte organică din fiinţă, dar cu specificul unor copii dintr'o altă căsătorie, care-ţi vin în familie.

Deşi cartierele mărginaşe de blocuri *"dormitoare muncitoreşti"* par o lipitură greu de încorporat specificului capitalei Românilor, Bucureştiul este unic în lume prin măreţia lui îngustă din principalele artere centrale bulevardele Republicii, Carol I, Ferdinand, Calea Moşilor, şoselele Ştefan cel Mare şi Mihai Bravu, bulevardele 1848, Bălcescu, Magheru, strada Ana Ipătescu, Calea Victoriei, şoselele Kiselef şi Aviatorilor, Calea Dorobanţi, străzile Galaţi, Eminescu, Romană şi cochetele cartiere Vatra Luminoasă, Ghica-Tei, Floreasca, Dorobanţi, 1 Mai, Operei, Cotroceni şi Primăverii.

Călătoria prin Bucureşti în această zi de început de an mi-a dat convingerea că numai omul e sub vremi, ţara şi construcţiile sale sunt de neclintit.

Radu BADIU

ROMÂNIA SPIRIT ŞI CREDINŢĂ

Un imperativ categoric m'a hotărît să-mi revăd ţara, pe care o port de peste 12 ani în suflet, printre străini. Nopţile călătoream prin toate aşezările fiinţei veşniciei româneşti. Dorul de ţară este năpraznic, este o boală a spiritului, pe care nu o poţi tempera, decât poposind cu fiinţa şi sufletul pe pământul sub cerul ţării unde te-ai născut, ai trăit, ai pătimit, te-ai bucurat, acolo unde te cere neamul şi crucea ta.

Şi iată, am poposit pe acest pământ al României, unde au suferit şi sunt îngropaţi atâţia martiri şi eroi, unde la fiecare încrucişare de drumuri, te întâmpină o cruce, o troiţă. Drumul dela aeroportul internaţional Otopeni, spre Braşovul primei tiparniţe româneşti a Diaconului Coresi este anevoios, din cauza traficului intens de pe Valea Prahovei. Printre coline şi stânci, apar Bucegii, cu aripi de vulturi ce străjuiesc orizontul. Spre înaltul cerului, pe cel mai ascuţit şi pietros vârf, se înalţă veşnicia crucii, care străbate furtuni, urgii şi secole, crucea Cristosului nostru, în veşnică pomenire de Adevăr şi Absolut.

Desigur, am intrat cu înfrigurare pe poarta pământului românesc, poartă care a fost închisă zeci şi zeci de ani, pentru un popor arestat şi condamnat în propria-i ţară de un grup odios de criminali străini şi români vânduţi intereselor de distrugere creştină a acestui popor român.

Spre deosebire de Statele Unite, unde rar întâlneşti oameni pe străzi, în România, ca în întreaga Europă, oamenii populează străzile, fiecare cu treburile şi interesele lui. Simţi dintr'odată o pulsaţie a vieţii cotidiene, un spirit şi o semnificaţie pe drumuri şi pe încrucişări de sensuri şi căi, pe care omul le traversează şi le umple cu personalitatea sa. Ajuns în România, m'a interesat în primul rând OMUL, acest OM care a trecut prin furci şi bice, care a trecut prin infern, prin suferinţe apocaliptice, prin ocne şi asasinate, toate provocate de un regim anticreştin, antiuman şi bestial, de regimul comunist.

Iar dacă acest popor a rezistat atâtor crime premeditate şi monstruoase îndreptate împotriva sa, rezistenţa i-a provenit numai şi numai din spiritul de jertfă, din credinţa nemărginită în Dumnezeu.

Spiritualitatea românească se observă şi se simte la fiecare pas.

De două mii de ani acest popor şi-a dus crucea, şi-a legat rănile înmuiate în sânge şi-a plâns şi şi-a prohodit morţii, ducându-i spre veşnicie, căci poporul român are cultul morţilor foarte dezvoltat (spre deosebire de populaţia Statelor Unite, care datorită unor religii fără religie şi credinţe fără credinţă nu au decât cultul banilor şi nu al acelora care nu mai sunt). În România, bisericile sunt pline de credincioşi îngenunchiaţi, femei, bărbaţi şi copii, rugăciunea lor e fierbinte şi adâncă, feţele le sunt transfigurate şi pline de evlavie şi această lume se roagă, se roagă, ochii fiindu-le pironiţi pe crucea Mântuitorului, sau pe icoana Maicii Domnului cu Iisus în braţe.

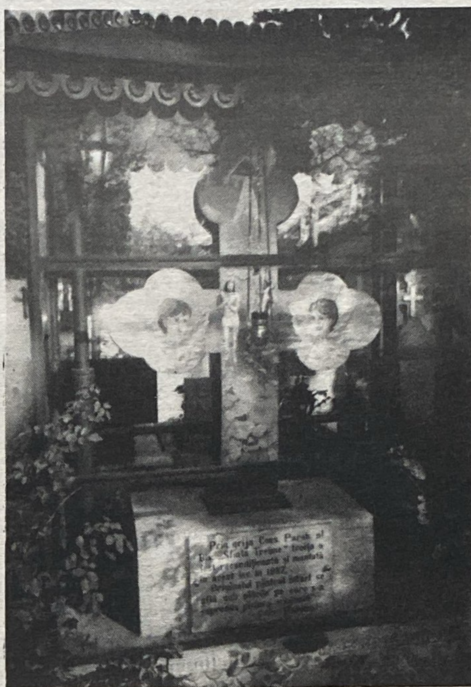
Şi aceşti oameni îi mulţumesc lui Dumnezeu că au scăpat şi de data aceasta de apocalipsul provocat de fiara furibundă, de ciuma şi prăpădul comunismului. Dar să aşteptăm până la sfârşitul sfârşitului, până când fiara va fi cu adevărat zdrobită.

Călătoria mea şi-a impus un itinerar cât mai variat, ea a cuprins o parte din Transilvania, din Moldova şi din Muntenia. Câteva zile le-am petrecut în Braşov, colindând şi asistând la slujbele religioase dela Bisericile Sf. Nicolae, Catedrală, Sf. Treime şi Biserica grecească (În cimitirul Bisericii greceşti se află Troiţa românească din imagine, din secolul al XIII-lea 1292, refăcută după cum atestă inscripţia în 1987 de către Consiliul Parohial al Bisericii *"Sf. Treime"*). În acest timp am vizitat şi liceul *"Andrei Şaguna"*, unde cu zeci de ani în urmă mi-am început cariera de profesor. Oraşul Braşov este în parte schimbat datorită noilor străzi, care au fost trasate încărcate cu blocuri cenuşii, construcţii fără un anumit stil corespunzător stilului edilitar braşovean, construcţii de o calitate îndoielnică, uniforme, o zidărie nefinisată, cu ascensoare strâmte, cu pereţii de carton, găuriţi de sălbăticia locatarilor necivilizaţi, reziduuri ale educaţiei comuniste. Partea veche a oraşului, spre Prundul şi Scheii Braşovului a rămas neschimbată, doar piaţa Sfatului unde se află şi o pinacotecă a fost reamenajată, cu gust şi elegant pavată. De fapt oraşul Braşov se remarcă tot prin Braşovul de altădată, care dă farmec unui trecut istoric şi unei culturi şi civilizaţii străvechi, românogermană. Stând de vorbă cu persoane din diferite straturi sociale, medici, profesori, ingineri, meseriaşi, negustori, funcţionari, muncitori şi în special tineri şi pensionari, toţi miau răspuns la unison, parcă erau regizaţi: *"Viaţa este grea în România, e foarte scump totul, tineretul nu are nici o perspectivă, nu se poate realiza, acesta este motivul evadării lui spre Occident"*. Da, dar aceasta nu este o rezolvare. Este adevărat, că răspunderea de toată această nemulţumire şi lipsă de perspectivă o poartă acei care au furat revoluţia, au omorît în mod mascat mult tineret, iar astăzi conduc interesele lor şi nu ale statului. Pensionarii trăiesc cel mai greu, pensiile nu pot face faţă preţurilor atât de ridicate care sunt pe piaţă, iar prăbuşirea leului nu este altceva decât rezultatul politicii de înfeudare a surselor naturale, a veniturilor existente care se scurg în buzunarele guvernanţilor, de aici şi sărăcia populaţiei, o sărăcire conform planurilor neocomuniste. În fond nu este vorba de pretenţii, ci de o viaţă decentă.

Dacă nu ai partener care să te ajute, adică soţ ori soţie, care lucrează încă sau cel puţin să fie amândoi pensionari, altfel nu se poate trăi omeneşte. Peste tot întâlneşti magazine, în special particulare, buticuri cu tot felul de obiecte, buticuri ce au un aspect colorat, oriental, cu lucruri unele de calitate, altele însă nu. Unele dintre aceste magazine au firme scrise în limbi străine, în special în engleză (căci engleza este la modă), de ce?... Probabil pentru atracţie, atracţia cui?... Posibil a acelora care au un fond intelectual submediocru, fără o educaţie, o instrucţie şi o profunzime spirituală (aspecte întâlnite în special în Bucureşti, nefiind de mirare acest lucru deoarece multe dintre aceste magazine sunt ale foştilor ofiţeri şi funcţionri ai Securităţii, căci cine putea să aibă atâţia dolari?).

O problemă care îngrijorează şi care necesită să se ia măsuri grabnice de către specialişti, de către oamenii de ştiinţă, în special de lingvişti, în cadrul Academiei Române, este problema limbii. Cincizeci de ani de comunism şi în continuare şi astăzi, limba română a suferit o degradare puternică datorită elementului vorbitor incult de multe ori analfabet, cuvinte fără să li se cunoască sensul, sau cuvinte deformate, pronunţate greşit, ori chiar inventate. Autorii acestor deformaţiuni lingvistice sunt în primul rând ţiganii care au adus cu ei nu numai furtul, murdăria şi mizeria, dar şi o vorbire agramată, străină limbii noastre, *"ca un fagure de miere"*, apoi elemente din limbi străine, englezeşti, franţuzeşti, italieneşti etc., care au pătruns în limba română, pronunţate greşit, fără oprelişte, odată cu comerţul, cu industria, cu circulaţia unor persoane dintr'o ţară în alta, persoane, multe dintre ele, fără o ţinută intelectuală, semidocte, care de fapt şi de drept nu cunosc cum trebue nici un fel de limbă. Iată câteva cuvinte, construcţii şi expresii din limbajul actual (în afară de cele mai vechi, ca: nu se merită, sau se merită, ori s'a mutat la bloc, etc.). Întrebuinţate frecvent până la epuizare, cu sens ori fără sensul lexical real, ca: normalitate, benefic, mai finalizat, impact, implementare, am servit masa, (pentru am mâncat, leul a servit gazela), am audiat, am vizionat, revendicări solicitate (cerute), prevedéri, balot, iar pentru plural baloţi, numele lui Richard Wagner îl întâlnim - Ricard Vagner, butélie, Germancă, Restaurantul *"Te deum"*, în loc de Musée d'Orsay - întâlnim Mius d'Orsay, pentru Aix la Chapelle, întâlnim E la Chapelle etc., etc. Înainte de a pleca din Chicago spre România, mulţi dintre concetăţenii noştri mi-au atras atenţia că totul în ţară este rău, că şi rudele şi prietenii îmi vor întoarce spatele, că există o răutate şi o reavoinţă peste tot, începând cu personalul avionului românesc şi cu cel din aeroport, iar apoi cu furtul bagajelor sau tăierea lor şi câte şi mai câte. Or fi şi din aceste lucruri adevărate, dar eu n'am întâlnit nimic din ce mi s'a spus, depinde cu ce fel de oameni au avut dea face astfel de persoane, ticăloşie există peste tot în lume. Să ne uităm în jurul nostru şi o să vedem violenţe, crime şi spargeri la tot pasul, există în lume o violenţă, o brutalitate, o lipsă de bun simţ, o mitocănie, care într'adevăr te îngrozeşte şi toate acestea provin dela izgonirea totală a lui Dumnezeu, mizeria sufletească a unor oameni creşte cu cât Dumnezeu este batjocorit, luându-i locul Satana. Referitor însă la modul cum am fost primit şi tratat de rude şi prieteni, a fost absolut cu totul impresionant. Oameni care nu doreau nimic altceva decât numai prezenţa mea, oameni ale căror suflete m'au copleşit cu bunătatea şi cu dorinţele lor să-mi dăruiască ceva, adevărate spirite creştine. În simplitatea lor materială, mai bine spus în bogăţia lor spirituală, am regăsit cu adevărat OMUL, mi-am reîntâlnit Românii de bună credinţă şi calitate, fraţii spirituali, modeşti care au suferit, au suferit răstignirea, dar s'au înălţat prin înviere.

Şi aceşti oameni formează structura fiinţei spirituale româneşti, formează pârghia rezistenţei care a susţinut pe umerii ei întreaga arhitectură a bisericii creştine ortodoxe, a susţinut valorile, cultura şi civilizaţia acestui neam. Tot în acest timp (între 26 Octombrie şi 1 Noembrie 1995) am urmărit cu atenţie la televizor momentele aniversare cu ocazia împlinirii a 110 ani dela obţinerea autocefaliei Bisericii Române şi 70 de ani dela ridicarea acestei biserici în grad de Patriarhie.

Troiţă din sec. XIII (1292)
Braşov, 29 Octombrie 1995, Cimitirul Bisericii greceşti

Conferinţele prezentate de înalţii ierarhi ai Bisericii Ortodoxe, Greco-Catolice şi Catolice au demonstrat cu prisosinţă forţa de nebiruit a creştinismului; conferinţe expuse cu mult har, evlavie şi înaltă cultură teologică şi filosofică au fost ţinute de către Patriarhul Ecumenic al Constatinopolui, Sanctitatea Sa Bartolomeu I; Prea Fericirea Sa, Parthenios III, Papă şi Patriarh al Alexandriei şi al întregii Africi: Înalt Prea Sfinţitul Mitropolit Constantinos de Skytopolis, reprezentant al Patriarhiei apostolice a Ierusalimului; Înalt Prea Sfinţitul Theodosius, Arhiepiscop de Tokyo şi Mitropolit al întregii Japonii; Înalt Prea Sfinţitul Episcop Nathaniel Popp al Episcopiei Ortodoxe Române, pentru cele două Americi; Eminenţa Sa Cardinalul Edward Idris Cassidy, Preşedinte al Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unităţii Creştine, şi mulţi alţii. Cuvântul festiv al Marii Adunări Creştine dela Bucureşti (o mare onoare şi cinste pentru România) a fost prezentat de înalt Prea Sfinţitul Mitropolit Daniel al Moldovei şi Bucovinei. Conferinţa Mitropolitului Daniel a fost o adevărată şi sublimă carte de învăţătură şi credinţă.

În cuvântul Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist s'a arătat oaspeţilor şi întregii ţări grija Sa părintească pentru Credinţa Ortodoxă Strămoşească şi pentru apărarea în vremuri de grea cumpănă a Bisericii Noastre Româneşti. Din păcate Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist a uitat să prezinte oaspeţilor zecile de Biserici dărâmate (ca Biserica Văcăreşti, Sfânta Vineri, Biserica Enei, şi multe, foarte multe altele), valori inestimabile ale credinţei, şi artei româneşti, apoi alte capodopere ale credinţei noastre, ascunse în spatele blocurilor, adică în curţile interioare în faţa lăzilor de gunoi, pentru a nu li se mai vedea turlele şi crucile, care îi supărau pe ateiştii din fruntea statului comunist (renumita Biserică Domniţa Bălaşa, Biserica Olari şi multe altele). În acelaşi timp plecăciunile Prea Fericitului Părinte Patriarh în faţa mai marilor atei care conduceau ţara cu pistolul într'o mână şi cu târnăcopul în altă mână pentru zdrobirea Catapetesmelor.

Se spune că prin acest procedeu plecat în faţa conducătorilor comunişti s'a apărat Biserica Ortodoxă, mai corect spus s'au apărat scaunele de Patrirah şi Mitropoliţi etc., iar pe de altă parte să nu uităm de instruirea agenţilor de Securitate în odăjdii preoţeşti, pentru a-i *"apăra"* pe exilaţii din Occident. Cu toate acestea Biserica Ortodoxă Română a rezistat, datorită spiritului de jertfă adânc înrădăcinat în sufletul poporului şi al acelor din ocne, fie Preoţi ca: Dumitru Stăniloae, Părintele Galeriu, Arhimandritul Sofian, Ieromonahul Adrian sau Arhiepiscopul Unit Iuliu Hossu, Monseniorul Ghica şi mulţi alţii, fie prin personalităţile româneşti care au ştiut cu demnitate să se opună prigoanei brutale comuniste.

Va urma

"EXIL - ÎNCERCĂRILE LABIRINTULUI"

Camilian Demetrescu, editura "Il Cerchio" - Rimi

- II -

Marx liberalul, Dubcek și *"pacea"* Occidentului.

Ideea pe care și-o făceau intelectualii comuniști despre noi, exilații politici din Est, era cât se poate de bizară. Erau convinși că nu cunoaștem adevăratul marxism, că principiile marelui clasic al revoluției proletare au fost falsificate la noi de o școală de partid tendențioasă și obtuză. Cu un cuvânt, că nu eram capabili să-l înțelegem pe Marx.

La începutul exilului meu în Italia, prieteni dela Roma au adus în casa noastră dela țară, la Gallese, pe Umberto Cerroni, distins intelectual din aparatul ideologic al PCI. Vroia să mă cunoască, să afle ce gândeam noi, Românii evadați din sistem. După ce, în linii mari a aflat - evident, nu m'am putut lipsi de plăcerea de a-l informa cât de important era umorismul în pregătirea noastră ideologică - s'a ajuns la nodul întâlnirii.

Surâzând, îmi spuse cu gentilețe că Marx nu era, cum probabil ne fusese prezentat, o brută vindicativă, un filosof sanguinar, un profet de nenorociri, ci pur și simplu un pașnic domn liberal, un gânditor iluminat de intuiții umanitare, pe scurt, un binefăcător al omenirii. Ilustrul meu vizitator îmi vorbea cu atâta intimitate de amicul Marx, încât, recunosc, la un moment dat m'am lăsat sedus de un dubiu necunoscut. Unul din acele dubii care pot răsturna, pe nesimțite, sensul orar al logicii: și dacă este așa? Și dacă cursul obligatoriu de marxism pe care l-am urmat la Uniunea Artiștilor Plastici în România n'a fost decât o capcană, o mașină perversă de mutilare a valorilor și de ascundere a adevărului? Și dacă...

Tot restul serii am rămas suspendat între ceea ce eram înainte și ceea ce mă temeam că nu mai sunt. După plecarea prietenilor m'am precipitat la săraca mea bibliotecă, esențială ca o trusă de prim ajutor pentru un intelectual care trebuia să se orienteze cât de cât într'o lume nouă.

Am dat de o carte groasă, *"Istoria gândirii politice"*, în italiană, deci o carte occidentală. Căutam febril, când deodată, ca în filme, îmi cade sub ochi un pasaj dintr'o scrisoare a lui Marx către Weydemeyer, din 5 Martie 1852, în care ține să sublinieze că n'a inventat el conceptul de luptă de clasă, ci filosofii burghezi. *"Noutatea pe care am adus-o eu, scrie Marx, e de a fi demonstrat că lupta de clasă duce în mod necesar la dictatura proletariatului"*. Deci *"a reduce marxismul la lupta de clasă înseamnă a mutila marxismul"*, intervine comentatorul cărții, *"marxist e numai cel care recunoaște dictatura proletariatului"*, dictatură care trebue să ducă *"la răsturnarea burgheziei și la eliminarea ei fizică"*, precizează el, și că acest lucru va însemna *"o perioadă de luptă de clasă de o asprime nemaiîntâlnită"*. În finalul *"Manifestului partidului comunist"* conceput împreună cu Engels, reprodus în întregime de autorul cărții, Marx conchide: *"Comuniștii refuză cu dispreț să-și ascundă ideile și adevăratele lor intenții. Ei declară deschis că scopul lor nu poate fi realizat decât cu distrugerea oricărei ordini sociale existente"*...

Am închis încet cartea, citind involuntar titlul de pe copertă *"Istoria gândirii politice"* - ediție îngrijită de... Umberto Cerroni. Brusc, numerele logicii mele răsturnate s'au întors la locul lor dinainte.

Dar nu numai comuniștii vedeau realitatea noastră redusă la două dimensiuni. Din lene morală și egoism politic, burghezia de stânga nu reușea să descifreze semnificațiile adânci ale evenimentelor, să pătrundă în a treia dimensiune a realului, dincolo de zidul plat al progresismului de fațadă. Acest zid a fost contrapus timp de decenii zidului Berlinului, a împiedicat deopotrivă cunoașterea adevărului, dând apă la moară regimurilor tiranice din Est.

În 1970 revista *"D'Arts Agency"* din Milano organiza o expoziție a mea în galeria de artă a cotidianului *"Il Giorno"*. Se obișnuia ca după vernisaj artistul să fie sărbătorit într'un restaurant milanez, decorat cu afișele expoziției. În fața noastră, a mea și a Mihaelei, alături de un grup de artiști ai galeriei, stătea așezat în capul banchetului Oskar Signorini, directorul revistei. Era prilejul cel mai potrivit pentru a ne cunoaște.

Chiar în acele zile se consuma la Praga procesul lui Dubcek în fața comitetului central al partidului comunist filosovietic. Dubcek refuzase să-și facă autocritica, la un an după invazie și arestarea sa. Fiind pentru noi subiectul zilei, i-am spus lui Signorini: *"Ați văzut, Dubcek nu cedează. Ce caracter!"* M'a privit cu ură și a explodat: *"Imbecilul ăsta a pus în pericol pacea noastră, din cauza lui am riscat războiul. Dar și voi Românii, o să vedeți voi, or să vă pedepsească Rușii după cum meritați; veți plăti pentru insolența voastră"*.

Am sărit arși în picioare și am plecat. În stradă au venit să ne implore să ne întoarcem. Banchetul nici măcar nu începuse. Nu ne rămânea altceva de făcut decât să demontăm expoziția a doua zi și să plecăm. Târziu după miezul nopții Oskar Signorini ne-a telefonat la hotel să ne spună că regretă, că era doar o neînțelegere și vroia să ne vadă. Era răgușit, probabil șampania pe care o băuseră după plecarea noastră era prea rece. L-am invitat politicos să fie oaspetele nostru la cină, a doua zi, dar întâlnirea n'a mai avut loc.

Arhipelagul CIA, Clarvăzătorul orb, *"Cei patru mari țărani ai veacului"*, Anticamera *Europei Libere.*

Pentru a explica prăbușirea așa-zisului *"pacifism"* sovietic după invaziile dela Budapesta și Praga (vă amintiți ciclopicele manifestații pacifiste ale progresiștilor occidentali, organizate de Moscova?) stânga radicală din Vest a dat toată vina pe disidența internă rusă. Cu Hrușciov, care oficializase opoziția antistalinistă, cenzura regimului se mai muiase, dar odată cu Brejnev a devenit din nou rigidă. Occidentul, după apariția *"Arhipelagului Gulag"* nu mai putea să ignore tragica realitate a societății sovietice. Soarta lui Soljenițin suspendată între o nouă deportare în Siberia sau expulzarea din Uniunea Sovietică, ne ținea sufletele încleștate. Trăiam o așteptare dureroasă, între cele două alternative deopotrivă de dramatice. Era în 1974.

Chiar în acele zile mă dusesem să-l întâlnesc pe Argan, cunoscutul istoric și critic de artă, la Roma, în casa lui din Trastevere, pentru a-i vorbi de centenarul Brâncuși și a-i cere să scrie un omagiu în presa italiană. Abia intrat, nu mi-am putut reține îngrijorarea pentru soarta scriitorului rus și i-am spus: *"Domnule profesor, Soljenițin..."* M'a fulgerat pe loc cu o privire de gheață: *"A, agentul ăsta dela CIA!"*

A urmat o tăcere jenantă. Am notat în jurul meu o stranie mișcare de persoane care mă priveau cu ostilitate și mi-am dat seama dintr'o dată că mă aflam de partea cealaltă a baricadei. Mă simțeam provocat și tocmai de aceea le-am povestit ostentativ cum autoritățile comuniste au încercat să dea jos *"Coloana infinită"* a lui Brâncuși cu un tanc de 60 de tone și că... Știam că vorbesc la surzi, deși erau toți din anturajul criticii și istoriei artelor. Am înțeles că nu mai aveam nimic să ne spunem.

În acei ani era la modă mitul *"independenței"* lui Ceaușescu față de Moscova. Un mit construit cu migală de către experții serviciului de informații externe DIE, care s'a bucurat de mare succes în mass-mediile occidentale. Stânga ținea să demonstreze că în lagărul sovietic există libertatea de autodeterminare a fiecărui stat, că doctrina *"suveranității limitate"* atribuită lui Brejnev era doar o invenție a presei reacționare. Intelectualii din liberul Occident se simțeau liberi de a-i glorifica pe tiranii *"iluminați"*, se întreceau în a-l adula pe Ceaușescu și *"noul"* lui curs.

Marți 23 Iunie 1974, la orele 12,35 televiziunea de stat italiană transmitea un amplu documentar intitulat *"Cu cărțile pe față cu Niculae Ceaușescu"*, realizat de producătorul Carlo Ponti și conceput de Giancarlo Vigorelli, scriitor și activist zelos în Pen Clubul european, dominat de Sovietici. Comentariul începea textual cu cuvintele: *"Ceaușescu, Mao Tse Tung, Hrușciov și Papa Giovanni... sunt cei patru mari țărani ai veacului nostru... care au dat splendide probe de imaginație și de concretețe"*. Evident, lumea întreagă cunoștea *"splendidele probe de imaginație"* ale lui Nichita Hrușciov: zidul Berlinului, criza cubană, sângeroasa represiune dela Novotcerkassk, masacrul dela Budapesta. E adevărat că nu a avut prea mult timp să-și desfășoare pe deplin vastitatea fanteziei sale de tiran iluminat, sub aplauzele Occidentului liberal. Probele sale de imaginație pentru consolidarea hegemoniei sovietice în lume l-ar fi adus la delir pe Vigorelli. E tot atât de adevărat că Hrușciov îndrăznise, în concret, destalinizarea Rusiei, dar n'a avut imaginația de a începe derusificarea comunismului.

Sunt bine cunoscute și *"splendidele"* isprăvi ale lui Mao, ca de pildă revoluția culturală cu atrocitățile ei, lagărele speciale de exterminare, sau izolarea Chinei în spatele noului zid ideologic al marxismului asiatic. Splendidele probe ale țăranului Ceaușescu, lumea le știa prea bine. A lămurit-o Vigorelli.

Datorită lui Ceaușescu, zicea comentatorul, *"supunerea României față de Moscova a devenit doar o tristă amintire"*. Nu știa oare Vigorelli cum a început așa-zisa *"ruptură"* a Bucureștiului cu Cremlinul? Când Hrușciov a întreprins un turneu în Europa de Est pentru a destaliniza partidele comuniste satelite, în primii ani '60, stalinistul Gheorghiu Dej a refuzat să-l primească; jumătate de frică, jumătate cu curajul celui care, bolnav grav de cancer, nu mai avea nimic de pierdut. Așa s'a născut *"ruptura"* cu Cremlinul. La moartea lui Dej, odată cu tronul partidului, Ceaușescu a moștenit și ruptura cu Moscova.

Occidentul, leneș și grăbit când nu are nici un interes să cunoască adevărul, a salutat *"independența"* comunismului românesc, deși avea în fața ochilor dovezile că Securitatea nu a întrerupt niciodată colaborarea cu KGB. O demonstrau dezvăluirile generalului Pacepa, care, prin fuga sa, provocase o gravă criză a serviciilor secrete de stat. De altfel nici astăzi, după căderea comunismului, dependența față de Moscova nu este pentru noi Românii doar *"o tristă amintire"*. Neocomunismul instaurat la București după revolta din 1989, nu s'ar fi putut menține fără sprijinul condiționat al Rușilor. Dar acest amănunt se pare că nu interesează Occidentul, și nu întâmplător. Noul echilibru politic stabilit de marile puteri tradiționale, printre care și Rusia, e mult mai important decât micile adevăruri incomode. Imperialismul rus nu pare să sperie pe nimeni, din moment ce nu vizează direct Europa occidentală ci doar Balcanii. Pentru Occidentali, ca întotdeauna, România e departe.

Ce posibilităti de acțiune putea să aibă așadar exilul politic românesc într'un Occident hipnotizat de mitul *"independenței"* tiranului? Ce spațiu putea să pretindă dela o presă dominată de industria unui jurnalism politic ***pret à porter***, destinat maselor? Zero, nimic. Pentru a denunța cel puțin micile, dacă nu marile adevăruri incomode despre crimele socialismului *"real"*, realizat în Est, adevăruri devenite astăzi locuri comune chiar și pentru cea mai radicală presă de stânga, trebuia să ne supunem unei complicate acrobații. Și nu mă refer doar la presă. Chiar și unele organizații declarat anticomuniste ca *Europa Liberă*, de pildă, ne impuneau reguli făcute parcă anume ca să ne descurajeze. Pentru a transmite articolele privitoare la situația din România, trebuia mai întâi să le publicăm într'un ziar european, și numai după aceea puteau fi transmise pe post ca citate din presa occidentală. Nu ne puteam adresa direct ascultătorilor din România. Pentru a spune ceea ce nu puteam spune când mă aflam în țară, am fost obligat timp de mai mulți ani să accept aceste subterfugii istovitoare, cu nesfârșite dificultăți.

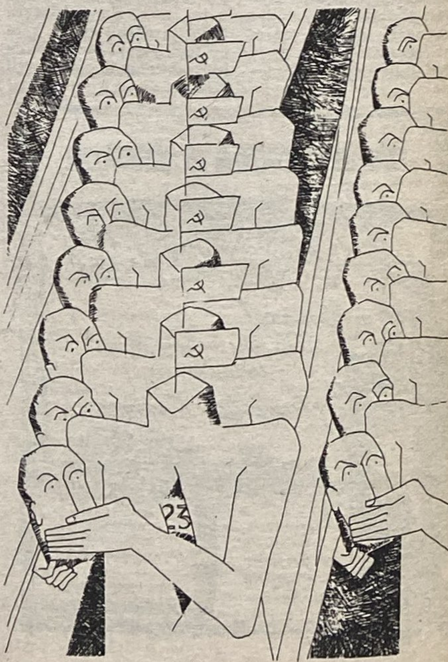
Prima dificulate era de a găsi un ziar dispus să publice articolele noastre, considerate din principiu inoportune. Nu convenea să te adresezi puținelor ziare de dreapta, riscând să fii etichetat drept fascist, adică trădător, chiar și de redacția *Europei Libere*. Trebuia găsit un spațiu *"decent"*, acceptabil, dar cum, într'o lume în care publicațiile nealiniate cu stânga ortodoxă erau considerate în bloc *"reacționare"*, deci ostile democrației. Unde să găsești un astfel de spațiu? Ar fi fost normal ca denunțurile noastre contra regimurilor neostaliniste să fie publicate în primul rând de organul comuniștilor italieni, pentru a-și demonstra consecvența cu mult trâmbițata *"ruptură"* cu Moscova.

Dar cuvântul normalitate nu făcea parte din dicționarul politic al acelor ani, decât cel mult cu semnificația de *"normalizare"*, adică de readucere la ordine a rebelilor nu cu ajutorul logicii, al bunului simț, ci cu tancurile. Chiar și socialiștii italieni, veri de-al doilea ai comuniștilor, ca să nu-și trădeze sângele comun, ne țineau departe de jurnalele lor. Paralizată de scleroza *"compromisului istoric"* cu comuniștii, Democrația Creștină era cu atât mai puțin dispusă a găzdui în paginile organului său politic *"Il Popolo"* jenantele noastre adevăruri. Dar realitatea, din fericire, nu e niciodată toată de o singură parte.

Prin prietenul unui prieten sensibil la problemele noastre am găsit însfârșit un spațiu în cotidianul social democraților *"L'Umanità"*, un ziar politic la limita excomunicării, din păcate puțin difuzat în masa cititorilor controlată de inchiziția progresistă, dar valid în ce privește citirea din *"presa occidentală"*, cum cerea *Europa Liberă*. Timp de mulți ani am folosit paginile acestui cotidian pentru lansarea mesajelor destinate ascultătorilor clandestini din țară. Scrise și publicate în limba italiană, trebuia apoi să le traduc în românește, să le expediez la München și să urmăresc transmiterea lor, totul fără nici o remunerație. Cred că în afară de considerente politice (acordul între Congresul american și guvernele din Est) la baza acelei reguli exista un motiv economic: articolele *"citate"* din presa occidentală nu se plăteau, nefiind comandate.

În schimb, nenumăratele articole publicate în aceste condiții, mi-au atras o deosebită atenție din partea Securității. În același timp scriam pentru publicațiile românești din exil, dela Paris, Madrid, din Canada, Germania și Elveția, corespondam cu oameni de cultură ai diasporei, participam la congrese, simpozioane etc.

Trebue să-i aduc un călduros omagiu prietenului Clemente Ronconi, vice director la *"Umanità"*, mulțumindu-i cu toată gratitudinea pentru sprijinul pe care ni l-a dat în acei ani publicând articolele noastre și susținându-ne moral; alți *"tovarăși"* din redacție (apelativul *"compagni"* se folosea curent în stânga italiană) mă sfătuiau să las baltă politica și să mă ocup mai bine de artă și de cultură. Ca să nu mai vorbesc de filoceaușismul instaurat mai târziu de noul director Ruggero Puletti și de secretarul partidului Pietro Longo, invitați oficial la București în repetate rânduri și bucurându-se de vacanțe regești în vilele comitetului central și pe litoral.

A murit Nicole Valéry-Grossu

Nicole Valéry-Grossu
(4 Iulie 1919 - 14 Ianuarie 1996)

Prietenul și colaboratorul nostru din Franța, Dl. Sergiu Grossu, ne aduce trista veste că în seara zilei de 14 Ianuarie crt., a încetat din viață într'un spital din regiunea pariziană, în urma unei grele și necruțătoare boli, soția sa *Nicole Valéry-Grossu*, căreia *"Cuvântul Românesc"* i-a publicat în N-rul de pe luna Decembrie, impresionanta sa mărturisire din închisoare: *"Cea mai minunată noapte de Crăciun"*, traducere din limba franceză a unui fragment al cărții sale *"Bénie sois-tu prison"*, publicată în Aprilie 1976 de către celebra editură Plon din Paris.

Nicole Valéry-Grossu s'a născut la 4 Iulie 1919 în orașul Turnu-Măgurele. Studiile liceale le-a făcut în București, la liceul Heliade Rădulescu. Absolventă a Conservatorului Regal de Muzică, a lucrat în timpul războiului, în clandestinitate, cu Iuliu Maniu, cu care se înrudește pe linie maternă. După 23 August 1944, activează în P.N.Ț. și colaborează, între altele, la ziarul *Dreptatea*.

În primăvara anului 1945 este arestată, mai bine de-o lună de zile, de către proaspăta poliție comunistă. După întemnițarea lui Iuliu Maniu și desființarea P.N.Ț.-ului, este din nou arestată la 24 August 1949 și, rând pe rând, timp de peste 4 ani și fără a fi judecată, ea cunoaște închisorile și lagărele de muncă forțată: Malmaison, Mislea, Ghencea, Ferma Roșie, Canalul, Târgșor. Eliberată la 25 Septembrie 1953 și refuzând să lucreze sub regim comunist, își câștigă existența dând lecții de pian în particular.

În luna Aprilie 1957 se căsătorește cu Sergiu Grossu și participă alături de el la activitata *"ilegală"* a mișcării ortodoxe *"Oastea Domnului"*. Astfel, necazurile și suferințele reîncep pentru ea, mai cu seamă din clipa în care soțul ei este arestat în noaptea de 7 Martie 1959 și conadmnat la 12 ani temniță grea.

După eliberarea lui Sergiu Grossu, reușește să plece, împreună cu el, la Paris într'un voiaj turistic, la 5 Aprilie 1969, cerând azil politic. Aici se dedică pe deplin unei opere de ajutorare a creștinilor persecutați în spatele cortinei de fier, organizând conferințe de informare a opiniei publice și dându-și osteneala trimiterii de pachete de medicamente, îmbrăcăminte și alimente la familiile cu greutăți materiale ale comunităților creștine hărțuite de Securitate. Începând cu luna Octombrie 1971, își sprijină soțul în munca de editare a revistei *Catacombes* și de difuzare, atât în Franța, cât și în celelalte țări din Europa, cele două Americi și Africa, acest curajos și pilduitor *"mesager supraconfesional al Bisericii tăcerii"*.

În 1976, marea editură pariziană îi publică o carte care s'a bucurat de un succes deosebit: *"Bénie sois-tu, prison"* (*"Fii binecuvântată, pușcărie!"*).

Ca să înțelegem mai bine personalitatea cu totul ieșită din comun, a scriitoarei Nicole Valéry-Grossu, reproducem mai jos poemul *"Logodnă"*, pe care l-a scris Sergiu Grossu cu ocazia slujbei religioase ce-a avut loc la 31 Martie 1957 la mânăstirea din Sinaia (poem extras din volumul de poezii, recent apărut în țară: *"Inscripții pe un vas de lut"*, ciclul *"Cerboaică iubită"*):

Nicole Valéry-Grossu, alături de soțul ei în biroul redacției *"Catacombes"* din Paris.

Logodnă

Parcă niciodată ca azi, parcă niciodată
nu te-am sărutat cu-o iubire mai sfântă și mai curată,
nu te-am privit, în ochi, cu lumini mai aprinse, mai chemătoare,
nu ți-am strigat numele pe vârfuri de munte, în soare,
nu te-am legănat în alinturi, pe cărăruiele'n codru pierdute,
nu ți-am căutat urma printre fantome și ciute,
nu te-am strâns în brațe, iluzia mea întrupată,
parcă niciodată ca azi, niciodată.

Parcă niciodată, parcă niciodată ca azi
nu mi-a fost sufletul proaspăt și liber și treaz,
nu mi-a fost inima'n clocotul dragostei, plină
de taine, de primăveri, de lumină,
nu mi-au fost gândurile înveșmântate
în odăjdii mai pure, mai nepătate,
nu mi-a fost mersul mai sigur, nici zborul mai 'nalt,
n'am avut sentimentul trăirii în salt,
și cerul nu s'a coborît mai aproape de noi, printre brazi,
parcă niciodată, parcă niciodată ca azi.

Parcă niciodată ca azi, parcă niciodată
n'au uitat păsările din aripi să bată,
nu s'au oprit razele'n creanga iubirii,
nu s'au clătinat așezările firii,
și clipa și veacul ce tainic tresaltă
nu s'au văzut, laolaltă,
ca'n extazul, ca'n slujba logodnei de-acum,
când începem amândoi, sus pe piscuri, un drum,
când Iisus, de pe Cruce, ne binecuvântă,
când inima, sufletul, dragostea cântă,
când lupta ne-atrage, când visul ne'mbată
parcă niciodată ca azi, niciodată.

Parcă niciodată, parcă niciodată ca azi
nu te-am simțit în mine cum intri, cum cazi,
strecurată'n fiorduri de sânge, crescută
în carne, în fibre, ca o redută,
contopită'n celule cu viață, cu tot,
ca'n veci, cot la cot,
să străbatem eternele spații,
să creem, într'un ureș sublim, constelații,
să dăm sens universului chiar,
și-apoi iar, și-apoi iar
să ne'ntoarcem la'ntâiul sărut
și la ceasul de vrajă și la cântecul mut,
să ne'ntoarcem la'mbrățișările noastre dintâi,
când spuneam "te iubesc", când șopteai "mai rămâi" -
pentrucă niciodată ca azi, niciodată
nu te-am sărutat cu-o iubire mai sfântă și mai curată,
nu te-am privit, în ochi, cu lumini mai aprinse, mai chemătoare,
nu ți-am strigat numele pe vârfuri de munte, în soare,
și cerul nu s'a coborît mai aproape de noi, printre brazi,
parcă niciodată, parcă niciodată ca azi...

Sergiu GROSSU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

ANDREI PANDREA

VOEVODUL CAILOR

editura revistei
"Dorul"
proză scurtă, Vol. I

Aalborg, Danemarca
1995

Dacă aş fi în juriul de premiere al cărţilor româneşti pe anul 1995, printre altele, fără nici o reticenţă, aş recomanda şi cartea lui Andrei Pandrea ***"Voevodul Cailor"*** apărută în editura revistei *"Dorul"* din Danemarca.

Este un ospăţ spiritual de regăsire românească. Scurtimea prozelor nu e mai mare decât a unui pridvor, dar pridvorul este spaţiul anabasic caracteristic spiritului românesc. El este un pronaos între ***"casă"*** şi ***"lume"***, realizând exprimarea din abisul inconştientului, al sentimentului cosmic de *"acasă"*.

Între ***"pragul"*** casei care simbolizează personalitatea intimă a omului, a sinelui unei naţiuni, Românul a construit ***"pridvorul"*** casei. Este o galerie exterioară, deschisă, cu acoperişul sprijinit de stâlpi, aşezată în faţa casei, sau de jur împrejurul ei, ar spune dicţionarul. Dar e mai mult decât atât. ***"Pridvorul"*** este gestul inconştient al omeniei româneşti de a mări spaţiul lui ***"acasă"*** pentru a ocroti întreaga lume văzută şi nevăzută sub acoperişul casei. În alte cuvinte, dincolo de *"prag"* Românul e împărat în casa lui, dar prin omenia românească el vrea ca toată lumea să devină un ***"acasă"*** la Dumnezeu şi oferă ***"pridvorul"***.

Că este aşa, că aşa gândeşte şi simte Românul, aducem ca mărturie cuvântul *"neam"*. Numai în limba română găsim un singur cuvânt cuprinzând toate polivalenţele iubirii. ***Neam*** e familia (family), ***neam*** este poporul ţării (people), ***neam*** sunt toţi locuitorii planetei Pământ (human race), adică ***neamul omenesc*** care se înrudeşte cu ***neamul*** dumnezeiesc (Holy Trinity).

"Pridvoarele" lui Andrei Pandrea sunt de fapt Foişorul de Taină al sufletului românesc. Tocmai de aceea scrisul lui Pandrea are acel farmec al prafului stelar de pe strugurii meditând ca nişte călugări tainele albastrului. Tocmai de aceea slovele lui au mireasma aburului de pâine caldă. Pâine şi vin. Rotundul Ţării se împlineşte, în scrisul lui Pandrea, prin admirabila sinteză surprinsă de scriitor a unui neam înveşnicindu-se rotund din cercul Potirului prin care Dumnezeu ne sărută.

O cromatică prezentare a satului românesc o găsim în ***"Toamna la Boişoara"***. Cu o fire sensibilă de poet, doctorul din Boişoara e cucerit de frumuseţea blândă a toamnei şi îşi propune să lase totul în plata Domnului la dispensar şi să hoinărească vreo câteva ore fără nici o ţintă. *"Nu-i nici măcar opt şi jumătate, dar vremea e caldă şi în văzduhurile Boişoarei o ceaţă fină, aproape străvezie, irizând curcubeie diafane în soare, umple ceaunul uriaş al Loviştei, îngroşându-se pe nesimţite abia spre zări, ca lâna din caierele albe, netoarse... Spre amiază, deasupra ceţurilor alburii, strânse în jurul grebenilor vineţi, aidoma întinderilor liniştite ale unei ape lângă mal, se ridică plină de cutezanţă Cozia, insulă neagră şi prelungă, sau transatlantic maiestuos ancorat pe-o albă mare pacifică, sub razele blânde, filtrate, ale soarelui."*

Pe lângă frumuseţile naturii pe care le surprinde atât de sugestiv, cu o prospeţime stilistică amintind de condeiul lui Galaction, găsim un admirabil portret al doctorului de ţară care nu e sclifositul ce miroase a iod şi se uită la pacienţi pe deasupra ochelarilor dându-şi importanţă vanităţii de titlu. Dimpotrivă, e un om între oameni, folosind expresia lui Camil Petresu. În călătoria lui prin sat vorbeşte oamenilor cu graiul lor. Se deschide lor cu respect şi înţelepciune. Reciprocitate de sentimente. Iată, bunăoară, o scenă. Întâlnirea cu tuşa Smaranada. *"Ptiu, bată-te crucea să te bată, măi Văpsitule!!...* aud vocea bătrânei, care-mi bănuieşte prezenţa după câine. Acolea s'teţi, don' doctor?

- Acolea, tuşă Smaranda, acolea... Ne-a ameţit mireasma pâinii dumitale şi nu'n-drăzneam să venim să-ţi cerem. Noroc cu Vopsitu...

- Da, poftiţi înăuntru. Mai, mai să mă împiedic de-un ceaun cât zilele, agăţat în pirostrii, deasupra unei vetre stinse, mânjit încă pe dinăuntru cu magiun. Încerc magiunul, luând puţin cu degetul: e bun şi acrişor. Gospodarii mă întâmpină cu pâine şi sare...

- Luaţi, don' doctor, şi vedeţi cum e... Pâinea e bună... ca pâinea caldă! - dulce şi bine coaptă."

Prin întâlnirea cu Mădălina se continuă şi mai pregnant sufletul satului românesc. Oamenii de omenie. Limbajul devine intraductibil ca mierea luminii de toamnă şi acele stră-adâncimi de limbă românească din cronici şi arhaice colinde: *"Vaa don' doctor! Ce, dumivoastră nu ştiţi? Lipia şi gogoşarul nu se taie, se rup..."*, ori *"Iaca, na!"*

Când Pandrea exclamă: *"Mă îmbăt cu depărtările"* rotunjeşte întreaga povestire spre un amin cosmic adresat Cerului de către întreaga natură şi fiinţă românească.

Câtă nostalgie crează în sufletul cititorului plecat dela sat povestirea ***"Când am fost iapă"*** cu şezătorile în care cântecul şi poezia, glumele şi snoavele, voia bună şi duioasă se împletesc într'un covor spiritual, într'adevăr un covor fermecat. O lume pură şi bogată în înţelepciunea strânsă de veacuri precum lumina în faguri de miere.

Uneori scrisul lui Andrei Pandrea aminteşte de limba pietroasă, folosită în povestirile scurte ale lui Agârbiceanu, în care cu greu te scobori în prăpăstiile abisale ale fiinţei umane. Ipate din ***"Voevodul Cailor"*** este cel care păzeşte şi are grijă de caii boierului. Are o inimă cât un răsărit de soare. Iubeşte orice, dar în special caii. Îi cunoaşte nu după număr, ci după nume. Cadrul în care trăieşte în sihăstria munţilor, îndepărtat de oameni e descris de scriitor în pagini demne de antologie: *"În dreapta întinsului imaş murmura, abia auzit, prelins în muşchiul crud şi moale, izvorul văii Caprei, sporind cu bir sărac apele pârâului Alb, acum paşnic şi limpede, dar primăvara şi în toamna târzie vijelios şi bezmetic. Din albia bolovănoasă a Caprei se căţărau voiniceşte spre piscuri molizii bărboşi, încingând stânci cu muchii sparte, înălţate semeţ şi ameninţător, ca nişte străji neclintite ale undelor bolborosite, mai cu seamă unde apunea soarele, spre izvor. Şi chiar acolo unde pierea izvorul, în lunca apătoasă, strălucitoare şi verde, valea se lărgea pe neaşteptate."* Cutermurătorul tablou al naturii virgine devine tot mai vizual ca un tărâm de basm: *"Dar suptă parcă de măruntaiele pământului pietros şi nemernic, spre începuturile ei, valea încerca să despice muntele într'o luptă surdă, pornită dela începuturile lumii, dar nesfârşită încă, aburcând cu nădejde spre ţâţâna Caprei, până când locul se sugrumă grabnic, în Gâtul Berbecului, sub padina înaltă din capătul potecii. Acolo, în gura sihlei întunecate, era o colibă veche de lemn, putredă şi afumată. Dela ea începea împărăţia cailor peste care stăpânea Ipate."*

Poate lupi, poate neferi ori tâlhari într'o noapte fac ca unsprezece cai să fie omorîţi. Boierul îl ameninţă cu ocna. Ipate, care este simbolul omului liber, nu înţelege să fie condamnat pentru o vină pentru care este nevinovat. Cine altcineva iubea caii mai mult ca Ipate? Erau parte din viaţa lui, din ochii lui, din suflarea lui, din inima lui. Disperat părăseşte totul şi se face haiduc. Poterele l-au căutat la început ca pe un ceauş fugit, iar când au uitat de vina veche l-au căutat pentru haiducie. Şi timpul a trecut *"dar la Târgovişte, ca şi prin târgul Ploieştilor, se ivea din când în când un bărbat înalt, spătos, în puterea vârstei, cu plete galbene-surii şi ochii verzi săgetând pe sub sprâncenele stufoase."* Toţi îl cunoşteau şi *"pe-atunci era lume puţină şi oamenii, cât vor fi fost, se cam ştiau între ei, iar pe Ipate, mai ceva ca un pe-un cal breaz. Şi numai când se nimerea vreun venetic în târg, necunoscător al oamenilor locului, şi-l privea mai lung pe Ipate, minunându-se de voinicia lui, simţea cotul vreunuia din preajmă şi-l auzea spunând, pe acela, cu fereală, dar cuviincios: Îl vezi bre? Ăsta-i haiducul Ipate care a fost Voevod în vremea lui. Voevodul Cailor."*

Celui mai pretenţios cititor de limbă românească îi recomandăm această carte a lui Andrei Pandrea, asigurându-l că nu va fi dezamăgit.

Dumitru ICHIM

ARHEOLOGIA SPIRITUALĂ ÎN CUMPĂNA MILENIULUI TREI

—Petre PREDESCU—

Eseul lui *Camilian Demetrescu "Marea absenţă - criza culturii spirituale"* publicat în revista *"Litterae"*, Mai, Iunie 1995, Toronto, a prilejuit apariţia în *Cuvântul Românesc* din Septembrie a.c. a articolului *"Deslogosizarea fiinţei umane"* sub semnătura lui Dumitru Ichim, într'o competentă arheologie spirituală. Dimensionarea superlativă a conţinutului destul de condensat al acestui articol, recomandă citirea textului nealterat.

Teza sub care analizează problema spirituală (n.n.) fiind meritorie extinderii într'un volum de carte, ar deveni îndreptar tineretului şi o cale superior aşezată firescului, în renaşterea fecundă de străjeri neamului românesc.

Dezlegând sensuri neînţelese din efectul *"morganic"* al orizonturilor sofistice adevărului creator, se desluşeşte: de ce am avut un filosof Cioran Român devenit străin şi ne conduce să intuim de ce filosoful Noica ne-a lăsat ucenici - spunem noi - ca Domnii Liiceanu, Pleşu etc.

Captarea actuală a unor intelectuali români la ideologii străine, căutătoare de viitor în *"modernismul"* ateu, constituie un pericol de care paleo şi neo-creştinismul românesc ne-au absolvit până la năvălirea ruso-bolşevică.

Filosofia sofismului stăruitor subminării cu prioritate a religiei creştine şi în sânul ei a celei ortodoxe denaturează şi taie creanga de sub picioare dela şansa evoluţiei de progres înspre dezastru, nu numai strădalnicilor din umbră şi dela vedere; ci unei mari pături umane a globului terestru.

Călăuza cărării luminoase la care ne referim dăinuirii noastre din paleocreştinismul secolelor doi şi trei au fost: toleranţa, blândeţea cu mângâierea, mila, într'ajutorarea, iertarea duşmăniei etc., cu un cuvânt *"omenia"* Românului străjuită desigur de o *"limită"*...

Aceea exemplificată de Iisus Hristos când la abuz şi necuviinţă a pus mâna pe ***bici***. Luciditatea limitei exprimată în fraza de mai sus vrea să fie argument la nedreapta cale a unei emancipări spre Absolut, prin conceptele culturii desprinse de morala creştină.

Noica, în afirmaţii ca *"modelul laic al tipului de căutare"* se distanţează de superioara gândire a marelui Nae Ionescu, acel dascăl al viitorului nu numai pentru Români, ci al creerii de elite universale - tu însuţi - nedesprins din asocierea spiritualităţii cu *"sufletul-Suflarea"* asociative genezei Divine.

În analiza metafizicii, Nae Ionescu acordă distincţie şi superioară aşezare spiritualităţii, inconfundabilă cu afirmaţiile lui Noica, după care *"suferinţa nu interesează filosofia"*.

Localitatea Păltiniş, unde a scris *Jurnalul*, nu-i aşa de departe de Sighet, de Aiud, Gherla, Piteşti etc., unde afirmaţia în speţă se topea în *"bunătatea prostească a moralei creştine"*.

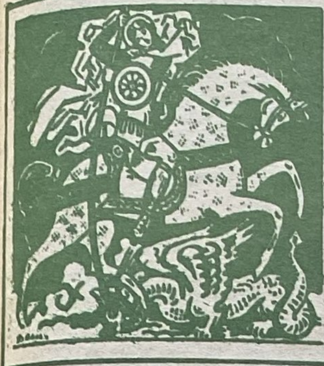
Vindecarea cu ieşirea din etic printr'un misticism al raţiunii pure stă departe şi de contribuţia de valoare mondială în materie a lui Mircea Eliade, Petre Ţuţea, Stăniloaie etc.

Senectutea experimentală spune şi ea că problemele cu adevărat fundamentale în existenţa şi evoluţia pozitivă a omului au căi simple, din care în ceea ce ne priveşte pe noi, Românii, şi pe care n'o putem da la o parte, este calea bătută ce ne-a asigurat existenţa în vitregiile a două mii de ani, calificată de istorici *"miracol"*, care nu este altceva decât învăţătura lui Iisus Hristos ajunsă religie creştină - ortodoxă.

Departe de habotnicia conservatorismului fundamentalist din alte credinţe aflătoare în omenire, pentru noi, orice îndepărtare din drumul luminii creştine alertează o deturnare străină şi abuzivă ducătoare la pieirea de popoare rătăcitoare.

Este suprema filosofie raţionată Divinului care a rostuit peremptoriu România despre care, tot aşa cum spunea Blaga despre limbă că va deveni studiu al filosofilor, avem intuiţia că religia paleo-creştinismului român va cunoaşte cercetări purităţii sale ante-neo-creştinismului îmbogăţitor de fast şi teze altcum decât predicile Mântuitorului, ce avem credinţa că vor duce la o adevăată doctrină politică a viitorului.

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

BISERICA CREȘTINĂ

O PSEUDOPROBLEMĂ

—— Nicolae STEINHARDT ——

Frații noștri de altă credință, neoprotestanții, obișnuiesc, vai, să spună că numai ei se pot mântui și să ne apostrofeze pe nepusă masă (cum ar veni), iscodindu-ne ultimativ: *Crezi că te vei mântui?* Este oare bine, mă întreb, ca noi, la rândul nostru să le răspundem susținând cu aceeași intransigență că numai noi, Ortodocșii, avem vocație la mântuire?

A le declara pe ton proclamator că ei, neoprotestanții și toți ceilalți creștini întocmai ca toți ceilalți oameni trecuți, prezenți și viitori, sunt ineluctabil sortiți flăcărilor iadului constituie un răspuns care prin însăși formularea sa își dovedește atât șubrezenia cât și exaltarea. Mai înțelept și mai cucernic pare a ne lepăda de stilul polemic și a lua în considerație următoarele principii călăuzitoare:

- Mântuirea este o taină a cărei dezlegare, dela caz la caz se află cu exclusivitate în mâinile Judecătorului Hristos. Judecata Sa e înfricoșătoare tocmai pentrucă nu este perfect previzibilă și nu se face prin referire la dispoziții scrise categorice;

- A te substitui Lui, îmbrâncindu-L și făcându-I vânt de pe tronul Său de judecător și a te așeza tu, simplu om slab și păcătos, pe acel tron și a hotărî tu, cu neînfrânat orgoliu, cine se mântuie și cine nu, înseamnă a săvârși hulă și blasfemie și a cădea în păcatul mândriei luciferice. Sunt fapte strigătoare la cer și avem a ne feri de ele cu orice preț;

- Dacă Domnul numai pentru faptul de a-l numi pe fratele tău nebun ori netrebnic, ori dacă te socotește vrednic de judecata sinedriului ba și de gheena focului (**Mat. 5, 22**), cu atât mai vârtos pentru nespus mai grava aserțiune că acest frate al tău nu va avea parte de mântuire, nu are cum să nu te afle vrednic de altceva decât de iad;

- Nu avem dreptul să-l jignim pe aproapele nostru și l-am avea pe acela de a-l îndepărta, cu dela noi putere, din ceata năzuitorilor la mântuire?;

- A prelua dela Hristos - cu otuzbirul - privelegiul Său judecătoresc înseamnă a-I contesta declarația atât de clară: *"Datu-Mi-S'a toată puterea în cer și pe pământ"* (**Mat. 28, 18**). Iar noi să I-o îngrădim, să schițăm simbolic gestul de a-L izgoni din scaunul Judecății? Noi să cutezăm a-I stabili limite după chibzuința noastră, care nu-i decât cârpă lepădată?

Hulă și blasfemie, ce altceva?;

- Hristos nu S'a întrupat și nu a venit pe acest pământ spre a repeta banalități curente și a reafirma biata logică omenească elementară și a face lucruri la care toată lumea se putea aștepta. El a venit printre noi ca să facă lucruri neașteptate, surprinzătoare și scandaloase pentru logica noastră aristotelică și cotidiană, pentru stereotipiile noastre mintale și prejudecățile noastre adânc înfipte în psihii ofilite de rutină. Pe femeia adulteră (**Ioan 8, 1-11**) firesc și logic era să o lase să fie lapidată deoarece fusese prinsă în fapt și legea era clară. Când colo îi cheamă la răspundere pe prinșii ei.

Logic de asemenea ar fi fost ca Iisus, întrupat iudeu, să nu aibă nici o legătură cu samarinenii și să-i considere străini și eretici, prin urmare îndepărtați dela mântuire. El, dimpotrivă, Își destăinuie calitatea de Mesia unei femei din Samaria (**Ioan 4, 26**), iar când e vorba să dea pildă de om milostiv sau de om recunoscător se referă la samarineanul căruia, spre deosebire de preot și levit, i se face milă de cel atacat de tâlhari (**Ioan 10, 29-37**) și la un alt samarinean, singurul recunoscător dintre zece leproși vindecați (**Luca 17, 12-19**).

Pe femeia miruitoare drept ar fi fost să o certe pentru risipă, cum și făceau ucenicii (**Mat. 26, 6-12**), iar nu să o laude și să-i făgăduiască nemurirea prin veșnica menționare a faptei ei bune. Pe tâlharul din dreapta nu era câtuși de puțin rațional să-l ducă de urgență în rai câtă vreme patriarhii, drepții și proorocii Vechiului Legământ mai zăceau încă în șeol, dimpreună cu Înainte mergătorul și Botezătorul Ioan. Pe lucrătorii din ultimul ceas (**Mat. 20, 1 și urm.**) nu se cuvenea să-i plătească la fel ca pe cei care înduraseră greutatea și arșita zilei. Pe Sine nimerit și cuvios lucru era să Se califice (**Mat. 11,19**) drept om mâncăcios și băutor de vin? Intrând în casele vameșilor și păcătoșilor, mâncând și bând la aceeași masă cu ei, pe bune a putut să apară multora ca piatră de poticnire. Oare declarația: *"Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine"* (**Mat. 10, 37**) nu este de natură să iște tulburarea?

Dacă Hristos ar fi venit și S'ar fi mulțumit să confirme obiceiurile, rationamenmtele și reacțiile omenești, de haram S'ar fi întrupat și ar fi pătimit. Tocmai că săvârșește numai fapte și acțiuni surprinzătoare, mereu altceva decât s'ar fi așteptat buchera logică omenească și bunul simț fariseic să facă. Hristos aduce în lume ceva cu totul nou, vine să ne scandalizeze, să ne scuture, să ne trezească din somnolență și tâmpă chietudine, nu mai puțin decât procedeul *satori* pe începătorul zenist. Când Iisus îi trântește lui Nicodim: *"Trebue să vă nașteți de sus"* (**Ioan 3,7**) ori le dezvăluie femeii samarinence (**Ioan 4,26**) și orbului din naștere (**Ioan 9,37**): *"Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine"* sau *"L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine, Acela este"*, El aplică același procedeu ca și zenul;

- Certându-ne între noi și discutând cu înflăcărare cine se va mântui și cine nu - fiecare pretinzând că numai el e vrednic de mântuire iar interlocutorul său (și toți ceilalți) numai de întunericul cel mai din afară - facem ca Apostolii care se sfădeau pe drum spre a ști care dintre ei este cel mai mare (**Mat. 9, 33-35; Lc. 9,46**): Domnul îi ceartă pentru nesăbuința lor.

Decât să ne sfădim unii cu alții - la nivel de ambiție, bârfă și mahalagism - și să ne luăm la harță, mânați de pizmă și arțag, cu privire la sorții noștri de mântuire, mai cuminte am proceda străduindu-ne din răsputeri să facem fiecare fapte și roade vrednice de mântuire.

Fiecare, decât să ne aruncăm reciproc anatema, am da dovadă de înțelepciune rugându-ne pentru propia mântuire și pentru a cât mai multor oameni, conform textelor: *"Mântuitorul nostru, Care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină"* (**1 Tim. 2, 4**); *"Oare voiesc Eu moartea păcătosului și nu mai degrabă să se întoarcă și să fie viu?"* (**Iezec. 18, 23**) și *"Eu nu voiesc moartea păcătosului: Întoarceți-vă deci și trăiți"* (**Iezec. 18, 32**).

Iar cardinarul J.M. Lustiger, arhiepiscopul Parisului spune: *Dumnezeul creștinilor vrea mântuirea tuturor, nu numai a aleșilor săi.*

Când apostolii, uimiți și speriați de greutăți, Îl întreabă pe Domnul: *Dar atunci oare cine poate să se mântuiască?* Txtele evanghelice (**Mat. 19, 25-26; Marcu 10,26; Lc. 18,26-27**), arată că Domnul - *privind la ei,* zic Matei și Marcu (ceea ce nu înseamnă că de obicei vorbea cu ochii închiși ci că îi privea cu osebită atenție spre a le atrage luarea aminte supra celor ce rostește) le răspunde: *"Ce nu este cu putință la oameni este cu putință la Dumnezeu"*.

Oare să nu fie prin urmare posibilă mântuirea și în cazuri când minții omenești i se pare cu neputință? Rămânând firește în vigoare regula generală formulată de **Ioan 3,5** și **Mat. 28,19**;

- Discuțiile acestea oțioase și zadarnice în jurul mântuirii dovedesc o dată mai mult cât de răi suntem și de neîndurători. Dacă ar fi după noi, oamenii, nimeni nu s'ar mântui. Nu de judecata lui Hristos mă tem, zice Marcel Jouhandeau, căci e bun și milostiv, ci de a mea care de rău ce sunt mă va sorti pierzării. Dacă ar fi după noi, mai spune E.M. Cioran, mai bine am alege a sta cu toții pe vecie în iad decât să scape unul dintre noi. Din fericire Dumnezeu e mai bun decât noi și există pentru noi toți o nădejde de mântuire, după cum a existat - folosesc cuvintele marelui creștin François Mauriac - și nădejdea nebună a tâlharului Dismas;

- Se cade să nu interpretăm textele Scripturii în mod izolat (cum fac și neoprotestanții, oprindu-se numai asupra unui anume verset căruia îi atribuie absolută preeminență) și potrivit unei exegeze literale strâmte, ci în duh creștinesc: Să punem mereu Duhul deasupra literei și să nu ne lăsăm ispitiți de buchii spre a nu cădea în fariseism, căci fariseismul nu este o anumită doctrină proprie unui anume moment al istoriei, unui popor. Ci o gravă și permanentă ispită a spiritului omenesc;

- Dacă judecăm strâmt și literal, la nivel de absolutizare a uni anume text izolat din cuprinsul Scripturii, urmeză că trebue să devenim cu toții și imediat adventiști căci nicăieri în cuprinsul Evangheliilor Hristos nu ne spune să nu prăznuim Sâmbăta ci Duminica; *n'avem text pentru Duminică!* Iată unde ne-ar duce logica unei hermeneutici literare;

- Bine ne prinde să reflectăm asupra acestor observații ale lui J.M. Lustiger (citat și mai sus): *Când Pascal,* scrie el, *afirmă că în noaptea lui hotărîtoare L-a auzit pe Hristos amintindu-i: Am vărsat pentru tine cutare picătură din sângele Meu, Pascal trebue să nu fi auzit bine. Hristos nu-i putea declara decât: Am vărsat pentru tine tot sângele Meu și Mi-am dat pentru tine toată viața Mea.*

Căci, constată Lustiger în continuare, orice om, oricine ar fi, are dreptul să ceară totul. Fiecăruia, în parte, Mântuitorul i S'a dat în întregime și fiecare om are dreptul la întregul Hristos, după cum are dreptul la demnitate, la răspundere, la libertate, la nădejde (fie ea nebunească);

- Ambiția aceasta a diverselor grupuri creștine de a stăpâni monopolul mântuirii este simptom de infantilism intelectual, de totală îndepărtare dela ideea chenozei (care-i centrală în hristologie și în morala creștină) și de transformare a spiritualismului propriu credinței în exclusivism politic (dintotdeauna a urmărit să fie singur deținător al adevărului).

Dincolo de exegeza literară și birocratică, rămân nealterate marile afirmații fundamentale creștine: Respectul pentru celălalt, dragostea de aproapele, sila pentru violențe verbale, respingerea agresivității totalitare, luarea la cunoștință a prezenței Duhului Sfânt în toți oamenii;

- Să nu pierdem niciodată din vedere că la Înfricoșata Judecată (**Mat. 25, 31-46**) nu vom fi întrebați decât de lucruri cu totul neteoretice, neorganizate, necatehetice. Numai de lucruri foarte concrete, simple și relaționale: Cum ne-am purtat cu cei flămânzi, însetați, goi, bolnavi, întemnițați și ce am făcut pentru ei;

- Nu e de crezut că textele dela **Mat. 28, 19**: *"Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh"*; **Marc. 16, 16**: *"Cel ce crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu crede se va osândi"* și **Ioan 3,5**: *"De nu se va naște din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu"* sau altele asemănătoare pot justifica într'o oarecare măsură sfezile dintre creștini cu privire la sorții respectivi de mântuire.

Dimpotrivă, nu le-ar strica să mediteze îndelung asupra unor texte ca:

"Trestie strivită nu va frânge și feștilă fumegândă nu va stinge" (**Matei 12,20**), *"căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut"* (**Mat. 18, 11**); *"N'am venit să chem pe drepți ci pe păcătoși la pocăință"* (**Marc. 2, 17**); *"căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor"* (**Mat. 5,20**). *"Că aceasta este voia Tatălui Meu, că oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică"* (**Ioan 6,40**), *"căci n'a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea ci ca să se mântuiască prin El lumea"* (**Ioan 3,17**). Sau *"și zic vouă că mulți dela Răsărit și dela Apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam , cu Issac și cu Iacov în împărăția cerurilor"* (**Matei 18,11**).

Sau asupra unor parabole ca aceea a lucrătorilor tocmiți la vie (**Mat. 20, 1 și urm.**) ori a nunții fiului de împărat (**Mat. 22**), adevărate lecții de smerenie și de circumspecție pentru cei prea lesne porniți a crede că și-au asigurat partea de cer;

- Niciodată să nu ne lăsăm prinși în chingile unei mizerabile logici omenești pentru a deduce concluzii inchizitoriale (împotriva cărora Dostoievski de mult ne-a pus în gardă), insuflate de amarnica străşnicie sadică a multor oameni ce-și arogă dreptul de a vorbi în numele Dum-Dumnezeului iubirii;

- Discuțiile și sfeziile acestea dintre noi (ne place să uităm că nu suntem desăvârșiți) asupra vocației făpturilor la mântuire se prezintă toate cu un iz de lamentabilă bârfeală și de spălare a rufelor murdare în văzul satului ori târgului. Ostentația, încrederea nerușinată în sine, obiceiul calomnierii vecinului, desconsiderarea funcției judecătorești a lui Hristos le caracterizează. Este de aceea nimerit să fie cu grijă date la o parte și înlocuite de frecvente rugăciuni pentru propria mântuire și a cât mai multor semeni, precum și cu fapte și roade vrednice de mântuire care nici ele, o știm, nu's o chezășie sigură fiindcă mântuirea chiar pentru cel drept și curat tot din mila Domnului se împlinește iar nu automat în virtutea faptelor noastre. Poate că și aici, ca în alte privințe, calea cea mai bună e a smereniei și a iubirii aproapelui nostru pe care cum putem pretinde căl iubim dacă, atât de aprig, de iute, de neînvoielnic, îl menim împărăției întunericului și muncilor veșnice?

- Și iacă așa ne trimitem unii pe alții în iad, iar Satana se bucură văzând cum prin zelul nostru eshatologic tot crește numărul robilor săi !

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

- 1856 - 1947 -

XIV

—— Prof. Nicolae CIACHIR ——

Arătam în episodul trecut, aberaţiile care s'au spus la Congresul IV PCR, despre Basarabia, despre moldoveni, despre România. Dar a fost o singură excepţie. Tovărăşul Mironov (unul din pseudonimele lui Lucreţiu Pătrăşcanu), care a spus: *"Moldovenii nu reprezintă o naţiune aparte şi din punct de vedere geografic şi istoric; moldovenii sunt aceiaşi Români ca şi Românii din Moldova. În acest fel consider că introducerea unui astfel de punct fals face şi rezoluţia falsă"* (*Documente din Istoria PCR*, p.338). La lucrările acestui Congres au participat 16 delegaţi, dintre care numai Pătrăşcanu se pare că era Român. (**Marin Stănescu**, *Moscova, Cominternul, filiera comunistă Balcanică (1919-1944)*, Bucureşti, 1994, p.102).

Revenind la politica externă, Nicolae Titulescu, în memoriul întocmit la 9 Aprilie 1933, arăta că a spus Francezilor fără înconjur: *"Ceea ce leagă statele Micii Înţelegeri (România, Cehoslovacia, Iugoslavia) de Franţa, este o identitate de concepţiune: antirevizionismul. De multe ori, guvernanţii statelor Micii Înţelegeri sunt întrebaţi pentru ce fac o politică contrară intereselor lor economice, care reclamă o apropiere de Germania. Răspunsul, Franţa fiind antirevizionistă, trebue să facem un sacrificiu în domeniul economic pentru a ne consolida situaţiunea politică creată de tratate."* (**N.Titulescu**, *Documente confidenţiale*, Bucureşti, 1992 - memoriul din 9 Aprilie 1933).

Plecând dela această explicaţie a lui Titulescu, privind politica celor 3 state, care din 1921 formau Mica Înţelegere şi care s'au unit în primul rând să contracareze pretenţiile Ungariei, să vedem retrospectiv relaţiile ţării noastre cu Germania.

Începând cu venirea regelui Carol I, aceste relaţii devin tot mai importante, căci un German de origine pe tronul României, însemna o introducere a sistemelor germane în toate ramurile de activitate.

Dacă tineretul şi în special intelectualitatea română s'a adăpat la izvorul ştiinţei, literaturii şi artei franceze, cu câţiva ani înainte de izbucnirea Primului Război Mondial, o bună parte a tineretului se îndreaptă spre Germania. Avem la studii în Germania, mulţi la Politehnică, la specializări militare, căci ştiinţa şi cultura germană prezenta un aspect mai practic, mai adaptabil vieţii de toate zilele.

Guvernul român afectat de dura ocupaţie germană din Primul Război Mondial, s'a menţinut în rezervă faţă de Reich, dar nu se puteau uita *"şi nici trece uşor peste aproape 50 de ani de viaţă cu întinse interese comerciale comune, în care şi o parte şi alta şi-au găsit satisfacerea necesităţilor sale economice; cum nu se poate uita, că din punct de vedere cultural două generaţii, şi în special cea mai nouă, şi-au primit instrucţiunea în bună parte în Germania"* (*Arh. MAE, fond Conf. de pace dela Paris - 1946*, vol.133, material documentar). Relaţiile diplomatice cu Germania, le-a reluat România la 1 Octombrie 1920, iar Ministrul de Externe Take Ionescu, la 14 Aprilie 1921, cerea Legaţiei române să întreţină relaţii normale, căci nu avem cu ei nici diferende politice şi nici financiare, cu excepţia unor despăgubiri, legate de ocupaţia din anii 1916-1918.

La sfârşitul anului 1925, la Universitatea din Berlin, von Lindeiner-Wildenau, deputat în Reichstag, pleda pentru relaţii amicale, *"iar cei aproape 1 milion de Germani care trăiesc în România, trebue să facă puntea de legătură"*. La sfârşitul anului 1928, s'a ajuns la o înţelegere în privinţa bancnotelor (puse în circulaţie în 1917, cu care autorităţile germane şi-au acoperit cheltuielile şi au plătit rechiziţiile). În 1929, generalul von Seekt, Ministrul de Război al Germaniei, venit în România, se întâlneşte cu Primul Ministru, Iuliu Maniu, iar Titulescu este invitat să ţină, tot în acel an o conferinţă la Reichstag.

În anii 1932-1933, au loc manifestări reciproce de prietenie între cele două ţări, iar profesorul Gamillscheg şi lectorul de limbă română, Luţă, dela Universitatea din Berlin luaseră iniţiativa creerii în capitala Germaniei, a unui Institut românesc. În Martie 1934, Adolf Hitler îi declara ministrului iugoslav acreditat la Berlin *"că... ideea de Drang nach Osten, nu este o ideee germană, ci austriacă. Ea s'a evaporat cu dispariţia Austriei. Nimeni nu se gândeşte a încerca o politică de aventură în Răsărit"*. Poate atunci încă era sincer. Totuşi îl îngrijora faptul, că în Februarie 1934, luase fiinţă la Atena, Antanta Balcanică, unde Iugoslavia, avea ca parteneri: România, Grecia şi Turcia. În 1934, după cum se ştie, se stabilesc relaţii diplomatice între România şi URSS. Franţa era interesată ca aliata ei, România, să aibă relaţii normale, chiar bune cu colosul dela Răsărit. Hitler, în 1935, bănuia că România începe să aibă o atitudine tot mai binevoitoare faţă de Ruşi. Von Ribbentrop, în ajunul plecării sale ca ambasador la Londra, îşi exprima mirarea faţă de ministrul nostru la Berlin, Petrescu-Comnen, că România mult mai ameninţată decât alte state, de vecinul dela Răsărit, face jocul Sovietelor (*Arh. MAE, fond Conferinţa de Pace*, vol. 133, documentar). Petrescu-Comnen raporta că Berlinul se teme ca în urma unei înţelegeri cu Uniunea Sovietică, ţara noastră să nu-şi deschidă graniţele Armatei Roşii. George Brătianu, mare istoric - profesorul meu de Istorie Universală - în ultimul său an de învăţământ - 1946-1947 - iniţiază seria contactelor cu oamenii politici germani. La 7 Noembrie 1936, Herman Göering, îi declara: *"Nu putem să vă lăsăm barieră contra Sovietelor, neliniştindu-vă la alte graniţe. Putem merge până la garantarea frontierelor aşa cum am făcut cu Iugoslavii, dar trebue să fim siguri de poziţia voastră"*. La 16 Noembrie 1936, Hitler îi declara lui George Brătianu: *"dacă România s'ar elibera de tendinţele influenţei bolşevice şi ar avea cu Germania relaţii economice mai bune, atunci interesul Germaniei ar spori să vadă în acest colţ al Europei, o Românie independentă şi puternică"*. Brătianu îşi dă seama că Germania ne suspecta în mod permanent de o apropiere de Sovietici. La întrebarea, dacă se desface de influenţa sovietică în mod public, care va fi poziţia Reichului? Atuncea Hitler i-a declarat: *"Aş merge în cazul acesta foarte departe şi aş spune-o în mod public şi oficial la Roma şi la Budapesta şi mai cu seamă la Budapesta"*. Führerul a autorizat pe Brătianu, să comunice discuţiile de mai sus regelui şi tuturor oamenilor de răspundere dela noi. În Decembrie 1936, Göering îi declara lui Petrescu-Comnen, ceea ce Hitler îi spusese lui George Brătianu, în plus că pe lângă garantarea integrităţii teritoriale, Germania o poate întări cu arme moderne.

În primăvara anului 1937, se organizează în Germania, Congresul Internaţional al foştilor luptători din Primul Război Mondial (1914-1918). Cu această ocazie, Hitler declara delegaţiei române, că articolul favorabil ţării noastre, apărut sun semnătura lui Alfred Rosenberg în *"Völkischer Beobachter"*, unde se accentuează că Germania recunoaşte intangibilitatea frontierelor României, a fost scris din ordinul său.

Tot în perioada aceea, mai precis la 20 Martie 1937, Göering îi declara ministrului român dela Berlin: *"Noi nu cerem României nici o alianţă. Dar această neutralitate trebue să fie sinceră şi riguroasă* (Eine strenge Neutralität) *şi atunci vom spune vecinilor: "Nu aveţi dreptul să vă atingeţi de pământul României, vom spune la Budapesta ca şi la Sofia. Că orice tentativă împotriva României ar fi urmată de apariţia avioanelor noastre asupra Budapestei şi Sofiei. Orice tentativă din partea Sovietelor de a trece graniţa Dvs. ar găsi, la cererea Dvs. în locul armatelor române, Legiunile noastre"* (Arh. MAE fond Conferinţa de Pace, vol.133 - material documentar nenumerotat). Ulterior, vom comenta toate aceste propuneri germane.

Continuare în numărul viitor

ERATĂ

La articolul ***"MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA - 1856 - 1947 -"*** al Prof. Nicolae Ciachir publicat în Nr.234, Ianuarie 1996 al ziarului *"Cuvântul Românesc"*, dintr'o greşeală tipografică, capitolul XIII a fost numerotat IX.

ROMÂNII SUNT CREŞTINI PRIN NAŞTERE

—— Pr. Victor CRIŞAN ——

Poporul român s'a născut din contopirea a două popoare puternice, cel roman cu care a fost colonizată Dacia după războiul dus de Împăratul Traian în anii 105-106 d. Cr., împotriva lui Decebal, care a fost învins iar Dacia ocupată şi transformată în colonie romană. Foarte mulţi dintre coloniştii romani fiind deja încreştinaţi, noul popor ce s'a format a primit creştinismul sub formă latină, odată cu naşterea sa.

Deosebit de faptul că prin configuraţia geografică a ţării noastre avem destule argumente religioase, biblice şi tradiţionale de apartenenţa noastră juridică de Roma, cu care naţie nu am avut niciodată vreun conflict şi nici o ruptură, totuşi ne-am trezit în mod inexplicabil, după anul 1054, sub jurisdicţia Constantinopolului, în postură de apărători înverşunaţi ai Ortodoxismului slav, împotriva latinismului, al cărui sânge circulă prin vinele tuturor Românilor.

Unirea din anul 1700 dela Alba Iulia sub Episcopii Teofil şi Atanasie a dat naştere la Biserica Română Unită (Greco-Catolică) foarte bine cunoscută şi apreciată de istorici şi mulţi alţi oameni de valoare ai culturii româneşti, ca mult binefăcătoare tuturor Românilor timp de un sfert de mileniu până în anul 1948, când regimul comunist instalat în România cu forţa armatelor de ocupaţie sovietice, a desfiinţat-o în mod abuziv printr'un decret ilegal (nr.358 din 1 Decembrie 1948), scoţând-o în afara legii.

În urma Revoluţiei din Decembrie 1989, prin care preşedintele comunist de atunci N. Ceauşescu împreună cu soţia, Elena au fost înlăturaţi, judecaţi, condamnaţi la moarte şi executaţi, guvernul provizoriu, format din rămăşiţe ale regimului comunist, a anulat o serie de legi nedrepte şi abuzive printre care şi decretul amintit de desfiinţare a Bisericii Greco-Catolice. În decursul celor şase ani ce s'au scurs dela Revoluţia din 1989, şi care constituie în fapt cea de-a treia fază a persecuţiei prin aceea că deşi i s'a acordat Bisericii Greco-Catolice libertate legală, aceasta nu este şi reală deoarece regimul comunist nu vrea să ne restituie bisericile, iar cu regret, Biserica Ortodoxă, refuză să ni le predea. Din această cauză noi suntem constrânşi ca în ţară să celebrăm sfintele liturghii sub bolta cerului liber, pe ploaie sau caniculă, pe ger, în pieţe, în săli publice, în casele particulare, în curţile unor credincioşi etc.

Deosebit de atitudinea abuziv negativă a puterii comuniste faţă de Biserica Română Unită cu Roma, nu putem omite o manifestare de ură nestăvilită a Episcopului ortodox al Maramureşului, Justinian Chira, care şi-a permis să blameze originea latină a naţiunii române susţinând că: *"În Dacia au fost trimise scursorile Imperiului Roman, aşa că nu ne face nici o cinste originea noastră latină"*. (*Ardealul*, nr.2/1992, pag.2). Urmare unor astfel de inepţii nu sunt de mirare aberaţiile jignitoare şi incendiare trâmbiţate de Vladimir Jirinovski, liderul Partidului Liberal Democrat din Federaţia Rusă: *"România este un stat artificial alcătuit din ţigani italieni, care au răpit teritorii Bulgariei, Ungariei şi Rusiei"*, Sofia, 28 Decembrie 1993 (Citat din Protestul Guvernului României publicat în ziarul *România liberă*, 30 Decembrie 1993).

În contrast cu nivelul de cultură şi de rea credinţă al arhiereului Chira Maramureşanul, ne simţim datori să informăm cititorii oferindu-le dintre mulţii adevăraţi patrioţi români un prim exemplu şi anume: pe Episcopul român unit Ion Inocenţiu Micu Clain (confirmat şi consacrat în 1730 ca Episcop al Bisericii Greco-Catolice din Transilvania pe care a păstorit-o până la 22 Septembrie 1768, când a murit la Roma). Acesta a demonstrat că Romanii sunt cei mai vechi şi cei mai numeroşi locuitori ai ţării încă din timpul împăratului Traian (*"Hinc, etsi constet, Nos priores utpote, a tempore Traiani Imperatoris"*). Aceste idei formulate pentru prima dată în istoria naţională, ca argumente politice, sunt cuprinse în nenumărate memorii ale lui Inocenţiu Micu către împărăţia vieneză, dela începutul Episcopatului său până la moarte, şi s'au dovedit IDEI-FORŢĂ ale neamului, împlinite prin Marea Unire din 1918.

Al doilea exemplu: *"Ştim cu toţii cine fură cei dintâi apostoli ai Românilor: Şincai, Petru Maior, Micu Klein, Gh. Lazăr... care prin şcoli, prin cultivarea limbii şi istoriei puseseră stâlpii de temelie ai naţionalităţii române, propuseseră ideea unirii sale"* (N. Bălcescu, în *"Scrieri sociale"*, ed. *"Vatra"*, pg.176).

Pentru formarea unei imagini cât mai complete trebue de asemenea să mai adăugăm şi menifestarea ilustrului nostru istoric Nicolae Iorga (în Parlamentul României, 1927): *"Pentru mine, două sunt enigmele pe care eu, ca istoric, nici cum nu le pot pricepe: de ce Evreii l-au repudiat pe Christos şi de ce Românii repudiază Roma"*.

Acelaşi N. Iorga ne mai spunea: *"...dacă Românii ar fi primit unirea cu Roma sub Ştefan cel Mare, atunci, aşa ager cum este poporul nostru, am sta azi în rândurile dintâi ale popoarelor de cultură"* (în *"Ştefan cel Mare"*, pag.17).

În Canada, în Duminica din 1 Octombrie 1995, s'au împlinit opt ani de când la Hamilton, Ontario, într'o frumoasă biserică greco-catolică se oficiează serviciile religioase şi în limba română.

Pentrucă abuzurile din România şi terorizarea Bisericii Unite se menţin şi chiar se amplifică de către regimul neocomunist, la parohia noastră s'a organizat din anul 1993 (prima Duminică din Octombrie): *"Cruciada rugăciunii Rozarului către Preacurata Fecioară Maria dela Fatima"*, care se rosteşte odată pe lună, în comun, la biserică, imediat după slujba sfintei Liturghii, împreună cu preotul celebrant. În vederea intensificării acestei acţiuni, facem cel mai călduros apel creştinesc către toţi Românii din lumea întreagă, indiferent de religie, să ni se alăture şi să ne ajute cu rugăciunile lor în cadrul *"Cruciadei rugăciunii Rozarului"*, ajutor de care Biserica Martiră a Românilor Uniţi are atât de mare nevoie pentru restabilirea dreptăţii cu adevărat creştină, aşa cum de altfel am avut-o înaintea invaziei ateo-comuniste.

Ştiut fiind că poporul român s'a născut creştin, asta explică de ce suntem, singurul popor din lume căruia îi lipseşte o anumită dată calendaristică a comemorării încreştinării sale.

Ceea ce este însă curios de aflat pentru viitorul întregii naţiuni române, ar fi o singură întrebare firească: Spre ce direcţie se va îndrepta ierarhia ortodoxiei post-comuniste? spre jalonările făcute de arhierei ca Chira Maramureşanul şi alţi plămăditori, de facturi asemănătoare, cărora nu le face nici o cinste originea noastră latină, sau spre izvoarele latine ale neamului românesc demonstrate cu prisosinţă de Episcopul greco-catolic Ion Inocenţiu Micu Clain şi de tot şirul corifeilor Blajului, al Şcolii Ardelene şi al atâtor alţi oameni de cultură etc., etc.?

FARA ARMÂNEASCĂ

GENEZA ŞI EVOLUŢIA CONŞTIINŢEI NAŢIONALE LA MACEDO-ROMÂNI

CONTRASTE VLAHO-BIZANTINE

Constantin PAPANACE

Urmare din numărul trecut

În lipsă de un chiag citadin propriu, după răvăşirile produse de năvălirile barbare, stă în mare parte, drama politică a Aromânilor. Cum subliniază într'un mod atât de plastic profesorul Murnu, *"Grecismul şi slavismul aveau un turn cu mult mai puternic decât însăşi puterea lor numerică: era biserica naţională şi limba lor* ***sfântă*** *, care se impunea tuturor. Valurile Românilor se spărgeau ca izbite de stâncă la pragul centrelor mai mari. Oraşele erau un fel de bazinuri, în care se scurgeau forţele româneşti şi alimentau elementul străin. Această slăbiciune a românismului se vede până astăzi, mai cu seamă în ţările ce stau sub stăpânire străină. Este scăderea poporului care iese din starea lui ţărănească într'o ţară de cuceritori. Inferioritatea aceasta socială ,va nimici mai târziu romanitatea statului înfiinţat de Asanizi şi va opri pe loc românimea din Marea Vlahie".*

Aceste deosebiri de ordin social vor da un contur mai precis, ca şi în trecut, contrastelor vlaho-bizantine. În acelaşi timp însă vor înlesni acţiunea de minimalizare şi denigrare a elementului romanizat, când acesta după conspiraţia tăcerii, va fi menţionat cu numele de *"Vlah"*.

Prima manifestare de aversiune deschisă şi pătimaşe faţă de Vlahi, adică elementul de limbă latină, se găseşte în scrierile lui Kekaumenos, intitulate *"Strategicon"* şi *"Cuvânt de sfat către împăratul" (Logos noitheticos pros basilea).* Am arătat mai înainte că până şi învăţaţi greci ca Keramopolos, recunosc fără înconjur că acest cronicar *"era orbit de patimă faţă de Vlahi"* (tifloutai ek tou misous) şi că *"din cauza acestei patimi nu este de crezut în ceea ce scrie privitor la caracterul Vlahilor, din scrisul său injurios"*. Rezerve asupra subiectivităţii şi a lipsei de simţ critic face Keramopolos şi pentru ceilalţi cronicari bizantini. Întrebarea care se pune este: de unde pornea atâta subiectivitate care degenerează în pornire oarbă? Această întrebare apare cu atât mai firească, cu cât în restul conţinutului acestor scrieri, autorul se dovedeşte un om ponderat şi plin de fervoare şi morală creştină. Cum s'a relevat autorul, deşi *"a fost un om al vieţii active şi nu al condeiului"* fiindcă *"ceea ce scrie nu este literatură ci experienţă"*, totuşi, *"nu este un curat* ***utilitarist****"*. Pornind dela umilinţa creştină că nimeni nu este desăvârşit, el manifestă o concepţie democratică şi ***moralistă***, lucru foarte rar în istoria bizantină, detestând corupţia societăţii în care trăia.

Mai mult: preconizează chiar ***obiectivitatea faţă de barbari***. La punctul 32 din Strategicon, recomandă ***"de a nu dispreţui pe duşmani fiindcă sunt barbari"***. Din toate sfaturile ce le dă, rezultă ***modestie***, înţelepciune şi apare ca un sincer creştin, bun şi *"temător de Dumnezeu"*. Concepţia moralistă este dominantă în scrierile lui Kekaumenos menţionate mai sus, fapt care s'ar putea explica atât prin traiul său de *"provincial"*, departe de cloaca oraşelor bizantine, cât şi prin originea armenească, şi s'ar putea şi vlahă, neamuri viguroase în acea epocă. Toate aceste elemente sunt de natură a îngreuna găsirea unei explicaţii mai plauzibile.

Încercări în această direcţie s'au făcut destule. După Murnu, ciuda lui Kekaumenos contra Vlahilor ar fi fost provocată de faptul că *"pe aceştia îi făcea răspunzători de urmările rele ale războiului"*, în care a fost antrenată şi ruda sa Niculiţă. *"Cât despre învinuirile acestuia, atât din tonul lor exagerat, cât şi din generalizarea lor - osândesc doar întreaga românime - înţelegem că nu trebue să le luăm ad litteram. Oricine pricepe că graiul patimei vorbeşte prin ele... Cruzimea expresiei trădează tulburarea, starea anormală sufletească, iar aceasta întunecă judecata limpede, făcând-o să vadă ca printr'o sticlă măritoare însuşirile rele ale celor judecaţi. El nu mai găseşte nimic bun şi de laudă la Români... Tocmai stăruinţa cu care de atâtea ori îndemna pe fiii săi să se ferească de Vlahi, ne deşteaptă alte gânduri decât cele voite de autor. Simţim bine că nu sunt acestea cuvintele celui puternic faţă de cel slab şi păcătos..."*

Istoricul maghiar Mathias Gyoni crede că, pe lângă *"la colère que nourrissait Kekaumenos contre les Valaques qui avaient mâlé son parent Nikoulitzas III à des complications si suspectes que luimême avait eu de la peine à le disculper par ses propos conciliants"*, a mai fost şi *"l'animadversion du propriètaire foncier contre les pâtres nomades, qui ravagent, en les traversant, les champs soigneusement cultivés"*.

Dimpotrivă, învăţatul grec Keramopolos caută o explicaţie mai mult de natură politică, în sensul că *"Kekaumenos era filo-împărat la superlativ, astfel era orbit de ură contra rerevoluţionarilor vlahi şi expatriind (apodiopompoumenos) până în Dacia şi la Sava pe urâtul popor (misiton genos), înjură deopotrivă cu Cuţuvlahi şi Daci"*.

Ipoteza de a atribui un mobil ***politic*** este mai plauzibilă dacă se ţine seama de moralismul ce străbate aceste scrieri ale lui Kekaumenos precum şi formaţia sa militară. Când acesta sfătuieşte pe împărat să nu lase pe bărbaţii Vlahi să se aşeze în cetate sau să le permită vizitarea familiilor lor numai câte 2 sau 3 inşi, spre a nu ataca cetatea din interior, o face aceasta dintr'o suspiciune gratuită (dat fiind caracterul său suspicios) şi nu dintr'o experinţă proprie. Căci, în tot conţinutul scrierilor sale nu se găseşte relatat vreun episod din care să rezulte că Vlahii ar fi folosit vreodată metoda atacului din interiorul cetăţii în care s'au aşezat. Afară dacă nu s'ar referi la ceva întâmplări anterioare petrecute când această populaţie nu căpătase denumirea de Vlahă, întâmplări însă pe care autorul nu le menţionează.

Pentru a înţelege oarba pornire la un om ca Kekaumenos şi a vedea ***raţiunea*** care o genera, poate o ***raţiune de stat***, ar trebui să ne referim nu numai la accentuata rivalitate istorică de care am amintit în paginile anterioare, între elementul de limbă latină şi cel de limbă greacă, dar şi la întreaga conjunctură politică a epocii în care s'a pregătit şi desfăşurat revoluţia Vlahilor din Elada. Vechea ostilitate se manifesta mai virulent în momentele de criză ale Imperiului Bizantin. Şi asemenea momente au început să se ţină lanţ, mai ales după anul 1054, când ambiţiosul Patriarh din Constantinopol, Mihai Cerularie, a definitivat schisma cu Biserica Romei. Aceasta din urmă va căuta să lichideze schisma produsă de Bizantini cu toate mijloacele. Susţinuţi de Papa, Normanzii stabiliţi în Italia meridională, pe la mijlocul secolului al XI-lea, au lichidat stăpânirea bizantină (Troia, 1060, Otranto 1068, Bari 1071). Invazia Epirului (1081-1084) de către Robert Guiscard, cu forţe masive, arată clar această intenţie. În asemenea circumstanţe, importanţa politică a unui element de limbă latină ca cel vlah, devine din ce în ce mai mare. Istoricul Chalandon, comentând concomitenţa acţiunii vlaho-normande *"va jusqu'à supposer un rapport entre la politique agressive de Robert Guiscard et l'agitation Vlaque dans l'Hellas"*.

Istoricul maghiar Gyoni care îl citează, încearcă să atribuie nemulţumirii Vlahilor - cum am văzut - alte motive. Aceasta însă nu infirmă ipoteza lui Chalandon. Această ipoteză devine din ce în ce mai verosimilă, dacă se pune în corelaţie atât cu antagonismele greco-latine anterioare, cât şi cu cele vlaho-bizantine posterioare.

Pornirea pentru denigrarea Vlahilor nu o vedem numai la Kekaumenos, acest militar provincial, nu prea cult, care a avut frecuşuri directe cu Vlahii, atât latifundiar cât şi ca dregător în Tesalia. Ea se observă, după un veac mai târziu, la cronicarul curţii imperiale, Niceta Acominatos, cu ocazia revoluţiei Vlahilor din Haemus. Convieţuirea Românilor cu Bulgarii din ţiunuturile nordice ale peninsulei, îi permitea acestui cronicar imperial să arhaizeze numele locuitorilor de limbă latină sau să-i denigreze cu calificativul de *"barbari"*, prezentându-i ca *"Mysoi, cum se numeau înainte, şi acum Vlahi"*. Şi cazul acestui cronicar este foarte semnificativ: cu toată erudiţia şi rafinamentul lui intelectual, precum şi năzuinţa de a fi, ca martor ocular al evenimentelor, cât mai obiectiv, el nu-şi poate domina pornirea ancestrală contra acestui element latin. Foloseşte expresii injurioase ca *"neam obraznic şi necredincios ca o femeie desfrânată ori ca o juncă gonită de streche"*. De data aceasta *"pendantul"* acestei porniri bizantine îl redă însuşi Acominatos când scrie despre *"ura nemuritoare a Vlahilor împotriva Grecilor moştenită din tată în fiu"*.

Referindu-se la revoluţia Românilor din Haemus, Acominatos scrie în această privinţă: *"Un nou biciu, isvor nesecat de suspinuri şi nenorociri a fulgerat în Aprilie 1205 asupra Romeilor (Grecilor); căci Ioan Vlahul, duşman totodată şi răsbunător arătându-se Romeilor, dă Cumanilor să prade toate târgurile din apropierea Bizanţului... Cumanii învăţaseră dela Vlahi să aibă către noi (Romeii) vrăjmăşie fără moarte şi moştenită de-a pururea din tată în fiu... Dar mulţimea de rele ce au făcut Romeilor aceşti blestemaţi şi nelegiuţi Vlahi cu ce cuvânt s'ar putea spune? Au ce fel de povestire ar putea cuprinde atâtea Iliade de amaruri?"*

Cum remarcă istoricii francezi Lavisse şi Rambaud *"Ioniţă considera pe Greci ca* ***uzurpatori*** *ai Imperiului lui Constantin cel Mare, şi pe Români, dimpotrivă, ca* ***adevăraţii moştenitori****.*

În această lumină s'ar putea uşor înţelege sensul corespondenţei schimbate între Papa Inocenţiu al III-lea şi Împăratul Ioniţă prin care primul îl anunţă că ar vrea să-i cunosacă intenţiile pe care le are faţă de biserica romană, căci el a aflat că descinde din nobila rasă romană. (*"Qui tamte qui exnobili Romanorum prosapia descendisse"*. Sau: *"Nos autem audite quad de nobili urbis Romae prosapia progenitores tui originem traxerunt"*).

La aceasta Ioniţă răspunde că pentru el amintirea originei sale romane este mai preţioasă decât ***tot aurul din lume***. (*"Caras super omne aurum et quemlibet lapidem pretiosum"*).

Unii istorici panslavişti, spre a conferi un caracter pur bulgăresc imperiului creat de Asăneşti, au căutat să atribuie acestei corespondenţe mobiluri de măgulire diplomatică făcute de circumstanţă. Adevărul însă răzbate genuin atât din faptul că marele Papă aminteşte de origina latină a acestor Vlahi, cât şi mai ales în nereţinuta bucurie a lui Ioniţă când vede că, în sfârşit, se recunoaşte seminţiei sale *"nobila origine latină"* pe care încercau să o îngroape în conspiraţia tăcerii uzurpatorii bizantini. Această explozie de bucurie a lui Ioniţă, care nu are nici un iz diplomatic, aruncă o puternică dâră de lumină asupra celor trei secole de aşa zis *"hiatus istoric"* al elementului latin promovat de ***conspiraţia tăcerii*** a rivalilor uzurpatori: Bizantinii.

Pe lângă acest motiv principal de natură naţională şi politică, mai existau şi motive sociale sau contingente, care contribuiau la aceste aversiuni sau detestări reciproce. Aşa de pildă - cum ne spune chiar Acominatos - Ioniţă stârpea pe Greci pentrucă *"nu putea suferi vicleşugurile acestora şi firea lor necredincioasă şi adesea ori schimbătoare într'un ceas!"*.

La Asăneşti, dată fiind colaborarea lor cu Bulgarii, trebue să presupunem că, pe lângă aceste porniri oarecum organice, influenţa şi reminiscenţele primului imperiu bulgar, şi mai ales amintirea cruzimii lui Vasile al II-lea Bulgaroctonul, erau încă vii. Dar n'ar trebui nesocotită, ba ar trebui chiar în mod special cercetată, pentru faza iniţială, şi influenţa populaţiei autohtone de limbă latină, înlăturată dela conducerea imperiului de elementul grecesc. Este foarte probabil că şi elementul bulgaro-slav, ca şi Cumanii mai târziu, să fi învăţat dela Vlahi *"ura nemuritoare de-a pururea moştenită din tată în fiu"* de care vorbeşte Acominatos. S'ar putea avea pe această linie, indicii interesante şi în legătură cu formarea primului imperiu bulgar, continuat apoi cu imperiul lui Samuel din Macedonia (Ohrida). Apare semnificativă hotărîrea dela început a lui Petru şi Asan, revelată de Acominatos *"să dea lovitura Bizantinilor şi să unească pe Bulgari şi pe Vlahi într'o singură domnie, aşa cum fusese odinioară"*.

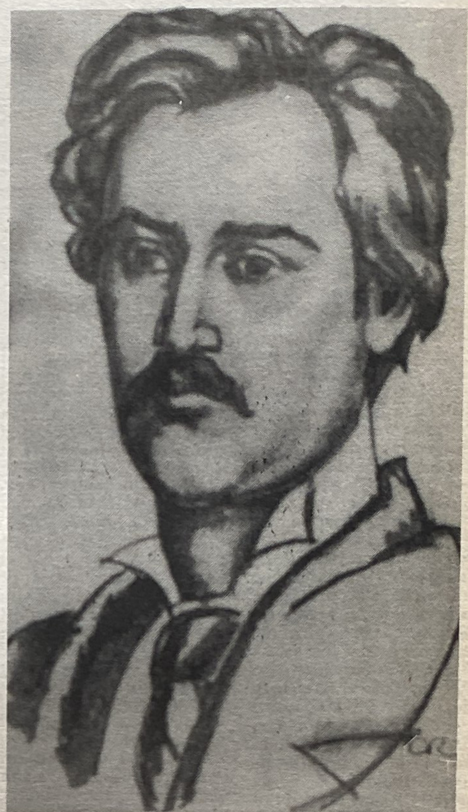
Mânăstirea Sfânta Vinere din Amniciu, după o gravură din 1614, în posesia unui Amincean din Viena. A fost pentru prima dată publicată de G. Platari şi suntem înclinaţi a crede că ne aflăm în faţa primei inscripţii aromâneşti cu caractere latine.

Veşti din Bucovina

CONFRATE CU HRISTOS

Ion CREŢU

În ampla suită de manifestări desfăşurate cu prilejul aniversării a 146 de ani din ziua naşterii Luceafărului poeziei româneşti în România, şi în multe ţări ale lumii, la loc de cinste se înscrie şi seara-omagiu dela Cernăuţi. În preambulul ei, la Muzeul etnografic regional, graţie eforturilor muzeologului Elena Tărâţeanu, a fost inaugurată o expoziţie eminesciană. Pentru a onora faptul, aici s'au adunat reprezentanţi de frunte ai intelectualităţii româneşti din Nordul Bucovinei, iubitori de diferite naţionalităţi ai creaţiei lui Mihai Eminescu, studenţi, membri ai societăţii care poartă numele Poetului.

Despre importanţa acestei expoziţii, care ar trebui să rămână permanentă, au vorbit profesorul universitar Grigore Bostan, membru de onoare al Academiei Române, poetul şi publicistul Vasile Tărâţeanu, care, în acelaşi timp, au abordat (pentru a câta oară!) necesitatea deschiderii Muzeului *"Mihai Eminescu"* în casa lui Aron Pumnul din Cernăuţi. Cu atât mai mult, cu cât hotărîrea respectivă a fost adoptată de primăria orăşenească încă în Ianuarie 1990. Dar până în prezent casa este tot aşa şi n'a fost eliberată de locatari. Explicaţii în această privinţă a dat Taras Mukan, locţiitor al şefului Direcţiei pentru Cultură a Consiliului Regional Cernăuţi, care şi-a exprimat încrederea că următoarea aniversare a lui Mihai Eminescu va fi marcată în casa profesorului său iubit.

Inaugurarea expoziţiei a fost salutată de poetul de limbă rusă Vitali Demcenko şi de poeta ucraineană Tamara Severniuk, care au citit din creaţiile proprii consacrate marelui poet român, precum şi traduceri din opera eminesciană.

Profund, emoţionant a fost cuvântul scriitorului şi publicistului Mircea Lutic, secretar general al ziarului *"Zorile Bucovinei"*: *" Îi sunt foarte recunoscător cosurorii noastre întru creaţie, în bună parte întru spiritualitate, Doamnei poete Tamara Severniuk, pentru o foarte frumoasă caracteristică, cuprinzătoare caracteristică, făcută într'o poezie scrisă la Ipoteşti în 1989, în care îl numeşte pe Eminescu Confrate cu Hristos. Într'adevăr, Eminescu pentru noi poate fi pus alături numai şi numai de Hristos. Aşa cum Iisus Hristos a deschis o eră nouă în istoria credinţei, tot aşa a deschis o eră nouă în istoria spiritualităţii româneşti, a credinţei într'un sens mai îngust - a credinţei naţionale, Domnul nostru Mihai Eminescu. Vor unii sau nu vor, Eminescu este veşnic, şi e veşnic nu numai la Bucureşti, nu numai la Cluj, nu numai la Braşov, nu numai la Chişinău, ci şi veşnic e la Cernăuţi. Ba poate la Cernăuţi în special, că de aici vin rădăcinile geniului eminescian. Aici, la drept vorbind, în aerul acesta din Ţara de Sus, din extremitatea nordică a Ţării de Sus, de aici vine Marele Eminescu. Spiritualitatea eminesciană care, fără riscul de a exagera, se identifică cu spiritualitatea românească în ansamblu".*

Festivităţile au continuat la Casa Naţională a Românilor, din care, până în prezent, au fost reîntoarse adevăraţilor proprietari doar câteva cămăruţe.

Cu un cuvânt înflăcărat, publicul numeros a fost salutat de către Arcadie Opaiţ, preşedintele Societăţii pentru Cultură Românească *"Mihai Eminescu"*, prin care i-a felicitat pe toţi cu ocazia sfintelor sărbători de iarnă, la care aparţine şi ziua naşterii lui Mihai Eminescu, urându-le tradiţionalul *"La mulţi ani!"*

Un succint, dar cuprinzător cuvânt despre Eminescu şi Bucovina a rostit profesorul universitar Grigore Bostan. Domnia sa a dat un răspuns bine argumentat acelora care încearcă să nege permanenţa noastră seculară în Bucovina, amintind de existenţa multimilenară a tradiţiilor populare româneşti aici, a unei literaturi scrise cu o istorie de peste 200 de ani, cu care nu se poate mândri nici o altă naţionalitate.

Vorbind despre duşmanii marelui nostru poet, despre acei care îl calomniază, profesorul a spus că Ucrainenii de o cultură avansată n'au lovit niciodată în Eminescu. Au lovit acei cu puţină sau lipsiţi de orice cultură.

Oprindu-se asupra îndatoririlor pe care le avem faţă de Eminescu, Domnul Bostan a numit trei, primordiale: 1. Înălţarea monumentului poetului la Cernăuţi; 2. Deschiderea Muzeului *"Mihai Eminescu"*; 3. Editarea monografiei *"Eminescu la Cernăuţi"*.

Un interes deosebit a trezit relatarea lui Mircea Lutic *"Bustul lui Mihai Eminescu în grădina "Arboroasa" din Cernăuţi"*, istoricul realizării şi dezvelirii lui la 7 Decembrie 1930, distrugerea lui de către veneticii bolşevici, încercarea rămasă nerealizată (din pricini uşor de înţeles) a unui monument în 1943.

Seara a continuat cu recitalul poetic susţinut de membri ai Ceanaclului literar *"Mircea Streinul"* dela univesitatea (conducător doctor docent Lora Bostan), de poeţii bucovineni Grigore Bostan, Vasile Tărâţeanu, Mircea Lutic, Vitali Demcenko, Constantin Rotaru, Ion Voronca; cu un frumos program artistic, în care Valentina Antoşciuc, Gheorghe Caulea, Elena Cojocaru, Nicolae Mintencu, Eugenia Cimborovici-Dohotaru, Doina Bojescu au interpretat romanţe pe versuri de Mihai Eminescu.

Frumoasa seară-omagiu s'a încheiat cu depuneri de flori la placa memorială de pe clădirea fostului gimnaziu la care a învăţat Mihai Eminescu şi la bustul poetului din curtea casei lui Aron Pumnul. La aceste locuri sacre coloana de oameni s'a deplasat în frunte cu mândrul nostru Tricolor

La cele relatate vom mai adăuga că publicaţiile româneşti cernăuţene *"Zorile Bucovinei"*, *"Concordia"*, *"Arcaşul"*, *"Plai românesc"* au apărut cu pagini întregi consacrate marelui poet naţional, aceluia care, după expresia lui Mircea Lutic, este omul plenar al românismului.

PENTRU DREPTURI POLITICE EGALE

În prezent, Rada (Parlamentul) Supremă a Ucrainei examinează proiectul Legii cu privire la alegerile în organul legislativ suprem al ţării. Principiile după care s'au desfăşurat alegerile precedente nu au permis naţionalităţilor conlocuitoare din Ucraina de a-şi alege reprezentanţii lor în parlament proporţional procentului pe care îl constituie în numărul întregii populaţii a ţării.

Pentru înlăturarea acestor imperfecţiuni, Comitetul Executiv al Alianţei Creştin-Democrate a Românilor (ACDR) din Ucraina a înaintat Preşedintelui Radei Supreme, Dl. Moroz Aleksandr Aleksandrovici, Adresarea *"Despre asigurarea unor garanţii reale ale drepturilor politice ale cetăţenilor reprezentanţi ai grupurilor etnice şi minorităţilor naţionale din Ucraina în noua lege a Ucrainei cu privire la alegeri"*.

Adresarea a fost întocmită în baza numeroaselor apeluri către ACDR din partea cetăţenilor de naţionalitate română din regiunea Cernăuţi, Odesa şi Transcarpatică, propunerilor şi sesizărilor critice ale membrilor ACDR din filialele din regiunile respective, precum şi în baza Convenţiei din 1991 dela Geneva *"Cu privire la grupurile etnice europene"*.

ACDR consideră că realizarea practică a garanţiilor alegerii reprezentanţilor populaţiei românofane, precum şi ai altor grupuri etnice din Ucraina ca deputaţi în organele elective ale puterii proporţional numărului acestor categorii ale populaţiei va constitui cel mai echitabil principiu democratic al sistemului electoaral şi el trebue pus la baza noii legi electorale.

În Adresare se subliniază că Declaraţia şi Legea Ucrainei *"Cu privire la minorităţile naţionale"* prevăd drepturi politice egale pentru grupurile etnice, dar în realitate lipsesc mecanismele realizării lor. În acelaşi timp, Legea Ucrainei *"Cu privire la întrunirile cetăţenilor"* interzice crearea de organizaţii politice după criteriul naţional, din care cauză minorităţile naţionale şi grupurile etnice din Ucraina sunt lipsite de posibilitatea de a-şi alege deputaţii lor în organele puterii de stat. Prin urmare, sunt lezate drepturile politice ale grupurilor etnice şi minorităţilor naţionale din Ucraina. Dacă în noua lege electorală alegerea deputaţilor se va face pe baza listelor partidelor politice, atunci grupurile etnice şi minorităţile naţionale din Ucraina vor fi lipsite de posibilitatea de a-şi alege deputaţii lor. În acest caz, drepturile lor politice vor fi lezate şi în continuare.

În scopul realizării practice a garanţiilor privind alegerea în organele puterii de stat a reprezentanţilor grupurilor etnice şi minorităţilor naţionale din Ucraina, precum şi pentru înlăturarea eventualelor contradicţii din legile Ucrainei privind minorităţile naţionale şi alegerile, ACDR propune:

1. La baza sistemului electoral în Ucraina să fie pus principiul echitabil al alegerii deputaţilor reprezentanţi ai grupurilor etnice şi minorităţilor naţionale proporţional numărului acestor categorii ale populaţiei din Ucraina.
2. În noua lege electorală a Ucrainei să fie prevăzute articole sau un capitol aparte despre alegerile deputaţilor reprezentanţi ai grupurilor etnice şi minorităţilor naţionale proporţional numărului acestor categorii ale populaţiei.
3. Pentru a se exclude abuzurile pe teren, Rada Supremă să stabilească şi să aprobe pentru grupurile etnice, care locuiesc compact în Ucraina, circumscripţii electorale naţional-teritoriale şi numărul de mandate ale deputaţilor proporţional numărului acestei categorii a populaţiei.
4. În circumscripţiile electorale naţional-teritoriale create să fie consfinţit dreptul alegerii deputaţilor conform listelor societăţilor şi asociaţilor naţionale, înregistrate oficial.

O adresare în această chestiune a înaintat şi Comitetul Director al Societăţii Regionale pentru Cultură Românească *"Mihai Eminescu"*. Iată textul ei integral:

Stimate Aleksandr Aleksandrovici,

Având în vedere că Rada Supremă a Ucrainei examinează proiectul Legii cu privire la alegerile în organul legislativ suprem al ţării, care prevede alegerea deputaţilor conform listelor de partid, precum şi faptul că minorităţile naţionale sunt private de dreptul de a constitui partide, deci şi de dreptul de a alege reprezentanţi ai lor în Parlament, Comitetul Director al Societăţii Regionale pentru Cultură Românească "Mihai Eminescu" din Cernăuţi, fiind cea mai numeroasă organizaţie a etnicilor români din regiune, roagă să li se acorde societăţilor minorităţilor naţionale dreptul de a-şi înainta candidaţii conform unor liste aparte, alături de partidele politice.

În genere, considerăm ca minorităţilor naţionale băştinaşe, care locuiesc compact în Ucraina, aşa cum prevede legislaţia altor ţări, în special a României, trebue să li se garanteze reprezentare în Rada Supremă proporţional numărului lor.

De asemenea, cerem ca în perioada formării circumscripţiilor electorale în regiunile Cernăuţi, Odesa, şi Transcarpatică să fie respectate principiile Legii Ucrainei privind minorităţile naţionale în Ucraiana, care prevede crearea circumscripţiilor electorale naţionale.

Sperăm că acestor adresări li se va acorda toată atenţia şi nu vor fi ignorate ca multe altele precedente.

CORESPONDENT

BUCOVINA

Bucovină, Bucovină,
Cruce ruptă'n două,
Peste trupul tău se'nclină
Răstignire nouă.

Oamenii privesc la oameni
Cu căluş sub limbă.
Tu cu tine nu mai semeni;
Feţele se schimbă.

Inima-au ascuns'o unii
Sub frunza pădurii,
Păn'la'ntoarcerea minunii
Să n'o afle furii.

Când va bate d'nviere,
Oare fi-va cine,
S'o descopere'n tăcere,
Ca să nu suspine?

Dragoş VITENCU

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI
-IV-

Nicolae LUPAN

Ca hotinean şi bucovinean, în virtutea celor 14 ani trăiţi la Cernăuţi, mă gândesc adesea cu multă admiraţie şi plecăciune la familia Hurmuzăcheştilor de a cărei rodnică activitate patriotică am avut prilejul să iau note la biblioteca universităţii din capitala Bucovinei întregi, cu mulţi ani în urmă.

Se trăgea această nobilă familie, i-aş zice dinastie, dintr'o veche viţă boierească din Moldova, înrudită cu domnitorii Vasile Lupu şi Ieremia Movilă. Locul ei de baştină fiind moşia Cernauca.

Şi dacă timp de peste o sută de ani dela ocupaţia austriacă autorităţile împărăteşti dela Viena n'au îndrăznit să poarte dialog cu *"vesela grădină"* decât în limba română meritul cel mare a fost al acestei distinse familii în frunte cu Doxachi Hurmuzachi şi feciorii săi Constantin, Eudoxiu, George şi Alexandru la a căror rodnică activitate românească voi reveni mai pe larg. Cu părere de rău, n'am găsit nimic încondeiat cu privire la viaţa şi ocupaţiile celui de al cincilea fiu al lui cu numele de Nicolae.

Şapte copii au ridicat Eudoxiu şi Elena! *"Suntem datori să străjuim vatra. Tot aşa şi naţia şi limba..."*, zicea ilustrul tată. *"Zici bine, iubite soţule, îl susţinea Elena, ca în acest amestec de limbi, copiii noştri să rămână aceea ce sunt. Să-i grijim zi şi noapte ca să rămâie Români cari să-şi iubească naţia şi limba cu tot focul inimii lor..."*

Nu întâmplător, probabil, parohul bisericii Sfânta Paraschiva din Cernăuţi, Constantin Morariu scria la 1893: *"Boerul Doxachi şi soţia Elena şi-au crescut copiii, învăţându-i să-şi iubească naţia, fără să le pese chiar de sănătatea lor, şi urma a dovedit că creşterea aceea a fost de minune..."*

Anticipând lucrurile, s'ar putea adăuga doar atât că rar cine dintre autohtonii bucovineni din clipa când scriu aceste rânduri mai ştie ceva despre această extraordinară familie de cărturari români! Şi e păcat. Pentrucă de asemenea, nu întâmplător, autorităţile făţarnice dela Viena îi scriu la 5 Octombrie 1812:

"Cinstitului Domn Doxachi fon Hurmuzachi din Cernauca. De bun neam născutule! Fiindcă Excelenţa Sa Domnul Guvernator iară vine la Bucovina în trebi de slujbă, şi voesce la acest prilej a vorbi cu unii din Dumnealor Stăpânii moşiei pentru unele şi altele; pentru aceasta dau poştă Dumitale, ca se binevoieşti la 8 a lunii aceştii la amiază-zi a te afla la Toporouţi, în care zi şi Excelenţa sa va sosi acolo... Eu rămân cu deosebită cinste a Dumitale gata slugă PLAŢER".

E locul, cred, să menţionaez că anume în anul când era trimisă această scrisoare, 1812 adică, Moscova ocupa Basarabia şi, bineînţeles nu fără ştirea Vienei. Dar cu toată măguleala curţii imperiale de a trimite dispoziţii în limba română, colivia, fie ea şi de aur, colivie rămâne. Ne-o dovedeşte şi circulara ce urmează: *"Asignaţia Cernauca Nr. 88. Stăpânirea Cernauca grămada are spre zidirea a cesaro-crăesc drumului pe a Cernăuţului staţia după împărţeala neplatnicei sălăhorii pe şfertul 1,2,3, şi 4 a anului milităresc 1811 se rânduiască la loc: lucrători cu mâna 324, cară cu o păreche de jug 200. De către cesaro-crăesc Craizamatul la 12 Mart 1811"*.

E vorba deci, să le zicem privelegii, de nişte gesturi ale cancelariei împărăteşti care, în comparaţie cu ceea ce se petrecea în Basarabia, odată cu instalarea moscăliei, aveau o semnificaţie profund pozitivă. Cum au fost, bunăoară, despărţirea Bucovinei de Galiţia, înfiinţarea de judecătorii proprii în frunte cu un *"Forum Nobilium"* din care făceau parte şi boieri români, legalizarea unei reprezentanţe permanente a Bucovinei pe lângă dieta dela Viena, dotarea provinciei cu stemă-pecete ce purta pe fundalul celor trei culori ale neamului românesc cap de bour şi trei stele aurii în triunghi etc.

Totuşi n'am înţeles niciodată de ce bucovinenii nu dădură dovadă de prea multă ostilitate faţă de oştirile austriece care coborîră spre noi din fosta Pocuţie tocmai în momentul când generalul rus Romanţov fusese bătut de Turci şi se afla cu oastea în imprejurimile Iaşului. Cu oştirile sleite în lupte, Romanţov *"admise"*, printr'un tratat special semnat la 7 Mai 1775, cedarea unui teritoriu românesc care nu aparţinuse vreodată nici Ruşilor, nici Austriecilor.

Era firesc, probabil, pentru moment, ca bucovinenii să fi fost oarecum măguliţi de diploma împărătească din 9 Decembrie 1862 prin care Franz Iosif I explică toponimul de *"Bucovina"*: *"Galiţienii nu puteau rosti numele românesc al ţerii Arboroasa şi deoarece ei veneau adeseori în trebile lor, o numire cu numele leşesc "Bucovina", care pe românesce înseamnă făget sau ţeara fagilor"*.

Mă întreb însă dacă Austria, cu bruma ei de democraţie ce se înfiripa deja, putea proceda altfel, când recensământul dela 1776 al populaţiei din Arboroasa scosese la iveală în cele trei oraşe ale sale (Suceava, Cernăuţi, Siret), precum şi în cele 229 de sate: *"197 boeri şi mazili, 149 ruptaşi (argaţi), 415 preoţi, 86 dascăli, 466 călugări, 88 călugăriţe, 285 diregători, 45 negoţitori, 14992 ţerani Români, 58 Armeni, 526 Jidani, 249 Ţigani şi nici un Rutean!"*

Ar fi un nonsens din partea mea să comentez aceste cifre imparţiale. Prefer să apelez la generalii Spleny şi Enzenberg care, în scrisori de lucru trimise curţii împărăteşti dela Viena, ziceau că *"majoritatea covârşitoare a locuitorilor din Bucovina o formează Românii"*, precum şi la studiile de istoriografie ale savanţilor Gray şi Goehlert din care desprind: *"Baştina poporului sunt Românii şi numai din loc în loc se aude vorbă armenească şi jidovească..."*

Va urma

PURTĂTORI DE CUVÂNT AI "PRO BASARABIEI ŞI BUCOVINEI" MONDIALE

ANESTIADE Vasile (pentru Basarabia şi Nordul Bucovinei), BĂNICĂ-OLOGU Nicolae (pentru Oltenia), BOMPA Tudor (pentru Canada), CARAZA Gellu (pentru România), CARAZA Rodica-Ştefania (pentru New-York), DĂMOC Mircea (pentru Moldova), DUMA George (pentru California), GEORGESCU Dumitru (pentru Suceava şi Câmpulung Moldovenesc), MAREŞ Constantin (pentru Germania), NEMŢEANU Silviu (pentru Montréal), POPOVICI Ana (pentru Arad, Bihor şi Timiş), RUSU Mihai (pentru Muntenia), SERGENTU Benedict (pentru Elveţia), ŞERBĂNESCU Paul (pentru Teleorman, Giurgiu, Călăraşi), TATOMIR Gheorghe (pentru Transilvania) ZAMFIRESCU Dinu (pentru Bucureşti).

Preşedinte fondator,
Nicolae LUPAN

Paris, 20 Decembrie 1995.

P.S. Printre acţiunile de Reîntregire Naţională ale Purtătorilor de Cuvânt ar fi: articole în ziare, luări de cuvânt la radio şi televiziune, comemorări, interpelări, proteste, audienţe la lideri politici importanţi etc. Drept care, îi rog şi pe alţi compatrioţi din ţară şi de peste hotare să-şi dea asentimentul pentru calitatea de Purtător de Cuvânt al *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* Mondiale la adresa:

Nicolas Loupan,
13 Rue des 4 Vents,
Bât. Champagne,
Garches, France

DISPERATĂ, RUSIA ÎNCEARCĂ SĂ-ŞI IA VIAŢA

Ioan Petru Culianu scria: *"Ruşii au devenit creştini în secolul al X-lea pentrucă prinţul lor s'a convertit. Şi aceasta s'a întâmplat din alte motive decât cele ce-i împinseseră pe cei dintâi martiri să îmbrăţişeze creştinismul. Legenda ne informează că prinţul Vladimir de Kiev primi vizita reprezentanţilor mai multor religii. Mai întâi, se simţi atras de islamism, care-i promitea să se bucure de un harem nu numai pe această lume, ci şi pe cealaltă... Cu toate acestea, el îşi dădu seama de latura intolerabilă a mahomedanismului: ar fi trebuit să renunţe la carne de porc şi la vin! Circumcizia repugnându-i deopotrivă, acceptă creştinismul, rostind această frază memorabilă: Bucuria Rusiei este băutura; luaţi-i-o, şi nu va mai putea să subziste!... Aceasta ne îngăduie să vedem cât de slavi au rămas Ruşii şi cât de departe sunt credinţele lor de acelea ale popoarelor din Occident"*.

...Un lucru e cert, acela că imperialismul rusesc - ţarist, bolşevic sau neocomunist - şi-a sacrificat mai întâi conaţionalii şi hoardele ostăşeşti, cărora niciodată nu s'a priceput să le asigure muncă şi hrană. El masacrează încă şi astăzi rezistenţe armate şi populaţii paşnice.

În năuceala prăbuşirii economice totale a regimului comunist de pretutindeni şi inacapabili de muncă cinstită, într'un adevărat sistem democratic, guvernanţii de azi - cu blagoslovirea dumei, încearcă de a se înstăpâni din nou pe pământurile noastre şi pe ale multor altora.

Paul ŞERBĂNESCU

UN S.O.S. DIN SUCEAVA

Dumitru V. GEORGESCU

Uitarea este un fenomen firesc. Într'adevăr, ce ne-am face dacă peste noianul de patimi ce ne frământă, n'ar interveni balsamul uitării. Din nefericire, pe acest proces psihic se bizuie şi cei care au scăldat acest veac în sânge şi chinuri omeneşti. Călăi, nelegiuiţi, care au degradat şi degradează în continuare spiritul omului, coborîndu-l în hăul viziunilor de infern. Creştineşte este să ierţi, dar să nu uiţi! Ca istoria să nu se repete. Poate însă iertarea noastră să fie absolută când crime abominabile întrec orice imaginaţie?

Se tinde a se face uitată drama pe care o trăiesc martirii dela Tiraspol: Ilie Ilaşcu şi fraţii săi de suferinţă. Dacă la un moment dat în presa noastră centrală şi la nivelul forurilor guvernamentale mai apăreau sporadic luări de atitudini de protest, în ultimul timp aceşti fii vitregiţi ai neamului au cam fost daţi uitării.

Există totuşi suflete de Români, cum ar fi purtătorii de cuvânt ai *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"*, în frunte cu Gellu Caraza, care tentează să scoată din amorţire opinia publică şi să amintească, o dată în plus, guvernanţilor noştri şi corpurilor legiuitoare că au o obligaţie să nu-i uite pe cei patru Români care *"putrezesc"* în temniţele de dincolo de Nistru.

În 1940 era vorba de soarta a circa patru milioane de compatrioţi lăsaţi de izbelişte la cheremul celor mai încrâncenaţi duşmani ai neamului românesc. Astăzi este vorba de sufletele a patru Români în inimile cărora dragostea de neam şi ţară arde ca o flacără vie.

Dacă ar fi fost în joc viaţa vreunui Evreu, Ungur sau cetăţean american, s'ar fi făcut, sunt sigur, un tapaj cu rezonanţă mondială în cadrul căruia nici chiar Bill Clinton n'ar fi avut tihnă să-şi practice joggingul cotidian.

Judecata Istoriei va fi necruţătoare cu noi dacă vom răbda la infinit această batjocură şi umilinţă. Iată de ce, cu prilejul tuturor manifestărilor de pe mapamond privind drepturile omului să ne facem auzit glasul întru eliberarea acestor martiri ai noştri.

Preşedintele Iliescu ar trebui să-şi propună ca test de conştiinţă şi onoare salvarea din infern a lui Ilaşcu şi a fraţilor săi de calvar. O intervenţie energică la nivelul forurilor de drept internaţional ar putea curma această diavolească fărădelege. Astfel, Preşedintele ar putea demonstra, fie şi de ochii lumii, că durerile acestui năpăstuit popor îi sunt mai aproape de inimă decât graţiile Moscovei în care s'a complăcut timp de cinci decenii şi se mai complace...

NEMŢIŞOR

La 12 kilometri de Târgu Neamţ, pe drumul naţional ce străbate frumoasele păduri Petru Vodă, în dreapta, sub muntele Pleşu, cel cu şapte coline, asemănător Romei, se află comuna Nemţişor, cu casele-i de faianţă şi sâneală pierdute prin porumbişti şi pomet.

Muntele Pleşu, acoperit de codri de fag şi ştejar, împinge umbre de seară peste păşuni şi ogoare. O privelişte ce-ţi linişteşte sufletul şi te face să simţi sub picioare pământul ţării. În jurul tău, cu o rotire a ochilor, vezi Durăul din Ceahlău, Râşca, Horaiţa, Dorna, Moldaviţa, Suceviţa, Voroneţul, Suceava, Iaşi, Piatra, Câmpulungul, Rădăuţiul şi biserici. Biserici, biserici!... Locuri de Istorie şi paloş păzitor de hotare.

Am cunoscut aci, la Nemţişor, un om. Şi omul are pământ pe una din cele şapte coline. Şi pe acest pământ, omul vrea să înalţe un aşezământ pentru odihna Românilor din afara ţării. Dar nu un hotel. Şi nici un han. Vrea să ridice o clădire de meditaţie şi linişte sufletească. Loc de odihnă şi plecare în drumeţii spre Mânăstirile Neamului, peregrinări pe potecile Bistriţei, Bistricioarei şi Ceahlăului. În aşa fel, ca cel ce vine de departe, pentru a vedea sau revedea aceste pământuri, să spună: Aceasta este ţara mea!

Dacă, cumva, cineva dintre compatrioţii din Occident, vrea să ştie mai mult despre această *"gură de rai"*, se pot adresa preotului Teoctist Caia sau preotesei Olguţa Caia, Preşedintele Filialei Tg. Neamţ a *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"*, Str. Vulturi Nr.1, Târgu Neamţ, jud. Neamţ, Cod 5500, România.

Gellu CARAZA

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

REVELION DE NEUITAT

LA CENTRUL CULTURAL "NAE IONESCU" DELA CÂMPUL ROMÂNESC

Sfârşitul anului, încununat de petrecerea de Revelion, reprezintă pentru toţi oamenii prilejul de a trece în revistă realizările anului care se încheie şi în acelaşi timp ocazia de a-şi face noi planuri pentru anul care bate la uşă.

1995 a reprezentat pentru cei mai mulţi Români care trăiesc în Canada un an de realizări şi satisfacţii obţinute prin muncă cinstită, făcută cu dăruire. Dar cum orice pădure are şi uscături, şi comunităţile româneşti din Canada *"beneficiază"* de acest fenomen. Există indivizi care nu s'au adaptat nici societăţii canadiene şi nici celei româneşti, marginali atât în ţară cât şi aici. Cu sprijinul material al guvernanţilor din România, aceste specimene îşi irosesc timpul şi energiile pentru a provoca diversiuni şi a strica relaţiile frăţeşti dintre Românii care trăiesc în Canada.

Astfel, în preajma acestei sărbători atât de mult aşteptate, am asistat la o campanie de denigrare - în stilul clasic al Securităţii lui Ceuşescu/Iliescu - campanie îndreptată împotriva Asociatiei Culturale Române din Hamilton.

Dar Dumnezeu şi acel instinct nativ al Românului de a discerne între adevăr şi prefăcătorie au făcut ca oamenii să nu se lase înşelaţi de aceste slugi de două parale ale guvernanţilor dela Bucureşti.

Ca în fiecare an, Asociaţia Culturală a fost gazda şi organizatoarea banchetului pentru petrecerea Revelionului. Cu multă bună dispoziţie şi chef de petrecere, peste trei sute de oaspeţi din mai multe oraşe ale provinciei Ontario (Toronto, Kitchener, Hamilton, London) s'au adunat în jurul orei 8 în sala de recepţie a Câmpului Românesc, astfel încât pe la ora 9 ringul era plin de dansatori şi numai tradiţionalele bucate româneşti i-au mai adunat pe la mese.

În sala împodobită cu ghirlande de brad, beculeţe colorate şi într'o atmosferă de sărbătoare, conversaţiile şi glumele au făcut ca timpul să zboare pe nesimţite, iar miezul nopţii a sosit în pocnetele sticlelor de şampanie. În acompaniamentul mult îndrăgitei formaţii Nimbus, rude prieteni, soţi, copii am cântat tradiţionalul *"La mulţi ani!"*, ne-am îmbrăţişat şi am ciocnit cupe de şampanie.

Mai târziu, spre încântarea întregului public, Dl. Ionică Moran şi Dl. George Bălaşu au interpretat Jocul Caprei, obicei cu străvechi şi adânci rezonanţe în spiritualitatea neamului nostru, purtând peste secole şi generaţii mesajul începutului de an primit cu voie bună şi umor sănătos.

Jocul Caprei a fost urmat de străbunul Pluguşor, interpretat cu multă vervă şi entuziasm de René Goioane, Florin Săndulescu, Lucian Efanov, Ionică Moran, Florinel Săndulescu şi George Bălaşu. Versurile, jocul, costumele naţionale şi dăruirea interpreţilor au încântat întreaga audienţă, formată atât din cei născuţi în ţară, cât şi din Români - generaţia a doua sau a treia - născuţi în Canada, dar şi din soţii/soţi canadieni ai Românilor invitaţi. O familie din România, venită în vizită la prieteni, ne-a mărturisit că acest mic spectacol de autentic folclor românesc, deşi interpretat de amatori, i-a impresionat mai mult decât toate programele folclorice dela Televiziunea Română.

Reuşita acestui Revelion care va rămâne pentru mulţi de neuitat s'a datorat în cea mai mare măsură formaţiei Nimbus, compusă din: Dan Podeanu - saxofon, Radu Florea - chitară, Gabriel Calotescu - orgă şi sintetizator, Ovidiu Rusu - orgă, Flori Tigău - solistă vocală. Formaţia Nimbus, originară din Piteşti, este o formaţie tânără, dar modul în care evoluează pe scenă demonstrează multă experienţă şi talent. Cu deosebită abilitate, ei au ştiut să alterneze melodiile de café-concert cu horele şi sârbele *"îndrăcite"*, muzica disco cu vechi şlagăre româneşti, precum *"Sanie cu zurgălăi"*, *"La căsuţa cu zorele"*, *Du-mă acasă, măi tramvai!"* etc.

Eforturile şi dăruirea organizatorilor acestui Revelion (Comitetul Asociaţiei sub conducerea D-lui George Donison, şi doamnele gospodine care au pregătit bucatele) au fost răsplătite de buna dispoziţie şi aprecierile elogioase ale tuturor comesenilor.

Într'un cuvânt oamenii s'au simţit bine cum nu se mai simţiseră de mult timp la un Revelion.

Spre dimineaţă, cu mic cu mare ne-am adunat la *"Periniţa"*, iar după *"obligatoria"* şi tradiţionala ciorbă de potroace românească ne-am îndreptat fiecare către casele noastre.

A început un an nou plin de speranţe şi proiecte şi pe care, suntem siguri că-l vom încheia cu o altă petrecere de Revelion, în aceeaşi ambianţă primitoare şi familiară a Câmpului Românesc dela Hamilton.

Roxana EFANOV

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

AMINTIRI ÎNVECHITE

Înainte de război, profesorul Iorga a făcut o vizită în Statele Unite; vom repeta ce-am auzit dela Românii din America:

S'a dus şi-a văzut cum se construiesc automobilele şi a plecat decepţionat: muncitorul repetă şi repetă acelaşi lucru încât devine o maşină care nu mai gândeşte.

A ţinut o conferinţă la o universitate - i-am uitat numele - unde a văzut înscris un citat latin; oaspetele le-a dovedit că citatul este incorect. Greşeala a fost corectată.

Printre Români: la un banchet a stat de vorbă cu o tânără îmbrăcată'n costum naţional.

- *Eşti Româncă?*
- *Yes*, răspunde fata.
- *Ştii româneşte?*
- *Sure!*

Se şi vede! Şi cu *"Yes"* şi *"Sure"* s'a încheiat conversaţia în limba română.

La o biserică din Detroit preşedintele îi spune: *Eu, domnule profesor, la 30 de ani, sunt cel mai tânăr preşedinte de parohie!*

Iorga l-a tăiat scurt: *Eu la 25 de ani eram profesor universitar.*

Vizitând redacţia ziarului *"Solia"*, a fost rugat să scrie un articol. Oaspetele s'a scuzat că n'are timp, atunci tipograful Jack Gaspar, s'a oferit:

Domnule profesor, dictaţi-mi articolul şi eu îl culeg la linotype. Zis şi făcut. Iorga dicta, Gaspar culegea şi totul s'a terminat în zece minute. *"E pentru prima oară, a spus scriitorul Iorga, când mi se publică un articol fără manuscris!"*

Şi acum alte amintiri, tot vechi, din ţară:

Sub Guvernul Iorga (1931-32) se dăduse ordin ca funcţionarele statului să nu mai întrebuinţeze rouge de buze... După căderea guvernului, văzând că n'a realizat ceea ce promisese, a scris o carte *"Eu nu sunt eu"* motivându-şi eşecul datorită presiunilor politice etc.

După publicarea cărţii, profesorul Iancu Copuzeanu, ce făcuse parte din guvern, s'a dus la fostul său prim-ministru: *"Domnule profesor, dumneata ai scris că "Eu nu sunt eu", dar "Eu sunt eu" şi am demisionat".* (L-am cunoscut pe profesorul Copuzeanu, căruia i se mai spunea şi *"Tipograful"*. (Notă: Avea o tipografie unde mi-am tipărit câteva numere din revista *"Răţoiul"*).

După ce Carol al II-lea înfiinţase partidul unic: *"Frontul Renaşterii Naţionale"* şi-a silit pe unii politicieni să-i defileze pe sub balcon îmbrăcaţi în uniformă, profesorul Iorga a defilat şi el, dar cămaşa albastră era croită puţin diferit de croiala oficială. Ziarele au subliniat *"independenţa cămăşii"*.

Şi acum ultima amintire:

Ca răspuns la articolele din *"Neamul Românesc"*, ce-au pricinuit multă jale, cineva, din redacţia ziarului *"Axa"*, a avut ideea de a se organiza un protest public, unde să se ardă exemplare din ziarul iorghist. Directorul C. Deleanu a decis ca, înainte de orice protest, să luăm legătura cu cei dela *"Buna Vestire"*. Un grup de trei: Crişu Axente, profesorul Ion Dimitriu şi subsemnatul am plecat la *"concurenţă"* unde ni s'a spus să aşteptăm două zile până vor lua legătura cu comandantul.

După două zile am primit răspunsul:

Horia Sima a zis: NU.

•••

VALENTIN, ZOE ŞI NICU

După o anchetă de 6 ani, Procuratura şi-a dat verdictul: copiii dictatorului sunt nevinovaţi. Li s'au înapoiat averile şi au dreptul de călătorie în străinătate. Decizia a fost târguită înainte de a începe ancheta şi nu vom fi surprinşi dacă triumvirii moştenirii părinteşti nu vor face o vizită şi prin Elveţia.

•••

AM AVUT O REVOLUŢIE ?

Se cere graţierea restului de comunişti condamnaţi pentru crime. Ei sunt în libertate în baza *"sănătosului"* certificat medical că's bolnavi. După şase ani dela revoluţie, am ajuns de unde am plecat:

Tovarăşii sunt bine sănătoşi, veseli, liberi şi la putere.

•••

LIBERTATEA PRESEI DEVINE INCOMODĂ

După un ajutor nepreţuit oferit de mass-media în zilele revoluţiei (Apeluri la TV şi Radio că vin *"teroriştii"* şi-i învie pe Ceauşeşti), acum prin legi, se urmăreşte suprimarea libertăţii presei, deoarece nu toţi scriu după normativul impus de Cotroceni.

Întru amintirea lunii de miere şi necazurilor de azi, dl. preşedinte îşi exprimă regretul într'un catren:

Fosta-i tovarăşă bună,
Creind haos şi minciună,
Dar acuma eşti ingrată:
Scrii istorie adevărată.

•••

CREŞTEREA ÎN JOS A DOLARULUI

Pe Ministrul de Finanţe, Dl. Florin Georgescu, Românii l-au colindat cu sorcova tristă:

"Cu Florin, pân'la Florii,
Un dolar va fi cinci mii"

•••

LA MORMÂNTUL LUI CEAUŞESCU

Gheorghe Ungureanu a venit 200 de kilometri la Ghencea, ca să-l jelească pe cel împuşcat. Întrebat de cei nemulţumit când în ţară există libertate, el a răspuns:

"Libertate? Libertate? Nu-mi vorbi de libertate. Singura libertate acuma e libertatea pentru hoţi şi criminali care ne fură banii".

•••

CONSECINŢE ALE PREFACERILOR POLITICE ÎN MUZICA ŢĂRĂNEASCĂ ROMÂNEASCĂ

Speranţa RĂDULESCU

Urmare din numărul trecut

Poate pentrucă, graniţa cu fosta Iugoslavie odată închisă, lăutarii români şi sârbi şi-au încetat pendularea săptămânală şi, totodată, colportarea melodiilor şi stilurilor vecine. (În Banatul sârbesc a existat o puternică *"modă românească"* concomitent cu *"moda sârbească"* dela Români; ar fi interesant de ştiut dacă ea a persistat şi după declanşarea războiului). Poate pentrucă întreprinzătorii satelor au început să voiajeze pentru afaceri în Turcia, singura ţară apropiată care nu cere viza de intrare pe paşaportul românesc. Poate - mai probabil - din toate aceste pricini la un loc.

Recuperarea muzicilor interzise - fie ea şi cu pierderi şi mutilări greu de evaluat - s'a făcut prin urmare spontan şi va mai continua poate o vreme. S'a deteriorat însă adânc şi în aparenţă iremediabil concepţia estetică a multora din insiderii culturii tradiţionale. În ultimii ani am stat mult de vorbă cu lăutari ţărani sau orăşeni pentru a sonda adâncimea implântării modelului folcloric oficial în gândirea lor muzicală. Un violonist de vreo 35 de ani din Oltenia îmi explica de curând - cu o coerenţă suspectă - cât de neglijent, scârţâit şi grosolan cântau viorişţii bătrâni din satul lui; cât de nepotrivit, *"greşit"* chiar, obişnuiesc ei să-şi armonizeze melodiile; cât de urâtă este coordonarea ritmică aproximativă a melodiilor şi acompaniamentelor în cântările lor; cât de reprobabil este modul dezordonat de a-şi începe şi încheia performanţele. Observându-mi rezerva, omul m'a privit cu mirare şi dispreţ: ştie el prea bine ce spune, ştie că are dreptate, i-a confirmat-o cutare dirijor de orchestră populară din Turnu Severin, a cărui reputaţie şi competenţă nu poate fi pusă la îndoială, *"a fost şi la televizor"*.

Cei mai mulţi cântăreţi ţărani cu care lucrez îşi încep prima melodie cu voce mică, rotundă, atent controlată şi oarecum sentimentală. Îndată ce îmi exprim nedumerirea şi le cer să cânte ca de obicei, ca acasă, la clacă sau pe coastă, oamenii se luminează, îşi aleg un ton mai înalt şi reîncep în forţă, cu voci rugoase şi expresive. Apoi se justifică: ne-a învăţat domnul cutare, directorul dela cămin, sau instructorul cultural dela judeţ, sau regizorul nu-ştiu-cărui spectacol important. În cursul primei întâlniri, fluieraşii nu-mi cântă niciodată cu *"gâjâitul"*, sunetul gutural atât de specific: le e ruşine, li s'a spus că e urât, nu cadrează cu scena sau înregistrarea. Reacţiile oamenilor sunt până la un punct fireşti: de vreme ce sunt orăşeancă, ei mă tratează ca atare, cântându-mi aşa cum au observat ei că le place domnilor, în felul în care se cântă *"la placă"*. Sunt însă situaţii în care duplicitatea lor este exclusă: oamenii au optat definitiv şi pentru toate împrejurările pentru stilul *"folcloric"*. A apărut de altfel şi un alt fenomen semnificativ: cântarea tradiţională a satului a fost în bună măsură captată în reţeaua oficială a spectacolelor, concursurilor şi festivalurilor. Cum acestea trebuesc pregătite, s'a ivit ***repetiţia la cămin***, care s'a erijat destul de rapid în cel mai important prilej de facere a muzicii rurale. Acum doi ani mă găseam într'un sat reputat pentru fluieraşii săi. Am aflat însă cu uimire că cei mai mulţi din ei au renunţat la instrument. De ce? *"Nu mai sunt repetiţii la cămin, nu mai sunt spectacole, la ce bun"*? Mi s'au plâns apoi cu toţii că nu mai sunt festivaluri, sau sunt prea puţine, fapt pe care îl privesc ca pe o dovadă a marginalizării ţăranilor.

Dar *"artiştii amatori"* s'au alarmat prematur. Pe măsură ce structurile politice comuniste se refac, se consolidează la toate nivelurile şi îşi regăsesc modalitatea de acţiune, festivalurile de folclor prind din nou aripi. Un număr incredibil de *"activişti culturali"* de diferite niveluri, oameni fără profesie rămaşi brusc fără ocupaţie, aveau tot interesul să le reactiveze, pentru a-şi demonstra utilitatea socială. Radioul şi televiziunea şi-au reluat şi ele treptat emisiunile, la fel de groteşti ca întotdeauna; unele chiar cu o notă naţionalistă pe care Ceauşescu n'ar fi tolerat'o, pentru a nu se expune peste măsură criticilor occidentale. Realizatorii de programe au înlăturat doar aşa numitele *"cântece de viaţă"*, cele care proslăveau cu neruşinare partidul, conducătorul şi fericirea generală şi totală a poporului. Ei le-au înlocuit însă neîntârziat cu două categorii de piese: contrafaceri patriotarde (de genul: *"Noi suntem Români, / Noi suntem Români"* etc., piese care pot face să roşească pe orice patriot român de bun simţ) şi cântece şi jocuri suburbane de joasă speţă considerate - de data aceasta în mod deschis dar tot atât de nejustificat - *"muzica ţigănească"*. După o vreme însă, şi una şi cealaltă s'au împuţinat. Vechea politică de producţie şi difuzare a muzicii populare s'a restaurat cu fermitate.

Suntem prin urmare aproape de punctul de pornire. Dar din fericire nu exact în acelaşi punct. Oamenii şi-au redobândit dreptul de a cânta, de a comanda sau de a cumpăra muzica ce le place şi le este de trebuinţă. Iar unii dintre ei îl folosesc cu înţelepciune. Deunăzi, un ceteraş din Maramureş îmi povestea că, la nunţi şi bătute, ţăranii - nu obligatoriu cei mai vârstnici - s'au deprins să-l apostrofeze: *"Mai lasă cântările astea* (subînţeles: de aiurea) *şi fă o zicală de-a noastră!"* Un lăutar-gurist de pe Vlaşca pretindea şi el că vechile cântece de dragoste ale satului sunt acum parcă mai cerute şi gustate ca niciodată. Într'un sat din Teleorman, am urmărit cu atenţie vreme de câteva săptămâni, muzica ce vuieşte în fiecare Duminică la casetofoanele puse pe prispa caselor. Putea fi cumpărată de oriunde, căci oamenii locului sunt negustori activi care cutreieră ţara necontenit, în căutare de produse comercializabile. Era totuşi limpede că ea nu a fost achiziţionată la întâmplare, ci aleasă astfel încât să fie compatibilă cu cea din stilul tradiţional local. Pe de altă parte, relaxarea a produs fenomene aberante acolo unde te aştepţi mai puţin.

Acum trei ani, în Ţara Oaşului - o arie culturală de o excepţională coerenţă şi robusteţe, care nu s'a lăsat niciodată în mod serios agresată - copila infirmă a unui ceteraş ţigan mi-a cântat un *"danţ de tipurit"* cu versuri de slavă la adresa Preşedintelui Iliescu. Nici ea, nici tatăl ei n'au avut şi nu vor putea avea vreodată veleităţi de vedete, şi deci motive de comportare oportunistă. Atunci de ce?

De ce tocmai aici şi acum, când gestul nu mai e nici necesar supravieţuirii, nici profitabil? Dacă aş cunoaşte răspunsul la această întrebare - un răspuns întreg şi cu adevărat serios - aş fi probabil în măsură să-mi explic şi de ce majoritatea ţăranilor din România au votat, la primele lor alegeri libere, cu puterea neocomunistă.

AGRICULTURA ŞI PROBLEMA SUPRAFEŢELOR DE ÎNSĂMÂNŢARE

Nicolae BRĂDEANU

Este ştiut din timpuri imemorabile, că roadele pământului au avut şi au cea mai mare importanţă pentru viaţa omului. Lumea a putut trăi în antichitate fără trenuri, automobile, avioane, radio, televizor etc., dar n'ar fi putut trăi fără pâine, carne, peşte, fructe, legume care alcătuiesc baza hranei noastre. Chiar şi astăzi, în epoca energiei atomice, alimentele de bază au rămas aceleaşi, iar laboratoarele moderne prezente acum peste tot, nu pot produce aceste alimente şi nici pilule fermecate cu care să fie hrănită omenirea şi deci să poată fi rezolvate problemele ei de căpetenie. Astăzi, ca şi cu mii de ani în urmă, lucrarea pământului şi creşterea vitelor constituie temelia economiei omului şi la fel ca şi omul primitiv, omul secolului al XX-lea depinde în mare măsură de climă. Deşi omul din vremurile îndepărtate nu a avut cultura celui de astăzi, el a ştiut să-şi potrivească economia şi cultura mediului înconjurător în necontenită prefacere. De atunci omenirea a învăţat, că lucrând sistematic pământul, se pot evita multe din greutăţile provocate de catastrofele naturale, dar metodele prin care ne agonisim hrana sunt în principiu aceleaşi ca în vremurile de demult.

Există însă o problemă care la noi în ţară se discută de 2-3 ani încoace şi anume aceea a suprafeţelor de însămânţare în agricultură. Specialiştii noştri din acest domeniu cât şi unii politicieni, susţin mereu la emisiunile dela televizor, că datorită fărâmiţării suprafeţelor de însămânţare, nu se poate face agricultură intensivă, de aceea nu sunt cereale suficiente în ţară şi trebue să le importăm. Unii dintre ei îşi exprimă regretul direct, alţii mai voalat pentru desfiinţarea fostelor Cooperative Agricole de Producţie.

Ideea dezvoltării agriculturii pe suprafeţe mari este rămasă dela fostul Partid Comunist Român, cu care aşa a pornit campania de colectivizare a agriculturii, spunându-le ţăranilor că, prin comasarea terenurilor pe care le au fiecare în parte, se va ajunge la suprafeţe mari de însămânţare, unde se pot folosi maşini agricole de mare capacitate, sunt rentabile investiţiile mari ca de exemplu irigarea, putându-se obţine recolte mari la hectar, ceea ce ar aduce progres şi bună stare. Până la un anumit punct, acest lucru pare adevărat, dar în cazul agriculturii socialiste dela noi nu s'a adeverit, deoarece în muncile agricole trebuesc luaţi în considerare şi alţi factori care dau satisfacţie şi pot ridica randamentul muncii pe suprafeţe mici de teren, încât să-l depăşească pe cel obţinut pe suprafeţe mari.

Pentru realizarea suprafeţelor mari de însămânţare în cazul agriculturii noastre, ţăranii ar trebui să se asocieze, iar asociaţia lor necesită o formă de conducere cu cheltuieli mari şi cu interes diminuat pentru propăşirea celor asociaţi, faţă de cel pe care-l au ţăranii faţă de ei înşişi, lucrând individual. În afară de aceasta, ei se întâlnesc cu mai multe dezavantaje în cazul asocierii, dintre care cele mai importante sunt:

- Ţăranul individual nu mai este în această situaţie stăpân cu putere de decizie de 100% asupra pământului, respectiv asupra felului de însămânţare şi întreţinere a culturilor de cereale de pe terenul său;

- Ţăranul individual nu dispune singur de dreptul de comercializare a recoltei de pe teren;

- Fertilizarea terenurilor agricole din asociaţiile ţărăneşti se face în cea mai mare parte cu îngrăşăminte chimice, ori este deja cunoscut că în această situaţie nu se obţin cerealele cele mai sănătoase pentru consum, iar după un anumit timp de folosire a acestui îngrăşământ, însăşi terenul agricol se degradează;

- În cadrul unei asociaţii, ţăranul nu poate diversifica însămânţarea terenului. În cazul în care îl lucrează singur, chiar dacă este un teren mai mic, poate obţine două trei produse agricole de care are neapărată nevoie pentru hrana familiei. De exemplu, pe lângă grâu şi porumb, are nevoie şi de fân pentru a ţine o vacă cu lapte, capre, oi etc. Este ştiut că ţăranii, dar nu numai ei, doresc să aibă laptele lor propriu, pentru copii, din care să obţină şi produsele lactate obişnuite. Mulţi oameni importanţi, au ţinut vaca proprie, ca să aibă lapte după dorinţă. Un exemplu grăitor l-a dat W. Churchill, care a consumat lapte dela vaca sa proprie;

- Ţăranii cu suprafeţe mici îşi pot organiza mult mai bine gospodăria dacă îşi muncesc individual pământul, mai ales în zonele unde se va dezvolta turismul la sate. Acesta a început să devină şi la noi o preocupare, despre care există deocamdată numai discuţii, urmând să se dezvolte acolo, unde există reale posibilităţi de cazare şi de procurare a hranei în condiţii acceptabile.

De aceea agricultura este recomandabil să se dezvolte după voinţa şi bunul plac al proprietarilor de pământ.

Între cele două războaie mondiale, agricultura românească a creat belşug de pâine, iar cerealele noastre au făcut cinste ţării pe pieţele străine, cu toate că se desfăşura pe suprafeţe fragmentate. În timpul ultimului război mondial, multe gospodine din Germania vorbeau de făina românească cu multă veneraţie, din care se putea face, spuneau ele, un *"excelent Strudel"* (plăcintă făcută din foi), regretând că din cauza războiului nu o mai pot primi.

Dezvoltarea economică a ţării a avut un sprijin considerabil din partea agriculturii. În cartea *"Istoria Românilor"* de Constantin C. Giurescu şi Dinu C. Giurescu ediţia a II-a, Edit. Albatros, Bucureşti 1975, pag.702, se arată că înainte de Primul Război Mondial, moneda ţării, leul, *"Făcea primă pe piaţa Zürich-ului fiind cotat 1 franc şi 5 centime elveţiene"* din cauza grâului nostru cerut în Apus, cursul normal fiind de 1 franc elveţian pentru un leu.

Este adevărat că după Primul Război Mondial situaţia din agricultură a suferit o uşoară deteriorare, datorită lipsei animalelor de tracţiune, deoarece în timpul războiului, foarte mulţi cai au fost rechiziţionaţi dela ţărani, pentru armată.

Era o situaţie asemănătoare cu cea de azi, când de asemenea ţăranii nu au animale de tracţiune sau tractoare, deoarece caii şi boii au fost predaţi Cooperativelor Agricole de Producţie, cu ocazia cooperativizării agriculturii. În cartea amintită mai sus se arată că *"treptat-treptat situaţia se îmbunătăţeşte"* după Primul Război Mondial, când se ştia că producţia de cereale a ajuns să fie foarte bună.

Între cele două războaie mondiale, deşi suprafeţele agricole pe care se făceau însămânţările erau mici, belşugul de pâine a fost foarte mare. Acest lucru poate fi cel mai bine ilustrat prin colindătorii care veneu din Munţii Apuseni, mai mult moţi, în satele din Estul judeţului Arad, cu prilejul Crăciunului şi al Anului Nou. În mod obişnuit, oamenilor maturi care colindau, li se dădea un colac frământat din făină albă şi lapte. Colindătorii mai cereau şi slănină, cârnaţi, jumări de porc etc., iar când ieşeau din casele oamenilor cărora le-au colindat, lăsau colacii pe laviţele dela stradă construite în faţa caselor şi pe care ţăranii stăteau vara la sfat în zilele de sărbătoare. Colindătorilor nu le trebuia pâine, decât produse de carne sau eventual bani. Îmi amintesc că prin anii '30, bunicul meu, un ţăran cu mult respect pentru pâine şi muncă, a adus de pe laviţa din faţa casei un braţ de colaci, cu ocazia Crăciunului, făcând prevestirea, că odată oamenii vor căuta mult după aceşti colaci. În ultimii 50 de ani, de câte ori am văzut cozile dela pâine, mi-am adus aminte de acel avertisment profetic, în care nu prea credeam. De asemenea ţiganii cerşetori, vindeau saci întregi de pâine cerşită la preţ de nimic meseriaşilor dela sate, cu care aceştia îşi îngrăşeau animalele şi păsările. Este adevărat că odată la 5-6 ani, în anumite zone ale ţării apăreau calamităţi naturale ca inundaţii, secetă mare sau grindină, care distrugea în bună parte recolta şi atunci în acele zone oamenii mai săraci, dacă le-a fost distrusă recolta de grâu, mâncau mălai, adică o pâine din făină de porumb, sau pâine făcută din făină de grâu amestecată cu făină de porumb.

Astăzi, unii politicieni dela noi caută să generalizeze lipsa de grâu din ţară în perioada dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial, amintind că pe atunci se mânca numai pâine de mălai. Acestea sunt pure invenţii, mai ales că aceşti politicieni sunt relativ tineri şi nu au nici un reper din viaţa ţării dinainte de 1945.

Revenind la agricultura pe suprafeţe mici, în vara anului 1992, călătorind cu autobuzul dela Beiuş al Oradea, ne-am oprit la intrarea în comuna Ceica şi toţi cei din autobuz am admirat lanurile de porumb din care abia dacă s'ar fi putut vedea un călăreţ. Ţăranii care erau pe acolo, ne-au explicat că atunci când acest pământ era la *"colectivă"*, porumbul era mai mic decât iarba din el, nu era săpat decât o singură dată, iar uneori niciodată. Deci, în cazul utilizării suprafeţelor mari de însămânţare, recolta era mai mică decât în 1992, când se utilizau suprafeţe mici. Ţăranii spuneau că atunci când *"omul lucrează pe sama lui, lucrează pământul ca şi pentru straturi"* adică, aşa cum ar fi pregătit pentru legume.

În secolul trecut au existat de asemenea destul de multe suprafeţe mici pe care s'a desfăşurat agricultura. În cele două Principate 1.015.302 ţărani stăpâneu 3.319.695 hectare, iar în urma măsurilor de împroprietărire, luate după 1866, suprafaţa agricolă s'a divizat ceva mai mult. Cu toate acestea, între 1886 şi 1906, producţia agricolă crescuse cu 100%. (*Istoria Românilor* de C.C. Giurescu şi D.C. Giurescu op. citat pag. 648.).

Datorită unei agriculturi bune, Constituţia din 1866 a proclamat dreptul Principatelor Unite de a bate monedă, curăţind câmpul monetar românesc de rămăşiţele banilor medievali, iar prin Legea din 1867, unitatea noastră monetară, leul, a fost definită printr'o cantitate de 0,148112 grame aur fin.

România, având o agricultură competitivă, a putut prin reforma monetară din 1890 să introducă etalonul întreg şi unic de aur, imitând Anglia, singura ţară care a avut un astfel de etalon la începutul secolului al XIX-lea (1816). Toate celelalte ţări europene, deşi au adoptat în mod treptat etalonul unic de aur, ele practicau etalonul numit de francezi *"L'etalon boiteux"*, etalon şchiop, deoarece aveau în circulaţie şi monede de argint, la care era fixat un curs legal, după cum remarcă în cartea sa *"Moneda şi Probemele ei contemporane"* Victor Jinga, apărută la Edit. Dacia, Cluj-Napoca, 1981, vol.I.

Agricultura noastră din secolul trecut şi până la al Doilea Război Mondial, a stat în atenţia parlamentului, chiar dacă uneori nu s'au găsit cele mai adecvate căi pentru dezvoltarea ei, dar a existat o politică directoare pentru ea, care era acceptată de toate partidele politice. După însemnările din şedinţele parlamentare ale timpului, prezentate în diferite cărţi, ea era concentrată într'o frază scurtă: *"să vindem grâu scump şi să mâncăm pâine ieftină"* (citat din memorie).

Dacă acest raţionament politic s'ar fi menţinut şi în ultimii 50 de ani, situaţia economică a ţării noastre ar fi fost alta. În această ultimă perioadă de timp, s'a procedat tocmai invers: s'a vândut grâu ieftin la popoarele aşa zise frăţeşti şi s'a mâncat pâine mai scumpă decât în majoritatea ţărilor foste socialiste. Pe lângă această situaţie, între anii 1945-1990, multe din gospodăriile colective, ca şi multe dintre întreprinderile agricole de stat, deşi lucrau pe suprafeţe mari, erau falimentare şi trăiau din subvenţiile acordate de stat.

O dare de seamă sau mai bine zis un studiu făcut de Comisia Europeană asupra agriculturii din 10 ţări ale Europei de Est, între care se găseşte şi România, arată că deşi s'au făcut şi se fac restructurări economice în aceste ţări, iar producţia agrară se va reduce drastic, vor trebui să treacă mai multe decenii până venitul mediu pe cap de locuitor din cele 10 ţări menţionate va atinge 75% din venitul mediu pe cap de locuitor din ţările occidentale. În acest studiu se mai arată că în anul 2010 numai Slovenia va atinge 80% şi Cehia 75% din venitul mediu pe cap de locuitor, atins în ţările apusene. În România, valoarea acestui venit se va situa la 29%. Datele citate din acest studiu au fost publicate în ziarul *Allegemeine Deutsche Zeitung für Rumänien* din 16 August 1995.

După acest studiu, industria alimentară din ţările Europei de Est este ineficientă şi nu poate satisface cererea de alimente a populaţiei. Ea nu este competitivă din punct de vedere al calităţii alimentelor cu cea din ţările occidentale.

Continuare în numărul viitor

ADIO VOVA !

În a doua zi a Crăciunului 1995, s'a mutat dela noi Vladimir Tăutu sau Vova cum îi spuneam cei mai mulţi şi a fost înmormântat pe data de 29 Decembrie 1995, condus pe ultimul drum de un mare număr de prieteni şi cunoscuţi.

Născut la 30 Septembrie 1919 în comuna Cişineuţ din judeţul Orhei, Basarabia, Vova s'a încadrat din adolescenţă în lupta împotriva comunismului, ale cărui ravagii le-a cunoscut bine, dela cei care se refugiau iarna în România, trecând peste Nistrul îngheţat.

A terminat Facultatea de Agronomie la Timişoara şi în calitate de inginer agronom s'a stabilit în judeţul Tutova, de unde a fost arestat în Mai 1948, fiind condamnat la 5 ani de închisoare.

Ca deţinut a trecut prin închisoarea Suceava, colonia Peninsula dela Canalul Morţii, apoi cu un lot de *"indezirabili"* a fost transferat la Aiud, de unde a fost eliberat în 1953, la expirarea pedepsei.

Element capabil, onest, bun organizator şi muncitor, s'a remarcat după eliberare, în profesiunea sa, obţinând rezultate excelente, ori unde a condus unităţi agricole sau zootehnice. În anul 1992, a venit la ROMFEST împreună cu alţi foşti deţinuţi politici. Era acelaşi Vova, optimist, altruist, plin de voie bună, cu frumoasa lui voce care a cântat şi în cele mai grele timpuri din închisoare.

Plecarea lui dintre noi lasă un imens gol şi departe de mormântul lui îi spunem: *"Noi mereu te plânfem frate, iar du dormi mereu"*.

ASOCIAŢIA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI ROMÂNI
-AMERICA-

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

AMBASADORUL AMERICAN VEDE TOT ŞI SPUNE TOT

Dl. Alfred Moses, reprezentantul Statelor Unite, a declarat presei că situaţia politică-militară nu permite României să se integreze în NATO, dar *"sunt OPTIMIST* (sublinierile noastre) *şi văd în România un viitor candidat serios"*.

Comentând cele ce se întâmplă la noi, Dl. Alfred Moses descrie clar şi precis situaţia: El e dezamăgit de ritmul *"frustrant de lent"* în care se desfăşoară reforma economică (nu spune că e sabotaj) şi dimensiunile fenomenului birocratic (înlocuiţi birocraţia cu *"comunismul"*) dar mai devreme sau mai târziu România va atinge nivelul politic şi economic necesar integrării în structurile occidentale (Repetăm, Dl. Alfred Moses e optimist).

Alte observaţii: numirea D-lui Mircea Geoană ca Ambasador la Washington, a fost o bună alegere, e tânăr şi Americanii iubesc tinereţea. (Aluzia la cei care se ţin cu dinţii de putere).

Acordarea Clauzei de Naţiune Favorizată pe termen nelimitat este o chestiune politică ce depinde de Congresul American (Notă: Congresul este informat despre sabotarea privatizării, de refuzul de a înapoia averile luate cu forţa, de activitatea SRI-ului care a moştenit năravurile vechii Securităţi, de haosul şi jaful ce există şi de TVR care-i TV-Iliescu).

O singură observaţie pozitivă: se respectă amendamentul Jackson-Vanick şi se dă la cerere paşaport minorităţilor.

România - subliniază Dl. Alfred Moses ca o părere personală - *are nevoie de un guvern format de o coaliţie politică de centru, fie ea de centru stânga sau de centru dreapta.*

Părerile personale ale D-lui Alfred Moses sunt sfaturi părinteşti. Acelaşi fenomen de haos şi jaf îl întâlnim în ţările desatelizate, iar dezastrul economic şi nesiguranţa nu's decât consecinţele unui regim ateu şi imoral, unde omul ajuns în vârful piramidei nu mai are teamă de nimeni şi nimic.

Apreciind sinceritatea ideilor personale, noi îl aşezăm pe Ambasadorul American alături de fost ambasador David Funderburk, de fostul Şef Rabin Şafran şi de mulţi alţi prieteni ai blândului popor român, aşezat de soartă la cheia drumurilor.

REJUDECAREA LUI CEAUŞESCU SAU JUDECAREA LUI ILIESCU

La iniţiativa ziarului *"Ziua"*, s'a judecat (11.1.96) la Sediul Centrului Internaţional de presă din Capitală un demers prin care se cere rejudecarea procesului Ceauşescu. Judecătorul Corneliu Turuianu a cerut redeschiderea procesului în baza verdictului dat de o *"Curte Morală a Revoluţiei"*. Cererea a fost înaintată Procurorului General al României, Vasile Manea Drăgulin, care va decide dacă procesul Ceauşeştilor s'a desfăşurat conform legilor. Cunoscând trecutul celor care împart dreptatea, ne îndoim că cererea *"Curţii Morale"* va fi aprobată.

Avocatul Sorin Stănescu a arătat că decizia Tribunalului Militar Extraordinar din 25 Decembrie 1989, de condamnare la moarte, este lovită de nulitate absolută, deoarece au fost încălcate prevederile legale:

A. N'a fost o cercetare prealabilă privind infracţiunea de care erau acuzaţi: genocid, subminarea autorităţii de stat prin organizarea de acţiuni armate împotriva manifestanţilor, distrugerea bunurilor obşteşti, subminarea economiei naţionale, încercarea de a fugi din ţară şi a intra în posesia a aproximativ 1 miliard de dolari, sumă aflată în băncile din străinătate. (Notă: la proces se ştia că Ceauşescu avea bani depuşi în străinătate, dar acum au dispărut odată cu carnetele de depuneri pe care Ceauşescu le avea cu el atunci când a fost arestat.

B. S'a încălcat principiul dreptului de apărare, precum şi dreptul acuzatului de a face recurs şi cerere de graţiere.

C. Dl. Iliescu nu avea, la 24 Decembrie 1989, calitatea de a desemna un Tribunal Militar Extraordinar care să-i judece pe inculpaţi, deoarece el a fost numit preşedintele CFSN după două zile (26 Decembrie 1989).

Curtea Morală a Revoluţiei e formată din 11 juraţi, aleşi de 54 de asociaţii revoluţionare.

Graba D-lui Iliescu de a evita un proces public e explicabilă: odată cu procesul Ceauşescu, s'ar fi judecat şi procesul comunismului, şi atunci mai mult ca sigur că Dl. Iliescu, ca vechi comunist - se spune că a fost agent KGB-ist - ar fi trecut, alături de mentorul său, pe banca acuzării.

Procesul comunismului înseamnă să iei plapuma de pe regimurile ce ne-au condus ţara de patru decenii şi să identifici viperele care ne-au ucis liderii ce-au înfăptuit România Mare, care ne-au ucis intelectualii, precum şi o generaţie tânără.

Iată de ce neocomuniştii nu vor procesul comunismului!

Parcă îl aud, la proces, pe Nicolae Ceauşescu adresându-se vechiului tovarăş şi prieten:

Şi tu? Ilice-Brutus!

•••

CE A FOST ŞI CE ESTE

Dl. Virgil Măgureanu a aflat după revoluţie că ar fi existat o Securitate. Mai târziu, şi-a reamintit că în timpul ce-şi făcea milităria i s'a dat ordin să treacă pe la Securitate unde a ocupat, tot din ordin, un scaun de şef la un birou de care nu-şi mai aduce aminte, nici cum se numea. Ghinion că Dl. M. Pacepa, autorul Cărţii *"Orizonturi Roşii"*, îşi aminteşte de activitatea D-lui V.M. în cadrul fostei Securităţi. Problema nu-i dacă Dl. Măgureanu a fost ori n'a fost securist, ci încrederea pe care o inspiră ca şef al SRI-ului. D-sa a redus numărul celor ucişi de comunişti dela cca. 200.000 la 8.000; teroriştii au dispărut, telefoanele sunt ascultate, scrisorile desfăcute, lumea-i urmărită, iar Cartea Albă a Securităţii vrea să ne spele creierul fără săpun.

•••

TREBUIA FELICITAT NU DEMISIONAT

Ministrul Comerţului, Dl. Petru Crişan, a demisionat deoarece era acţionar la 16 firme ce înregistraseră miraculoase succese economice datorită legăturilor cu Ministerul de Finanţe. Acţiunea premierului de a cere pe tavă capul lui Crişan este o greşeală! Pentru consolidarea economiei, Dl. Văcăroiu ar trebui să-l facă pe Dl. Crişan acţionar la toate firmele ce sunt în pragul falimentului.

•••

REGELE ŢIGANILOR ONORAT DE SUA

Regele Internaţional al Ţiganilor, Ion Cioabă, şi-a sărbătorit cea de a 61-a zi de naştere la restaurantul Bulevard din Sibiu. Dorinţa regelui e modestă, vrea să obţină un post de senator în Parlamentul României. La sărbătorirea regelui au participat prefectul de Sibiu şi Dl. Nathan Blue, consulul Statelor Unite din Cluj.

•••

NOUL PREŞEDINTE AL PNŢCD

Pentru postul de preşedinte al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat (PNŢCD) şi-au depus candidatura: Domnii Ion Raţiu şi Ion Diaconescu. În urma alegerilor ce au avut loc în luna Ianuarie, Dl. Ion Diaconescu a fost ales în funcţia de preşedinte al PNŢCD, obţinând 539 de voturi pentru, faţă de cele 151 obţinute de Dl. Ion Raţiu.

CARTEA ALBĂ ARE PETE

Securiatea şi-a spălat rufele şi le-a întins să se usuce pe şase volume. Nu comentăm asupra înşirării cronologice a faptelor, dar ne referim la unele *"secrete"* care pot fi manevrate cu scopuri politice, deoarece nu poţi avea control asupra sursei pentrucă e *"secretă"* şi trebue să iei de bun *"cuvântul de onoare"* al şefului. E foarte uşor să compromiţi un luptător anticomunist, fabricându-i un dosar de turnător şi să fabrici dintr'un trădător un disident. Un exemplu de abuz ni-l oferă Dl. Virgil Măgureanu, ce şi-a dezvăluit propriul său dosar *"secret"*.

•••

RISCURILE GOANEI DUPĂ LIBERTATE

Un grup de 27 de inşi: Indieni, Pakistanezi plus un Bangladeş au încercat să intre în România, via Basarabia, ghidul i-a lăsat la malul Prutului spunând că se întoarce, dar dus a fost. Rămaşi singuri, izolaţi, au fost atacaţi de bandiţi, care le-au luat banii şi i-au legat. După câteva ore de stat în ger, au fost găsiţi de o patrulă de grăniceri care, arestându-i, le-a salvat viaţa.

•••

UN PAS SPRE ÎMPĂCARE

Am căpătat notă bună dela Dl. Max van der Stoel, şeful Comisar al OSCE, care supraveghează ca legile învăţământului să respecte criteriile internaţionale în ce privesc drepturile minorităţilor. Legea învăţământului e în acord cu cerinţele europene, deoarece prevede că Maghiarii, 9%, să-şi păstreze identitatea spirituală.

•••

PENTRU FRAŢII RĂPIŢI

Cu ocazia sărbătorilor de Crăciun, Fundaţia Culturală Română a trimis la unele instituţii culturale, biblioteci şcolare şi universităţi din Basarabia, 30.000 de cărţi, reviste, casete audio şi video.

•••

NOUL AMBASADOR LA WASHINGTON

Dl. Mircea Geoană, fostul purtător de cuvânt al Ministerului de Externe, a fost numit ca Ambasador al României la Washington, loc rămas vacant după moartea Ambasadorului Mihai Botez.

REMANIERE GUVERNAMENTALĂ
CEL DE-AL CINCELEA CABINET AL GUVERNULUI VĂCĂROIU

- prim-ministru - Nicolae Văcăroiu
- ministru de stat, ministrul Muncii şi Protecţiei Sociale - Dan Mircea Popescu
- ministru de stat, ministrul Finanţelor - Florin Georgescu
- ministru de stat, ministrul Afacerilor Externe - Teodor Viorel Meleşcanu
- ministrul de Interne - Doru Ioan Tărăcilă
- ministrul Apărării Naţionale - Gheorghe Tinca
- ministrul Industriilor - Alexandru Stănescu
- ministrul Agriculturii - Valeriu Tabără
- ministrul Transporturilor - Aurel Novac
- ministrul Comerţului - Dan Ioan Popescu
- ministrul Comunicaţiilor - Adrian Turicu
- ministrul Turismului - Dan Matei Agathon
- ministrul Lucrărilor Publice şi Amenajării Teritoriului - Marin Cristea
- ministrul Apelor, Pădurilor şi Mediului - Aurel Constantin Ilie
- ministrul Învăţământului - Liviu Maior
- ministrul Sănătăţii - Iulian Mincu
- ministrul Culturii - Viorel Mărginean
- ministrul Tineretului şi Sportului - Alexandru Mironov
- ministrul pentru relaţia cu Parlamentul - Petre Ninosu
- ministrul Cercetării şi Tehnologiei - nenumit încă

Pentru surplusul celor 5,5 milioane tone de grâu s'au primit mai multe oferte. Preţul de vânzare va fi în jurul a $20 tona.

•••

Regele ţiganilor, Ion Cioabă, a primit cadou de sărbători dela supuşi, două brăţări de aur, împreună cu 14 ducaţi tot de aur.

•••

S'au întocmit planurile unei cooperări, deocamdată pentru trei ani, între medicii dela Cluj şi cei dela Universitatea Thomas Jefferson din Philadelphia.

•••

Datorită ajutorului primit dela Banca Mondială s'au construit 19 spitale şi reabilitat peste o mie de dispensare, dar cu tot ajutorul dat, nu-i destul: 60% din clădirile spitalelor sunt vechi şi 85% din dotarea medicală e deteriorată.

•••

Cetăţenii români cu domiciliu în străinătate pot plăti în lei camerele dela hotel.

•••

Anul 1995 ne-a adus o inflaţie de 27,8%.

•••

Se prezice că dolarul va ajunge 3.500 lei.

•••

Cam 500 de exemplare din *"Playboy"* se vând lunar la chioşcurile din centrul Capitalei. Preţul - 27.200 lei.

•••

S'a aprobat 1 miliard lei pentru îmbogăţirea Capitalei cu autobuze, troleibuze şi tramvaie.

•••

S'a încheiat un acord cu India de a extrăda reciproc imigranţii ce fac trafic cu stupefiante ori alte activităţi mafiote teroriste.

•••

Actorilor li s'au ridicat salariile cu 30%.

•••

Printre cei 3.034 de inşi, care au renunţat în 1995 la cetăţenie, se găsesc şi trei Unguri. În 1994 cererile au fost sub o mie.

•••

Ajutorul de un miliard lei acordat celor care au suferit de pe urma inundaţiilor înseamnă aproape nimic. Pagubele ating 30 miliarde lei.

•••

Revista *"Caţavencu"* descrie inundaţiile: *"Tot Românu' plânsu-mi-s'a / S'a unit Nistru cu Tisa"!*

•••

Cam 100.000 de bucureşteni consumă droguri.

•••

Pensionarii au obţinut o reducere de 50% pentru şase călătorii anuale pe CFR.

•••

S'au acordat 2 miliarde lei pentru construcţia ori repararea bisericilor de rit: Ortodox, Greco-Catolic şi Romano-Catolic.

•••

Leafa lunară a unui muncitor - cca. $90.

•••

Cifrele vorbesc: 1.233.000 de şomeri (9,3%).

•••

S'a *"mărit"* cultura în buget: dela 0,20% la 0,60%.

•••

Puterea de cumpărare a scăzut în ultimul an cu 9,8%, în schimb s'a mărit numărul divorţurilor dela 1,29% la 2,04%.

•••

Ziarele de opoziţie nu pătrund la ţară. Majoritatea minerilor din Valea Jiului vor vota tot cu Iliescu!

•••

CEC oferă o dobândă de 32% la depunerile pe termen şi 15% pentru depunerile la vedere.

•••

În reclamele electorale la TV este interzis candidatului să fie fotografiat alături de un steag, harta României etc.

•••

În 1996 McDonald's va deschide alte 7 restaurante.

•••

În ţară bântuie gripa. Sunt peste 140.000 de bolnavi. La maternitatea din Brăila au murit într'o săptămână nouă copii, din cauza unei viroze respiratorii.

•••

O sticlă de whisky de $5, după aplicarea taxelor, costă 45$, aşa că se vinde cu 130.000 lei.

•••

Cea mai ieftină maşină *"Dacia"*: 10 milioane; cea mai scumpă: 13 milioane lei.

•••

Anglia a înscris România pe lista ţărilor unde nu există riscul de a fi persecutat şi în consecinţă nu mai acordă azil politic.

•••

Din cauza inexplicabilelor accidente, s'a decis ca avioanele *"Antonov 24"* să fie riguros inspectate înainte de a-şi lua zborul.

•••

PRO TV (Staţie independentă) afirmă că-i văzut de 62% din populaţie, iar TVR de 27%; TVR (Vocea regimului) afirmă că are 50% din telespectatori, iar PRO TV numai 10%.

•••

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

ACORDUL SE APLICĂ, DAR APAR DOVEZI DE UCIDERI ÎN MASĂ

Echipa lui John Shattuck la Glogova

Acordul de pace din fosta Iugoslavia a început să se aplice, cu conlucrarea celor trei părţi.

Forţele armate s'au retras în poziţiile convenite şi a început să se facă schimb de prizonieri. Această operaţie a fost întârziată din cauza refuzului guvernului bosniac de a începe schimbul, înainte de a căpăta informaţii asupra soartei a 24.742 de persoane, pentru care au căpătat totuşi liste. Dacă 4.000 se consideră că sunt încă deţinuţi, nu se ştie încă nimic despre circa 5.000 de oameni dela Srebenica (Srebeniţa) şi 10.000 din regiunea oraşului Prijedor (Priedor) din Nord-Vestul Bosniei, ca şi de câteva mii din zona oraşului Brcko (Brâţco). Până la urmă guvernul bosniac a cedat, dar constatările făcute de diverşi reporteri (printre care revistele TIME şi US Today), ca şi de Secretarul de Stat adjunct pentru Drepturile Omului, John Shattuck, confirmă ceea ce se ştia mai demult: existenţa unor imense gropi comune făcute pentru mii de musulmani bosniaci, care au fost omorîţi în masă şi făcuţi să dispară.

Se consideră că în Bosnia există peste 180 de gropi comune, dintre care treisprezece au între 500 şi câteva mii de cadavre.

Prima constatare oficială, la unul din locurile unde s'au făcut execuţii în masă a fost realizată de Secretarul de Stat adjunct John Ahattuck, în fosta enclavă dela Srebenica, unde în Iulie 1995, după cucerirea enclavei de către Sârbi, au dispărut câteva mii de refugiaţi. Fotografii făcute atunci prin satelit au arătat prezenţa de masive gropi comune. Acum Shattuck, cu o echipă din care au făcut parte şi doi oficiali dela Tribunalul dela Haga, s'a dus la faţa locului. Cele mai masive gropi comune au fost găsite în satul Glogova, la 15 km.

de Srebenica. La Kravica (Kraviţa), într'un mare depozit se puteau vedea şi acum pereţii ciuruiţi de gloanţe de mitralieră şi stropiţi de sânge. Lângă depozit s'au găsit grămezi cu resturi de îmbrăcăminte împrăştiate printre pomi şi tufişuri. Atunci, în zilele de 12-14 Iulie, cei care s'au ascuns pe dealuri au fost înşelaţi de Sârbi, care au furat vehicule ONU şi uniformele soldaţilor olandezi şi au anunţat prin megafoane că sunt aşteptaţi de Crucea Roşie, care le garantează siguranţa. Ei au fost împuşcaţi apoi, după cum declară martorii.

John Shattuck a declarat că a găsit *"o copleşitoare evidenţă de crime oribile împotriva umanităţii"*. Echipa lui, care a vizitat şase locuri de lângă Srebenica, a călătorit în două Jeep-uri blindate şi a fost păzită de gărzi de corp bine înarmaţi.

Ucideri în masă au avut loc şi în alte părţi din Bosnia. Astfel, în 1992 Brcko din Nordul Bosniei a fost unul din primele locuri unde Sârbii au aplicat reţeta *"purificării etnice"*. Peste 3.000 de Musulmani şi Croaţi au dispărut. Camioanele cu cadavre au fost aduse la fabrica de produse alimentare pentru animale, unde au fost fie incinerate, fie introduse în produsele de fabricaţie, după cum declară martorii oculari. Aceştia au mai relatat cum paznicii lagărelor au ciopârţit de vii pe unii deţinuţi, tăindu-le nasul, urechile, limba sau testicolele. Departamentul de Stat al USA a citat într'un raport din Septembrie 1992, că cel puţin 3.000 de bărbaţi, femei şi copii au fost măcelăriţi pe străzile şi în lagărele de concentrare din Brcko. In alt raport, tot în 1992 Departamentul a raportat că alţi 3.000 de oameni au fost omorîţi în lagărul de concentrare dela Banja (Bania) Luka.

Dispariţiile de Musulmani şi Croaţi din regiunea Prijedor, la Nord-Vest de Banja Luka, par aproape sigur să implice mina de lângă Ljubija (Liubia). Aici, după cum declară martorii, rămăşiţele victimelor, transportate cu camioane au fost sfârtecate cu echipamentul miner şi îngropate în puţurile de mină, după ce s'a turnat var şi au fost acoperite cu tone de rămăşiţe. După părerea procurorului adjunct al Tribunalului dela Haga, Graham Blewitt, în regiunea Prijedor au fost ucişi mii de oameni în lagărele de concentrare. Echipei sale nu i s'a permis până acum de către Sârbi să viziteze această regiune, unde se află şi mina dela Ljubija, şi unde se crede că sunt îngropate mii de cadavre.

Într'un raport adresat Consiliului de Securitate la 27 Noembrie 1995, Secretarul General ONU, Boutros-Ghali raporta că ***"există o evidenţă substanţială pentru a sprijini concluzia că un număr necunoscut de Musulmani Bosniaci au fost executaţi de forţele Sârbilor bosniaci"***.

S'a putut semnala o activitate intensă din partea Sârbilor în a căuta să şteargă urmele execuţiilor în masă. Astfel, fotografiile aeriene luate în Octombrie în zona Srebenica au relevat că unele gropi comune au fost reexcavate (comparativ cu fotografiile din Iulie).

CECENII AU ZGUDUIT DIN NOU HAOTICUL IMPERIU RUS

În dorinţa lor neclintită de a-şi recâştiga independenţa, Cecenii au făcut o nouă incursiune îndrăzneaţă pe teritoriul rus, în zona vecină Ceceniei, în Republica Daghestan. De data asta, un grup de comando cecen, de peste 200 de luptători, denumiţi *"Lupii singuratici"*, sub comanda lui Saman Raduev, au atacat în dimineaţa de 9 Ianuarie aeroportul din localitatea Kizliar, considerat o bază de atac împotriva Ceceniei. După ce au distrus un avion şi trei elicoptere, Cecenii au urmat o schemă asemănătoare cu cea de anul trecut dela Budionnovsk, retrăgându-se în spitalul oraşului, unde au luat peste 2.000 de ostatici. Ei au minat clădirea spitalului ameninţând să arunce totul în aer, dacă nu li se dă trecere liberă pentru întoarcerea în Cecenia. După discuţii cu autorităţile ruse, Cecenii au eliberat cea mai mare parte din ostatici, păstrând peste 100, pe care au promis să-i elibereze pe teritoriul cecen (ca în acţiunea de anul trecut). Ruşii au fost de acord şi 2 camioane şi 11 autobuze s'au îndreptat spre frontiera

cu Cecenia. Dar Moscova a avut alt plan, considerând că nu poate să suporte o nouă umilinţă ca cea din Iunie 1995. Ruşii au hotărît să

blocheze convoiul şi să omoare pe luptătorii ceceni şi să-i elibereze pe ostatici. Elicopterele au deschis focul, iar autobuzele s'au îndreptat spre cea mai apropiată localitate, micul sat de agricultori, Pervomaiaskoie.

Kremlinul a desemnat pe Generalul Barsukov cu misiunea de a lichida luptătorii ceceni şi a elibera pe ostatici. Generalul este şeful Serviciului de Securitate şi face parte din camarila lui Elţin. Astfel au fost aduse tancuri, artilerie şi trupe, printre care unităţi ale Ministerului de Interne. Pe data de 15 Ianuarie, sub pretextul

Evgheni Primakov

că Cecenii au început să-i omoare pe ostatici, Barsukov a ordonat asaltul asupra satului Pervomaiskoie. Acesta a fost supus

Saman Raduev

unui nimicitor bombardament de artilerie şi de elicoptere, întrerupt numai pentru a permite celebrei formaţii antiteroriste *"Alfa"* să cureţe terenul de trupele rebele. De fiecare dată Ruşii au fost respinşi. Atunci frustratul general Barsukov a ordonat, în seara zilei de 17 Ianuarie, bombardarea satului cu ucigătoarele rachete *"Grad"*, care îşi aruncă şrapnelele în toate direcţiile în momentul exploziei.

Cecenii nu numai că nu s'au predat, dar în acest timp o formaţie de luptă a luat 30 de ostatici dela uzina electrică din Groznâi. Tot atunci un grup de comando turc, pro-cecen, a pus stăpânire pe vasul rus *"Avrasia"*, care trebuia să plece din portul Trazbon din Turcia la Soci şi era încărcat cu 217 pasageri, dintre care 117 Ruşi. Grupul de comando a cerut îndreptarea vasului spre Istambul.

În noaptea de 17 Ianuarie Cecenii, care au supravieţuit bombardamentului nimicitor, au dat un atac surprinzător de descercuire şi ajutaţi de un grup de întărire venit din interiorul Ceceniei, au reuşit să rupă încercuirea rusă şi să treacă apoi Râul Terek împreună cu ostaticii rămaşi în viaţă şi cu comandantul lor Raduev, ajungând pe teritocecen.

Adoua zi Elţin a anunţat cu emfază, că armata rusă a înfrânt grupul de terorişti, eliberând majoritatea ostaticilor, operaţiune pe care o anunţase că va dura numai 24 de ore, fiindcă *"a fost planificată cu grijă"*. El a justificat atacul declarând că *"aceşti câini turbaţi trebue ucişi"*. În acelaşi timp *"Izvestia"* publica pe prima pagină *"ZECE ZILE DE SUFERINŢĂ, NEPUTINŢĂ ŞI UMILINŢĂ"*.

Din declaraţiile unor ostatici eliberaţi, ca şi ale unor reporteri ai ziarului *"Izvestia"*, care au fost surprinşi la marginea satului în primele ore ale asaltului, reiese că oficialităţile ruse au aplicat sistemul cunoscut de dezinformare tipic erei sovietice. Pretextul atacului ordonat de Barsukov, pe motiv că au început să fie împuşcaţi ostaticii, a fost o pură falsificare a adevărului. Nici unul din ostatici nu a fost omorît de Ceceni. Dimpotrivă, aceştia au împărţit cu ei până la ultima bucăţică de pâine. Ostaticii care au murit au fost victimele bombelor şi gloanţelor ruseşti.

Din apropierea localităţii Novograsneski, unde îşi are reşedinţa, Raduev a dat un interviu, în care a repetat ceea ce a spus şi televiziunii ruse la Pervomaiaskoie şi anume că Cecenii nu sunt bandiţi, ci luptători pentru independenţa ţării lor. Ei nu au intenţionat să ia ostatici, dar au fost forţaţi să facă acest lucru neavând altă şansă.

Pe data de 24 Ianuarie, Cecenii au eliberat 46 de ostatici, după ce autorităţile ruse au predat cadavrele a 42 de luptători ceceni căzuţi în luptă. Au fost reţinuţi încă 14 poliţişti şi cei 30 de ostatici luaţi dela Groznâi, dar şi aceştia vor fi probabil eliberaţi în curând în urma umor schimburi.

Şi această confruntare rusocecenă a arătat din nou buna organizare a luptătorilor ceceni şi lipsa de organizare şi coordonare a trupelor ruse. Astfel, chiar luptătorii formaţiei *"Alfa"* s'au trezit în plin câmp la o temperatură de - 25 grade, fără îmbrăcăminte călduroasă, fără saci de dormit, fără hrană şi apă. În timpul luptelor au fost situaţii când Ruşii trăgeau în orice mişca, inclusiv unii în alţii. Asta în timp ce Cecenii au săpat tranşee şi au putut lua legătura telefonică prin satelit cu comandantul din Cecenia şi cu alte ţări prietene. Pierderile anunţate de oficialităţile ruse au fost de 26 morţi şi 100 de răniţi, dar se presupune că ele au fost mult mai mari. Printre cei ucişi, a fost şi comandantul trupelor de asalt, Andrei Krestianinov.

Grupa de comando care a sechestrat vasul *"Avrasia"* s'a predat la Istambul, declarând că scopul lor a fost de a atrage atenţia lumii asupra situaţiei din Cecenia.

Elţin a crezut că, dacă va arăta că este mână forte, îşi va câştiga popularitatea. În realitate, el a îndepărtat pe toţi moderaţii şi a făcut jocul ultranaţionaliştilor şi comuniştilor.

În dorinţa de a avea susţinători în viitoarele alegeri prezidenţiale din Iunie, el a început să facă acestora o serie de concesii, care îngrijorează pe Apuseni şi pun în incertitudine evoluţia reformei şi democraţiei în Rusia. Astfel, încolţit şi criticat că este prooccidental, Andrei Kozârev şi-a dat demisia şi a fost înlocuit cu Evgheni Primakov, şeful Serviciului Secret, care a criticat extinderea NATO şi a declarat că *"Rusia a fost şi rămâne o mare putere, iar politica ei va corespunde acestui statut"*. La rândul lui, suferind aceleaşi critici, Anatoli Ciubais, Primul ministru adjunct şi arhitectul politicii economice ruse, şi-a dat demisia. El a fost înlocuit cu Vladimir Kadannikov, directorul ineficientei fabrici de automobile *"Avtovaz"*, care a spus că responsabilitatea guvernului este aceea de a susţine industria grea. Elţin a declarat că, dacă l-ar fi înlocuit pe Ciubais mai de demult, partidul guvernamental *Patria Noastră este Rusia* ar fi câştigat în Decembrie un număr dublu de voturi...

Duma a ales ca preşedinte pe comunistul Ghenadi Selezniov cu un vot de 231-150, arătând astfel că aripa de stânga controlează temeinic forul legislativ.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

ZMEINÂI OSTROV ?

—— George AUGUSTIN ——

Desigur că cei mai mulți dintre citirori n'au auzit denumirea de mai sus și nu este de mirare. Ea apare însă în atlase și hărți geografice editate după cel de-al Doilea Război Mondial. Românii, deși vizați direct, n'au auzit nici ei de ea și de-abia acum au aflat că sub acest nume, acum 48 de ani, teritoriul insular al României a pierdut singura insulă din Marea Neagră, Insula Șerpilor, devenită peste noapte *Zmeinâi Ostrov*.

Cercetătorii și istoricii vor căuta în zadar tratate, acorduri sau ultimaturi între România și fosta URSS, din care să rezulte această cedare și însușire de teren. Insula Șerpilor a dispărut într'o noapte în *"imperiul diavolesc"*, așa cum dispăreau în noapte cei ridicați de Securitate și duși cu duba neagră în infernul teroarei comuniste.

Insula Șerpilor a dispărut de pe harta României în aceeași fatidică lună Mai a anului 1948, când a fost declanșată arestarea și exterminarea elitei românești. Actul de *"încarcerare"* al insulei este semnat de Eduard Mezincescu, ministru plenipotențiar. Să redăm însă actul în întregimea lui, cum a fost fotocopiat de ziarul *"România Liberă"* din 13 Decembrie 1995, denumit - de ziar - *"Chitanța"* prin care Eduard Mezincescu *"oferă"* Insula Șerpilor lui Nikolai Pavlovici Sutov:

"Proces-Verbal. Anul 1948, luna Mai, ziua 23. Noi Subsemnații Nicolai Pavlovici SUTOV, Prim Secretar de Ambasadă, în calitate de reprezentant al Ministerului Afacerilor Străine al Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice și Eduard MEZINCESCU, Ministru Plenipotențiar, în calitate de reprezentant al Ministerului Afacerilor Străine al Republicei Populare Române, în virtutea și executarea Protocolului Sovieto-Român, semnat la Moscova la 4 Februarie 1948, am încheiat prezentul Proces-Verbal, constatând că astăzi la ora 12 (ora locală), insula Șerpilor sau Zmeinâi, situată în Marea Neagră la 45 grade, 15 minute, 18 secunde latitudine Nord și 30 grade, 19 minute, 15 secunde longitudine Est de Greenwich, a fost înapoiată Uniunii Sovietice de către Republica Populară Română și încadrată în teritoriul Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice.

Prin semnarea prezentului Proces-Verbal s'au îndeplinit formele legale de predare a insulei.

Făcut pe insula Zmeinâi în două exemplare, fiecare în limbile rusă și română.

DIN ÎMPUTERNICIREA M.A.S. AL UNIUNII REPUBLICILOR SOCIALISTE SOVIETICE
(ss) Nikolai Pavlovici Sutov

DIN ÎMPUTERNICIREA M.A.S. AL REPUBLICII POPULARE ROMÂNE
(ss) E.Mezincescu

Cine era acest mare om politic, Mezincescu și atașamentul lui față de țara al cărei teren îl ceda pe un simplu petec de hârtie, este inutil să mai amintim. L-au exclus și tovarășii lui într'atâta, încât în Dicționarul Enciclopedic apărut în România în 1972, nu i-a rezervat un loc nici cât cel ocupat de bulgăroiul Vâlcu, din Dobrogea.

Să vedem însă ce este cu referința la Protocolul Sovieto-Român din 4 Februarie 1948. La acea dată s'a semnat la Moscova de către Petru Groza, din împuternicirea guvernului RPR și Viaceslav Molotov din împuternicirea URSS, *"Protocolul referitor la precizarea parcursului liniei frontierei de Stat între RPR și URSS"*. Acest protocol stabilea traseul frontierei dintre cele două țări, în conformitate cu art.1 al Tratatului de Pace cu România intrat în vigoare la 15 Septembrie 1947.

În Anexa I, frontiera se stabilea pe baza celor convenite și descrise în Protocoalele Nr.6, 7 și 8, de către comisia mixtă sovieto-română din Septembrie 1940, când România a fost forțată să cedeze Basarabia și Bucovina de Nord, ca urmare a ultimatumului sovietic din Iunie 1940, bazat pe Pactul Ribbentrop-Molotov, din 23 August 1939. În Anexa II se stabilește frontiera pe Dunăre. Urmează apoi paragraful *"Insula Șerpilor situată în Marea Neagră, la Răsărit de gurile Dunării, intră în cadrul Uniunii RSS"* (Anexa 3).

Petru Groza comitea cu bună știință o ilegalitate, un act de trădare națională, dând pe gratis un teritoriu românesc dușmanilor României, pentrucă niciodată Insula Șerpilor n'a aparținut Rusiei, iar la Conferința de Pace dela Paris din 1946, n'a fost cedată URSS, pentrucă nici Rușii n'au cerut-o în harta prezentată Conferinței de Pace. De altfel, chiar la încheierea Convenției de Armistițiu, semnat la Moscova la 12 Septembrie 1944 - deși România se afla sub totală ocupație sovietică și condițiile pe care le puneau Rușii erau acelea de quasi capitulare necondiționată - în art.4 se preciza că: *"Se restabilește frontiera de Stat între URSS și România, stabiltă prin acordul sovieto-român din 28 Iunie 1940"*.

În Procesul-Verbal din 23 Mai 1948 se menționează că Insula Șerpilor *"a fost înapoiată Uniunii Sovietice"*, un mare ne-adevăr, pentrucă această insulă n'a aparținut niciodată URSS.

Andrei Nistreanu, comentatorul Protocolului din 4 Februarie 1948 și al Procesului-Verbal din 23 Mai 1948, subliniază că aceste acte n'au fost supuse ratificării Parlamentului român și în consecință *"nu au îndeplinit condițiile esențiale de validitate, prevăzute de Dreptul internațional"*.

Poate situația s'ar mai fi tărăgănat cu *"marea vecină dela Răsărit"* cât timp conducătorii României de astăzi sunt urmașii lui Petru Groza și Eduard Mezincescu, dacă n'ar fi intervenit alți factori noi și anume apariția la Răsărit de România a noului stat ucrainean.

Uniți în fața aceluiași dușman de veacuri, Rusia, Românii și Ucrainenii n'au nimic de împărțit între ei. Un naționalism agresiv, urzit în hrubele secrete ale KGB-ului, i-a îndepărtat pe Ucraineni de realitate, amețindu-i cu vise imperialiste, de origine rusească, cu tendința de cuceriri teritoriale.

Tratatul politic româno-ucrainean întârzie în defavoarea ambelor țări. După revoluția rusească din 1917, când Ucraina și-a căpătat pentru scurtă vreme independența, Nistrul a fost consfințit ca frontieră între Ucraina și România. A trebuit să vină perversul plan al lui Stalin care a creat o republică moldovenească pe teritoriul ucrainean la început, ca apoi după 28 Iunie 1940 s'o extindă și asupra Basarabiei, dând în schimb, în compensație, Sudul Basarabiei și o parte din Nordul Bucovinei, Ucrainei, semănând în acest fel vrajba între România și Ucraina.

Îmbătați de gloria independenței țării, unii oameni politici din Ucraina nu văd norii care se apropie de orizontul lor. Să nu uite acești politiceni când nu vor să stabilească frontiera veche cu România, că ei nu și-au încheiat conturile cu Rușii, frontiera de stat între ei și Ruși nu este fixată, iar contenciosul cu Rusia privind Crimeia și flota din Marea Neagră nu este rezolvat.

Tot în legătură cu Insula Șerpilor, o documentație geopolitică este făcută de Vladimir Alexe, după *"MISTA"*.

Întrebarea dela care pornește este simplă: *"La ce le trebuia Sovietelor o "insuliță" de doar 17 hectare?"*

Insula Șerpilor reprezintă un pericol pentru navigație, fiind înconjurată de sfărâmături de stâncă. Este complet lipsită de apă, iar posibilitatea exploatării de petrol, în eventuala detectare a unor rezerve în subsol cade, pentrucă Rușii au destul petrol pe care încă nu l-au exploatat, iar prospecțiuni pe insulă n'au făcut niciodată.

"Motivul real al interesului extrem al fostei URSS față de INSULA ȘERPILOR - ca și cel al actualei Ucraina - scrie autorul, il descoperim în arhivele Serviciilor Secrete și pe hărțile geomilitare. Aici micuța "insuliță" apare notată ca drept cel mai important centru de ascultare al fostei URSS din întreaga Europă de Est.

Două radare, de tipul celor folosite și de NSA (NATIONAL SECURITY AGENCY, SUA) acoperă și ascultă o mare zonă geografică. Primul radar acoperă spațiul Europei răsăritene și centrale, spațiu care devine vital acum, în condițiile înaintării NATO spre Est. Cel de al doilea radar își întinde "urechea" spre Balcani, Orientul Apropiat și, parțial, Mediterana și Nordul Africii (până în Libia). Având în vedere că, cel puțin, Balcanii și Orientul Apropiat sunt zone fierbinți, este limpede, din nou, că și din această perspectivă INSULA ȘERPILOR, deși micuță, este neprețuită geostrategic. ***Singura comparație care se poate face, din acest punct de vedere este doar insula Diego Garcia, din Oceanul Indian, centru de ascultare al NSA!"***.

Aflăm că Insula Șerpilor este conectată cu sistemul subteran de rachete dela Tighina, unde se află rachete balistice direcționate către Balcani, Grecia, Turcia etc. și cu bazele militare dela Tiraspol, Bolgrad, Artaz... Iată dar adevărta însemnătate a Insulei Șerpilor. Dacă România ar căpăta înapoi Insula Șerpilor și ar intra în NATO, radarele de pe Insula Șerpilor i-ar crea o situație privelegiată, atât pentru poziția ei în Pact cât și pentru închirierea radarelor care i-ar deranja atât pe Ruși cât și pe Chinezi.

Este timpul ca România să acționeze legal dar prompt pentru retrocedarea teritoriului care îi aparține și Zmeinâi Ostrov să devină cât mai repede, din nou Insula Șerpilor Românească.

EFEMERIDE

DEZINFORMAREA CONTINUĂ

Deși au trecut șase ani dela împușcarea ceaușeștilor, comunismul și manifestările lui stăpânesc în continuare situația politică din România. Nocivitatea lui este însă mai puternică, fiindcă locul organizațiilor de bază și al secretarilor de partid atotputernici a fost preluat de formule mult mai sofisticate și de indivizi mai perverțiți.

Sloganul luptei de clasă - în care nu mai credea nimeni fiindcă toate clasele au fost nivelate de buldozerul marxist - a fost îngropat odată cu împușcații. A rămas însă vie, puternică și mult mai perfecționată *"vigilența"*, acest termen necunoscut aproape în trecut dar citat până la obsesie sub dictatura comunistă. Desigur că din safe-ul fără fund al vigilenței se înfruptau în primul rând nomenclaturiștii, în aprigă dispută cu Securitatea, pentru partea leului.

Dând jos firmele ruginite ale comitetelor de partid și ale Securității, noua clasă le-a înlocuit cu altele mai sclipitoare, colorate, iar noaptea, luminate cu neon.

Școliți în țară și în străinătate, descendenții eșalonului întâi al comuniștilor din România cunosc - spre deosebire de vechii activiști - mai multe limbi străine, au diplome de calificare superioară și dispun - de unde, de ne-unde - de sume fabuloase de bani. Fiindu-le greață de tablourile bărboșilor, țintuite drept icoane de părinții lor, le-au înlocuit cu nuduri din Playboy, artiști de cinema sau cântăreți rock. Chestie de educație și de gust!

Corupție, abuz, îmbogățiri peste noapte, s'au mai văzut și în trecut și s'au întâmplat în majoritatea țărilor după cataclisme, războaie sau revoluții. În toate cazurile au urmat însă schimbări în mai bine, sociale, ideologice și mai cu seamă politice. În România de astăzi n'a operat nici una din aceste schimbări. Ba mai mult, s'a întărit debila clasă comunistă prin absorbirea aluviunilor vechii burghezii pe care numai de binele Românului n'o ardea la inimă. Altminteri cum se poate explica acest PDSR apărut peste noapte, care duce de șase ani țara din rău în mai rău?

În timp ce comuniștii își revendicau legitimitatea doar dela 23 August, noua stângă se întinde înapoi până la Titulescu și Armand Călinescu, inducând în eroare tânăra generație de Români, dornică să afle adevărul istoric al României dintre cele două războaie mondiale.

Mai mult decât atât, se dau publicității declarații smulse sub cele mai groaznice chinuri celor arestați sau ale celor șantajați pentru a deveni informatori, ca acte doveditoare de colaboraționiști, împotriva adversarilor puterii, în funcție de interesul politic de moment.

Un dosar întocmit după declarațiile smulse în infernalele anchete ale Securității - de care le-a fost rușine și lui Gheorghiu-Dej și lui Ceaușescu să-l publice - apare în foiletonul unui săptămânal din București.

Câțiva temerari au vrut să afle adevărul despre *"Experimentul Pitești"*. Li s'au pus la dispoziție numai unele declarații parțiale ale celor dezumanizați, fără a se publica și cuvântul de apărare al acuzaților, în special al lui Vică Negulescu.

Se publică *"Memoriile"* lui Eugen Cristescu, salvat de NKVD dela moarte, ale generalului șef al contraspionajului pe timpul lui Dej, Neagu Cosma și ale altor securiști, memorii care aruncă o falsă lumină și denigrează pe luptătorii anticomuniști, dar nu există hârtie și nu au acces la edituri, foștii deținuți politici - șantajați în continuare de SRI cu amenințarea unor noi arestări.

Își publică Măgureanu dosarul curățat, pentru a avea un motiv de amenințare împotriva viitorilor adversari, cu publicarea dosarelor... Ce este de făcut?

Eliberarea oamenilor de teamă. Toți cei care se simt șantajați să-și publice ei, înainte, presiunile la care au fost supuși pentru a cădea în păcat, fiindcă sunt foarte puțini cei care s'au dus de bună voie să fie *"turnători"*.

Mai există falsuri și plastografii. Cei în viață mai au posibilitatea să se apere. Cum a făcut Dumitru Groza cu falsurile lui Eugen Cristescu, actualizate de Buzatu.

Mai sunt însă Rușii. În laboratoarele spionajului și ale contraspionajului rusesc se fabrică mii de documente compromițătoare, împotriva adversarilor de pretutindeni. Istoricii au datoria de a fi foarte circumspecți cu actele furnizate de *"arhivele rusești"*.

Dezinformarea continuă.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

CAMPANIA ELECTORALĂ DIN ROMÂNIA

Ion BOIERU

După toate datele de care dispunem, la ora actuală, campania electorală, pentru alegerile generale şi preşedinţie, a început în România. Multe departamente ale Guvernului american, au fost deja informate despre acest lucru. Ceea ce este subliniat, în informaţiile serioase care au fost recepţionate, în ţările occidentale şi în Statele Unite, este faptul că Nomenclatura lui Ion Ilici Iliescu, desfăşoară o *frauduloasă campanie, prin care urmăreşte să câştige alegerile, din nou*. Adică, apelează la aceleaşi metode de tip comunist, fără nici un fel de ruşine. Şi, este foarte grav, pentrucă guvernele din lumea liberă care sunt interesate în situaţia din România, şi, în special în dezvoltarea unei democraţii reale, nu au dat semne până acum că sunt îngrijorate de această situaţie şi că vor lua măsurile necesare de a opri acest proces continuu, pe care-l utilizează guvernul Nomenclaturii comuniste.

La ora actuală, atât Congresul american cât şi Casa Albă deţin datele necesare pentru a-şi da seama că frauda de azi, din campania electorală, care se va extinde până la alegerile înseşi, va arunca din nou în ruină România, şi se va extinde dominaţia comunistă, dacă nu se va preveni venirea unui nou guvern al Nomenclaturii lui Ion Ilici Iliescu. Au făcut ceva în acest sens, reprezentanţii americani dela Ambasada din Bucureşti, pentru a da alarma necesară la Washington şi pentru a propune ceva ca să fie stăvilită această campanie de fraude? Sau aceşti reprezentanţi sunt ocupaţi cu alte probleme mai urgente, de altă natură, care nu servesc nici cauza românească şi nici cauza americană?

La capătul a şase ani, dela începutul noilor fraude, iniţiate după Decembrie 1989, credem că a sosit ceasul ca Departamentul de Stat să privească în mod responsabil politica americană, faţă de România şi să ia taurul de coarne, pentru a cere Nomenclaturii lui Ilici Iliescu să respecte structura unei adevărate democraţii. *Căci România este îndreptăţită să fie eliberată de comunism şi de guvernarea Nomenclaturii. A ajutat cu ceva, pentru acest final, Ambasada americană din Bucureşti, şi toţi reprezentanţii americani, care au fost angajaţi în relaţiile cu guvernul pro-comunist din România?*

După cele ce se cunosc şi se văd, în realitate, nu s'a înregistrat nimic, care ar putea dovedi că s'a făcut ceva în această direcţie. Există, în realitate, un fel de cocoloşire, de protecţie a Nomenclaturii, care îşi permite să opereze, ca în Codrul Vlăsiei, ca în junglă, cu asentimentul Americanilor. Ce este la mijloc? Cine îşi asumă răspunderea pentru această dezmăţare, care se întâmplă în văzul lumii întregi? Ce interese sunt la mijloc şi ale cui? Căci este ameninţată însăşi şi existenţa istorică a poporului român. Fireşte, odată, se va ajunge să se cunoască aceste dedesubturi, dar poate va fi prea târziu.

În momentul de faţă, punctul vulnerabil al campaniei electorale îl constituie oprirea materialului de prezentare a *punctului de vedere al OPOZIŢIEI ANTI-COMUNISTE. Nu există nici Presa scrisă nici Radio şi nici Televiziunea, care să îngăduie Opoziţiei să-şi facă cunoscute vederile şi programele lor. Ziarele nu ajung la destinaţie, sunt aruncate prin gări şi pe câmpuri.*

Guvernul american, oare, nu are nici o putere să intervină? Acest guvern american, care a dus trupe de soldaţi americani, în Haiti, ca să instaureze o democraţie foarte şubredă, nu poate avertiza Nomenclatura comunistă din România? Nişte avertismente serioase ar creea panică în guvernul dela Bucureşti şi ar schimba totul în ţară.

A sosit timpul ca România să-şi obţină eliberarea definitivă de sub jugul comunismului şi să intre pe făgaşul normal al istoriei sale. Ce nu pot pricepe, din drepturile naţiunilor de a exista liber, acei ce susţin încă formula comunistă din România. De unde deţin privilegiul, răspunderea morală şi politică să facă acest lucru? Sunt ei Americani sau pârîţi Americani, dacă nu merg pe linia tradiţiei americane, de a apăra drepturile la libertate, ale naţiunilor, mai ales când acestea au suferit peste patruzeci de ani de dictatură comunistă?

Azi, este un moment tragic al istoriei româneşti, care este foarte deosebit de perioada invaziilor, căci sunt mulţi dintre contemporani, care sunt mai periculoşi decât barbarii de altădată. Ce soartă va putea avea lumea românească, dacă nu şi-a găsit prieteni adevăraţi, atunci când are nevoie de sprijinul lor?

Noi, credem cu tărie că istoria nu o fac numai oamenii, căci istoria este ceva care depăşeşte voinţa personalităţilor şi a popoarelor. De fapt, aşa a crezut poporul român, încă dela începutul existenţei sale, şi în străfundurile abisale ale subconştientului său, crede şi astăzi, căci există multe forme gregare, legate printr'un puternic sentiment naţional şi creştin, care sunt virtuţile fundamentale ale ideii româneşti.

În ultimă instanţă, există o serie întreagă de temeiuri, pentru care nu ne putem pierde încrederea în viitor, şi în renaşterea completă a naţiunii române. Ajunge să menţionăm aici, faptul că Nomenclatura comunistă nu poate dura la infinit, şi minciunile şi sistemul lor de fraude nu pot duce decât temporar la biruinţă. Apoi, noi ştim că istoria vine dela Dumnezeu şi puterile lui nemărginite, şi, pe linia aceasta, intervin totdeauna în devenirea istorică miracole, care dezleagă situaţiile cele mai încâlcite, şi aduc iluminări care nu puteau fi prezentate în nici o profeţie.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

NOTE ŞI COMENTARII

O SCRISOARE DIN AMERICA ŞI... UN "DIVORŢ" ÎN ROMÂNIA

Într'o corespondenţă anterioară celei prezente între tovarăşul Ion Iliescu şi Congresul American, Iliescu dădea ca exemplu, pentru a-şi documenta *"reformele"* sale, Italia, Danemarca şi Olanda care, zicea el, au recurs la acte asemănătoare celor dospite şi puse în aplicare de dânsul. Cei trei congresmeni, adică senatorul D'Amato şi deputaţii Christopher Smith şi Steny Hover, în răspunsul lor, îi scriu că ***"...ce este mai important este că în ţările pe care le-aţi citat există o puternică tradiţie a libertăţii de EXPRIMARE ŞI A INSTITUŢIILOR democratice"***.

Scrisoarea, pe scurt, îi spune lui nea Ion că umblă cu cioara vopsită.

Mai departe, se spune în scrisoare ***"...condamnarea fermă şi repetată a jurnaliştilor ... contravine angajamentelor privind libertatea de expresie cuprinsă în actul final dela Helsinki, Tratatul dela Paris şi Documentul dela Copenhaga."***

Se enumără apoi punctele la care România a ajuns... *"în corn de capră"* - cum se zice pe la noi. Şi scrisoarea continuă cu alte acuzaţii ce i se aduc lui Iliescu şi guvernării sale: ***"... în general acţiuni ale membrilor coaliţiei Dvs. guvernamentale par să contravină direct unora dintre afirmaţiile Dumneavoastră..."***

Iată deci cine face zob icoana României peste hotare. Nu un *"bolnav psihic"*, cum scrie cineva din ţară, care, cu creierul bine spălat de Ceauşescu, confundă ţara cu kagebistul Iliescu. Că-i astăzi *"prezident"* prin minciună şi furtişag, asta bineînţeles, o ştie până şi *"mutu dela manutanţă"*. Numai *"diştepul"* care scrie nişte gogomănii de îţi stă ceasul, nu le ştie, tocmai el, care mănâncă astăzi, oul cu 350 lei, iar pentru un kilogram de cartofi trebue să plătească 1.500 lei, iar pentru un kilogram de carne plăteşte nici mai mult, nici mai puţin decât 10.000 lei. (O fi fiind multi-milionar, mai ştii?) Dar până una, alta, iată că nu suntem singurii care-i spunem tovarăşului Ion Iliescu: *"ai minţit poporul român şi nu-ţi pierzi năravul, continuând a minţi"*.

Nu ştim, dar avem impresia că scrisoarea celor trei congresmeni americani l-a determinat pe Preşedintele Iliescu să divorţeze de Partidul România Mare. Divorţ înregistrat şi comentat de întreaga presă din România. De fapt, nu e pentru prima oară că Iliescu se ciorovăieşte cu Vadim pentru zisele insulte aduse şi credem că nu va fi pentru ultima oară, căci vadimanului îi place să înjure pe toată lumea. Nu de alta, ci pentru a atrage atenţia asupra persoanei proprii. I-a descoperit slăbiciunea *"prezidentului"* îndrăgostit de Palatul Cotroceni pe care nu l-ar mai părăsi cu una, cu două.

"Curierul Românesc", închină o pagină *"divorţului"* reproducând pasaje din presa din ţară pe această temă. Luăm şi noi, spre exemplificare, ceea ce a fost scris în *"Jurnalul naţional"* la 30 Septembrie 1995:

"Corneliu Vadim Tudor aşteaptă scuze dela "cetăţeanul" Ion Iliescu" este titlul pasajului ales de Dl. Ştefan Cioacă-Ioanid.

"A venit timpul ca toţi oamenii cinstiţi din această ţară să înţeleagă, în sfârşit, că fostul student dela Moscova şi prim secretar al CC al UTC, Ion Iliescu, este piaza rea a poporului român şi principalul vinovat pentru dezastrul României, a declarat Dl. Corneliu Vadim Tudor la conferinţa de presă de ieri. Supărarea liderului PRM pe "acest om slab faţă de duşmani şi periculos faţă de prieteni" vine şi din faptul că Dl. Ion Iliescu ar fi etichetat (atât pe Dl. C.V. Tudor cât şi pe Dl. Gheorghe Funar) drept nişte "Jirinovski ai Românilor" în timpul vizitei în USA. Preşedintele PRM a precizat că va refuza orice întâlnire cu şeful statului român, totodată ameninţând că "indiferent câte tentative de falsificare a alegerilor vor avea loc" acesta din urmă va părăsi definitiv Palatul Cotroceni". Totodată, D-nii C.V. Tudor şi Gheorghe Funar aşteaptă scuze dela "cetăţeanul" Ion Iliescu, iar în eventualitatea în care acestea... se vor lăsa aşteptate, se poate merge până la judecata pentru calomnie." (Ia te uită cine vorbeşte de calomnie, C.V. Tudor, omul cu peste 100 de procese de calomnie, de care a scăpat pentrucă are, încă, imunitate parlamentară).

Şi se concluzionează cu un fragment din *"Evenimentul Zilei"* în care ni se spune că: *"...PSDR, care îşi va păstra alianţa cu naţionaliştii din PUNR şi cu comuniştii din PSM îşi pierde în acest mod majoritatea parlamentară"*.

Vadim s'a mai certat cu Iliescu şi în trecuţii ani, aşa că pentru noi nu este nou acest capitol ţigănesc din care până la urmă nu va ieşi nimic, ştiind că şi unuia şi altuia le este dragă Puterea. De astă dată însă, dat fiind faptul că la mijloc este atitudinea Americanilor faţă de comportamentul tovarăşului Iliescu şi obligaţiilor ce şi-a luat, dar nu le respectă, s'ar putea ca ruptura dintre cei doi să fie definitivă. Precum s'ar putea, iarăşi, să fie vorba de o cacialma politică.

Vom trăi şi vom vedea.

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE..

PRENUMELE..

STRADA/ Nr. ....

ORAŞUL.................... STATUL/PROVINCIA....................

CODUL POŞTAL.................... ŢARA....................

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)